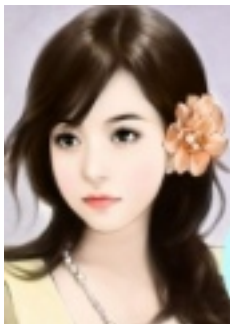

Tương Tư Mùa Hạ Năm Ấy

Contents

Tương Tư Mùa Hạ Năm Ấy	1
1. Chương 1: Hồi ức	2
2. Chương 2: Tháp Ngà Voi	5
3. Chương 3: Người Trong Tranh	9
4. Chương 4: Người Trong Mộng	11
5. Chương 5: Người Trong Lòng	12
6. Chương 6: Quên	16
7. Chương 7: Nợ Tình	19
8. Chương 8: Đẹp Nhất Khi Còn Chưa Sáng Tỏa	22
9. Chương 9: Khó Cả Đôi Đường	26
10. Chương 10: Không Thể Quên	30
11. Chương 11: Tình Mộng	34
12. Chương 12: Tình Chưa Dứt.	37
13. Chương 13: Người May Mắn.	41
14. Chương 14: Biệt Ly	45
15. Chương 15: Tình Không Dứt	49
16. Chương 16: Đã Là Quá Khứ	53
17. Chương 17: Tình Nhân Kiếp	56
18. Chương 18: Nước Mắt Tương Tư	60
19. Chương 19: Chuyện Lớn	64
20. Chương 20: Cô Dâu Trong Mộng	68
21. Chương 21: Trước Phút Chia Ly	72
22. Chương 22: Mãi Mãi Bên Nhau	76

Tương Tư Mùa Hạ Năm Ấy

Giới thiệu

Vì cô mà anh đã phải hi sinh đủ đường kể cả sự tôn nghiêm vốn có của một người đàn ông, anh luôn

1. Chương 1: Hồi Ức

“Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là góc biển chân trời, không phải muôn sông ngàn núi, mà là em ở ngay bên cạnh, nhưng anh không hề biết em yêu anh.”

Cô giật mình tỉnh giấc.

Đắm chìm trong hồi ức, cô nhớ đến năm ấy...

Ngôi trường loại hai nằm trên một mảnh đất rộng chừng tám trăm nghìn mét vuông, có hơn năm nghìn người. Đường vào trường cây cối xanh um, ai đến đây sẽ chẳng lo bị lạc vì có rất ít lối rẽ. Ngoại trừ kí túc xá, các khu giảng đường, phòng thực hành thí nghiệm, thư viện đều được xây theo một kiểu kiến trúc duy nhất. Đây là những gì mà Nguyễn Văn quan sát được trong ngày nhập học đầu tiên.

“Mình thật đáng chết! Nếu biết trước thế này thì mình đã học lại một năm.”

Nguyễn Văn thầm than trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười thân thiện với những tân sinh viên sắp trở thành bạn học của mình.

Vì một sơ suất nhỏ trong kì thi đại học mà cô đã vô duyên với mục tiêu phấn đấu suốt mười hai năm đèn sách cực khổ: ngành Ngoại ngữ. Nguyễn Văn ngang ngược nhất quyết không chịu đánh dấu nguyện vọng hai và ba, thế nên, sau khi bị đánh trượt khỏi nguyện vọng một, cô đã không còn đường lui. Về chuyện này, hai vị phụ huynh đã không ngừng quở trách khiến lòng tự tin của Nguyễn Văn tụt dốc không phanh, suy sụp tinh thần. Đến nước này bố mẹ cô chỉ có thể trông cậy vào người bác ruột của cô đang làm giảng viên ở một trường đại học hạng hai ngoài bắc.

“Đi học lại một năm phải đối mặt với bao nhiêu áp lực, con gái làm sao chịu nổi. Hơn nữa chắc gì sang năm thi lại đã đỗ? Tốt nhất là giờ đến trường của bác hai con, học ngành tốt nhất, sau này học lên thạc sĩ, như thế chẳng phải đã hơn người khác hẳn một bậc rồi ư?”

Nghe mẹ nói như vậy, Nguyễn Văn cũng đành làm theo.

Thế là hôm nay cô đến ngôi trường này cùng với vô vàn những mơ ước về con đường tương lai. Có điều, tương lai liệu có thân thiện với cô hay không? Mới nghĩ tới cái tên xa lạ của chuyên ngành này, cô đã thấy run rẩy không ngừng.

Kiến trúc – đây chính là ngành học hấp dẫn nhất theo lời bác hai giới thiệu. Nguyên nhân không chỉ vì nó là ngành dẫn đầu của trường mà còn bởi sau khi tốt nghiệp, sinh viên sẽ không sợ chết đói, thậm chí còn thăng quan tiến chức rất nhanh. Theo những gì bác hai nói thì rõ ràng kiến trúc chẳng thua kém gì ngành ngoại ngữ, vậy mà từ trước tới giờ Nguyễn Văn chẳng hề chú ý tới chuyên ngành rất “hot” này?

Thôi chẳng nghĩ nhiều làm gì! Đằng nào thì cô cũng có năm năm học để dần dần tìm hiểu. Học kiến trúc cực khổ là chắc chắn, chỉ cần nhìn vào lịch học cũng đủ biết sự khác biệt của nó so với những ngành khác.

Nguyễn Văn đi theo cán bộ phụ trách tiếp đón tân sinh viên đến khu kí túc xá. Dãy nhà kí túc nằm sâu trong khuôn viên, phía sau giáp với núi, bên cạnh có một hồ nước rộng chảy dài tới ngôi làng liền kề. Từ đây vào đến khu vực thành thị khá xa, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nguyễn Văn không sao yêu nổi ngôi trường này.

Kí túc xá đã được xây dựng mười năm nay nhưng hằng năm đều được tu sửa nên không đến nỗi quá cũ kĩ, mỗi phòng có một WC riêng, sạch sẽ hơn nhiều so với nhà vệ sinh công cộng. Đáng buồn chính là căn phòng chỉ rộng hai mươi mét vuông mà có tới sáu người ở, sáu chiếc bàn học và ba chiếc giường tầng, ai muốn đi lại thì đều phải xoay ngang người bộ dạng chẳng khác gì một con cua.

Đàn chị khóa trên đưa Nguyễn Văn đến nhận phòng có lẽ cũng nhìn ra tâm tư của cô, cười hỏi: “Em thấy kí túc xá thế nào?”

Nguyễn Văn đảo một vòng, rầu rĩ đáp: “Cũng được ạ. Những cái kém thì không đến nỗi kém như trong tưởng tượng, những cái tốt thì không được tốt như mong muốn”.

Đàn chị nghe vậy liền bật cười: “Em đúng là một cô gái đáng yêu nhất chị từng gặp. Nói thẳng ra là ở mức trung bình có phải nhanh không, còn vòng vo lắm như vậy làm chị nghĩ mãi mới hiểu.”

Nguyễn Văn thì chẳng còn tâm trạng nào mà cười, từ trước tới nay trong mắt một đứa cầu toàn như cô, mức trung bình cũng chỉ là kém.

Đàn chị đi rồi, Nguyễn Văn nhìn căn phòng vắng tanh, quyết định trước hết phải xí ngay chiếc giường gần cửa sổ. Thế nhưng vừa tới gần, cô liền nhìn thấy trên mỗi chiếc giường đều có một mảnh giấy nhỏ, mỗi tờ ghi một tên nữ sinh: Tống Nhan Nghiên, La San, Trần Nhã Lệ, Lục Hoa.

Nguyễn Văn xem từng giường một, cuối cùng, chỉ còn lại một chiếc giường gần cửa WC là chưa có ai giành.

Hóa ra bốn người đó đều là người vùng này, trước khai giảng một hôm, họ đã tới xí chỗ. Không biết cô bạn cuối cùng là người ở đâu? Nguyễn Văn có cảm giác những người bản địa thường có tính bài xích với người nơi khác đến, xem ra từ nay về sau cô sẽ khó sống đây.

Hối hận quá, nếu có thể thì đổ vào một trường hạng nhất thì điều kiện sinh hoạt sẽ tốt hơn, bạn bè từ khắp nơi tụ tập cũng sẽ vui hơn. Nguyễn Văn xưa nay chưa bao giờ đi đâu xa nhà, lúc này chợt nhớ tới bố mẹ, bao nhiêu tâm trạng phức tạp cuộn cuộn trào dâng trong lòng khiến cô bật khóc nức nở.

Chợt có giọng nói dịu dàng vang lên: “Bạn ơi, sao lại khóc thế? Có chuyện gì à?”

Nguyễn Văn dùng tay áo quạt nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cô gái trắng trẻo có nụ cười thân thiện.

“Chào bạn, mình là Trình Ngọc, người Tây An. Mình cũng ở phòng này.”

Thấy gương mặt tươi cười của cô ấy, nỗi phiền muộn trong lòng Nguyễn Văn đã vơi đi gần hết. Hai người nhanh chóng trở thành bạn tốt, cùng nhau quét dọn phòng, thu xếp hành lý. Trình Ngọc là một cô gái lạc quan, chăm chỉ và sống tình cảm, những tháng ngày ở chung sao đó, hai người không chỉ là đôi bạn giường trên giường dưới mà còn là đôi bạn thân nhất trong lớp.

Năm học mới đã bắt đầu được vài ngày, mỗi sáng nếu không phải là văn nghệ chào tân sinh viên thì cũng là kiểm tra sức khỏe hoặc đến thư viện nhận giáo trình. Buổi chiều vẫn được nghỉ. Mấy cô bạn cùng phòng với Nguyễn Văn tham gia các hoạt động xong thì lập tức về nhà, chưa bao giờ ngủ lại kí túc, khiến cô và Trình Ngọc chẳng biết mặt mũi họ thế nào, lòng hiếu kì bị dấy kích nghiêm trọng.

“Sao chúng nó cứ chết dí ở nhà thế nhỉ? Mấy hôm nay cú chiều đến là bọn mình phải vật vờ trong phòng. Chán chết đi được! Trường thì bé bằng cái tổ kiến, đi vài bước là hết, muốn ra ngoài chơi mà không biết đi đâu, lại chẳng có ma nào dẫn đường.”

Trình Ngọc cười nói: “Thôi ở trong phòng nghỉ ngơi cũng được. Mai bắt đầu đi học rồi, hay là chiều nay tụi mình đi lên thư viện chuẩn bị bài đi. Biết đâu lại gặp được anh nào đẹp trai!”

“Tớ đảm bảo với cậu, buổi học đầu tiên giảng viên sẽ làm một bài giới thiệu dài dằng dặc, chưa chắc đã học được cái gì ấy chứ. Tớ không muốn lao đầu vào bể học nhanh thế đâu.” Nguyễn Văn vờn vai, ngáp một cái.

Trình Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Ừ, thế hôm nay không đi nữa vậy. Từ mai không được lười đâu đấy. Tụi mình phải tranh thủ kiếm học bổng mới được, không thể lãng phí tuổi xuân!”

Nguyễn Văn ngây người, sau đó bật cười ha ha.

“Tiểu thư của tôi ơi, cười cũng phải nhả nhận một chút chứ! Cậu có muốn lấy chồng không thế? À đúng rồi, cậu có họ hàng ở đây không?”

“Có, nhà bác tớ ở gần đây. Nhưng bác tớ bận lắm, tớ cũng không muốn đến quấy rầy.”

“Ừ, tớ nhớ ra rồi, hôm trước cậu có kể. À con trai của bác cậu học khóa trên bọn mình phải không? Sao không rủ anh ấy đi chơi cùng?”

Nguyễn Văn nhú mào: “Muốn gặp lão ý chỉ có đến thư viện.”

“Nhà hai đứa mình rất gần, cuối tuần hôm nào đi dạo phố đi!”

“Ok, cậu thích đi shop nào? Dạo này đang giảm giá nhiều lắm.”

Mấy cô nàng bản địa nói chuyện đầy hứng thú nhưng Nguyễn Văn chẳng thể nói chen vào được câu nào, chỉ có thể dùng ánh mắt thêm muốn nhìn họ.

Tổng Nhan Nhiên là cô bạn xinh nhất phòng. Thực ra cả sáu người đều xin xắn, không rõ là quản lí cô sắp xếp thế hay là có duyên. Nói Tổng Nhan Nhiên xinh nhất là vì cô nàng có vóc người cực chuẩn, ột mét bảy mươi hai, làn da trắng hồng mịn màng, đôi mắt to và sáng, hàng long mi vừa dài vừa cong, mái tóc đen nhánh buông xuống ngang hông.

“Sao càng nhìn càng thấy mê mẩn thế? Da như da em bé ấy!” Nguyễn Văn xuýt xoa.

“Cậu cũng có kém gì đâu! Các cậu ấy là người Bắc, da trắng dánh cao chẳng có gì là lạ. Tớ thấy cậu ột mét sau ba thế này mới gọi là tỉ lệ thích hợp nhất, bây giờ đang thịnh hành trào lưu eo thon, hông cong, làn da lú m của cậu càng nhìn càng thấy khỏe khoắn, ở đây cậu mới là nổi bật nhất. À mắt cậu tuy không to như Nhan Nghiê nhưng lại có thần hơn, mũi cậu cao thẳng hiêm thấy, lúc cười lại khiến người ta mê mẩn hơn ấy chứ. Cậu để tóc ngắn mà còn quyến rũ như thế, nếu để tóc dài bay bay trong gió thì không biết người theo đuổi còn xếp hàng dài đến tận đâu nữa!”

Lần đầu tiên được nghe người khác ca ngợi dung nhan mình như thế, Nguyễn Văn xúc động vô cùng, lập tức lao vào ôm lấy Trình Ngọc: “Cảm ơn cậu! Cậu là người bạn tốt nhất nhất nhất của tớ! Là người hiểu tớ nhất!”.

Sinh ra và lớn lên ở miền Nam, Nguyễn Văn từ nhỏ đã nhận được không ít những lời khen thông minh xinh đẹp, nhưng cô không ngờ ở giữa thành phố mà người đẹp nhiều như mây trên trời này, vẫn có người khen mình như thế. Cô vô cùng cảm động.

Mấy cô bạn đang ngồi tán dóc kia nghe được đoạn đối thoại giữa Nguyễn Văn và Trình Ngọc, bèn quay lại nhìn hai người bạn bị các cô lắ quen bấy lâu. Các cô quan sát Nguyễn Văn tỉ mỉ, nhận thấy lời miêu tả của Trình Ngọc cũng không hề khoa trương, Nguyễn Văn xác thực là một “hắc mĩ nhân” toàn thân tỏa ra sức trẻ ngời ngời.

Sau đó, các cô lại ngắm nghía Trình Ngọc. Tuy là người miền Bắc nhưng Trình Ngọc lại khá thấp, da trắng đến mức nhợt nhạt, mắt không to, mũi không thẳng, nhanh sắc thuộc dạng bình thường, không xinh không xấu. Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy cô ấy rất tự tin và có chí tiến thủ

Bị nhìn chăm chắmm như thế, Trình Ngọc cũng không khách khí mà nhìn lại.

La San có gương mặt khá phổ biến, nhưng cô nàng trang điểm đậm, viền mắt tô ba màu, môi đánh son đỏ thắm. Kì lạ chính là phong cách trang điểm này khiến La San càng thêm quyến rũ. Giờ đang là tháng chín, giữa cái nắng cuối thu, cô nàng ăn mặc khá mát mẻ: một chiếc áo hở rốn kết hợp với quần soóc bò màu trắng ngắn đến nỗi chỉ còn một cen-timét nữa là lộ cánh xuân.

Trình Ngọc vốn có tư tưởng khá bảo thủ nên không dám quan sát tiếp nữa, bèn chuyển ánh mắt sang người bên cạnh.

Trần Nhã Lệ là một thực nữ trăm phần trăm. Cô mặc chiếc váy liền thân màu trắng ngắn đến đầu gối, kiểu tóc búp bê rất hợp với gương mặt, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi. Trình Ngọc không ngờ một cô gái mất một mí lại cổ thổ xinh đẹp đến vậy.

Lục Hoa cũng không có điểm gì quá nổi trội, mắt không to không nhỏ, mũi hơi tẹt một chút, miệng hơi rộng một chút. Nhưng kết hợp tất cả lại thì vẫn được coi là xinh, bởi từng chi tiết nhỏ trên gương mặt cô nàng đều mang vẻ ngây thơ ưa nhìn, nhất là đôi mắt lúc nào cũng long lanh khiến người ta sốt sắng muốn tìm hiểu điều gì ẩn chứa sau nó.

Nói chung, phòng kí túc của các cô là một tổ hợp đa dạng của sắc đẹp.

Đúng như Trình Ngọc dự đoán, người đầu tiên chủ động bắt chuyện với hai cô là Nhã Lệ.

“Chào hai cậu, tớ là Trần Nhã Lệ, quê ở đây. Rất vui được làm quen.”

Ba người còn lại cũng lần lượt giới thiệu, phát huy đúng tinh thần hữu nghị của chủ nhà. Chẳng mấy chốc mọi người đều trở nên thân quen.

“Mấy cậu ăv cũng dễ gần đấy chứ nhỉ! Người bản địa nhưng cũng không bài xích người vùng ngoài. Chỉ có điều lười quá, quần áo toàn mang về nhà cho bố mẹ giặt.”

Tối thứ Bảy, bốn người bạn kia về nhà hết, phòng chỉ còn Nguyễn Vân và Trình Ngọc.

“Nếu nhà tụi mình mà gần trường, chắc cũng sẽ chạy về làm nũng bố mẹ thôi.” Trình Ngọc tay bốc đồ ăn vặt, tay lật dở cuốn giáo trình, khéo môi khê cong lên chậm rãi đáp lời Nguyễn Vân.

“Cái đồ mọt sách nhà cậu! Xin cậu đấy, đến đi ngủ cũng ôm theo sách, đừng tưởng não cậu là cái máy!” Nguyễn Vân hậm hực nói.

Cô cứ tưởng lên đại học sẽ được tự do, không ai ép mình học, nào ngờ ngay từ đầu đã kết bạn với một con mọt sách, những ngày không phải lên lớp thì kiêu gì cũng bị Trình Ngọc lôi đến phòng tự học hoặc thư viện, cuối tuần cũng không thoát. Muốn tham gia mấy câu lạc bộ ngoại khóa, vũ hội, hay đi xem phim nhưng không ai đi cùng, Nguyễn Vân lại không thích đi một mình.

Tuần học đầu tiên, giảng viên sợ sinh viên chưa quen với cuộc sống đại học nên không giao bài tập, vì thế mà lúc này Nguyễn Vân cảm thấy vô cùng buồn chán. Nhưng sang tuần thứ hai, cô lập tức phát hiện ra những tháng ngày khổ sai đã bắt đầu.

2. Chương 2: Thập Ngà Voi

Từ tuần này chúng ta bắt đầu vào chương trình chính, năm nhất và năm hai là hai năm học mà các bạn phải chăm chỉ tích lũy kiến thức cơ bản. Tương lai có thể thành công hay không đều phụ thuộc vào sự khổ luyện của các bạn trong hai năm này. Nếu các bạn không nghiêm túc học tập thì sau này hối hận cũng không kịp nữa đâu. Một khi các bạn đã lựa chọn ngành thì nhất định phải yêu nó, chỉ khi hứng thú mới có thể học tốt được. Nhiệm vụ tuần này của chúng ta rất đơn giản, luyện vẽ đường thẳng.”

Đây là lời mở đầu của giảng viên môn Kiến trúc sơ bộ trong tiết học đầu tiên của tuần thứ hai.

Thế nhưng, các môn sau đó bao gồm Mĩ thuật, Kiến trúc đồ họa, Cấu tạo kiến trúc,... giảng viên nào cũng nói tương tự.

Tóm lại là, hai năm đầu phải nắm vững kiến thức cơ bản để từ năm ba bắt đầu thực hành vẽ.

Mới nghe qua thì tưởng kiến thức cơ bản rất đơn giản nhưng thực tế thì khá phức tạp. Chẳng hạn như vẽ đường thẳng không được dùng thước, đã thế còn phải dùng bút mực chứ không phải bút chì mà tẩy tẩy xóa xóa được, chỉ cần sai một nét là phải vẽ lại từ đầu.

“Chết rồi chết rồi. Tay tớ run quá. Hồng năm tờ giấy rồi!” Nguyễn Vân chân mềm nhũn, ngã ngổ xuống ghế.

Bảng vẽ khá lớn nên các cô phải đứng để vẽ, nếu không thì tay sẽ không với tới.

“Một tuần này tớ đã dùng hết tiền tiêu của cả tháng rồi đấy. Nào là bảng vẽ, giấy vẽ, ống đựng giấy, mực, vân vân và vân vân. Tổng cộng là sáu trăm bảy mươi hai đồng tám hào.” Trình Ngọc nhìn vào hóa đơn mua đồ dùng, nói như người mất hồn.

“Vừa tốn tiền vừa mệt người. Làm cho tớ có nhà mà không thể về!” La San cũng bất bình.

Từ tuần này bắt đầu phải luyện tập thể nên sáu người các cô đêm nào cũng phải thức đến ba giờ sáng mới được đi ngủ, nói gì đến thời gian về nhà.

“Bực nhất là phác họa. Cái khối thạch cao tròn kia khó vẽ chết đi được, vẽ kiểu gì cũng không thấy tròn. Vẽ một tí mà đã cùn hết đầu bút chì rồi, lúc nào cũng phải gọt, lại còn tẩy tẩy xóa xóa, xấu cả bản vẽ.” Tổng Nhan Nghiên cũng không nhịn được mà trút giận.

Cô nàng mặc dù có vẻ ngoài xinh đẹp dịu dàng nhưng tính cách lại như con trai, giọng nói cũng khá thô. Mới học hai tuần mà cô đã nhận được mười lá thư tình, cái danh “hoa khôi” của lớp cũng hạ cánh an toàn trên đầu cô.

Bài tập môn Mỹ thuật chính là vẽ chì một khối thạch cao hình tròn. Đèn chiếu vào khối thạch cao tạo nên những hiệu ứng ánh sáng khác nhau, cần phải dùng những loại bút chì khác nhau để hoàn thành. Phần được chiếu sáng nhiều nhất thì màu phải nhạt nhất, cần loại ngòi chì vừa cứng vừa nhỏ. Phần bị khuất bóng thì cần ngòi chì xộp và mềm, cầm bút không chắc sẽ khiến cho bức tranh bị nhòe. Khó nhất chính là vẽ mặt cong, tư thế cầm bút không chuẩn hoặc nét đánh bóng sai trật tự sẽ khiến hình ảnh thiếu chính xác, mà thiếu chính xác thì phải vẽ lại. Ôi thật là kinh khủng!

Thê thảm nhất tuần chính là ngày thứ Sáu, bài tập của mấy môn cơ bản hôm đó chẳng những nhiều mà còn rất hại não, ví dụ như tiếng Anh, Toán cao cấp,...

Mỗi tuần còn có một buổi tối học môn tự chọn, dù không phải môn chính nhưng vẫn tính điểm, ảnh hưởng trực tiếp tới bằng tốt nghiệp, thế nên không học không được. Mục đích của nhà trường khi đề ra môn học này là nhằm giúp sinh viên nuôi dưỡng thêm một vài sở thích khác giữa lúc bận rộn học hành, đồng thời hi vọng mang đến những giờ phút thư giãn tinh thần cho họ.

Thế nhưng, sinh viên ngồi trong phòng học môn tự chọn ai nấy đều bồn chồn như ngồi trên đồng lửa, bởi họ còn một đồng bài tập chưa hoàn thành, chỉ mong mau chóng hết giờ để về làm cho xong. Thông thường, môn tự chọn đều học trong giảng đường lớn, dễ phải đến mấy trăm sinh viên, đủ các khóa, vừa nhìn đã thấy lộn xộn. Người thì làm bài, người thì học thuộc lòng, có người nói chuyện phiếm, làm việc riêng. Sinh viên năm nhất ban đầu khá ngoan, chăm chú nghe giảng và ghi chép, nhưng rồi chẳng được mấy chốc cũng chịu không nổi mà noi gương các anh chị khóa trên.

Ngoài ra, mỗi tuần còn có hai tiết Thể dục. Hai tiếng rèn luyện thân thể khiến người nào người nấy mệt phờ, buổi tối chưa đến chín giờ đã lao lên giường mà ngủ say như chết, thành ra bao nhiêu bài tập đều dồn vào thứ Bảy và Chủ nhật để giải quyết.

Sinh viên các khoa khác thì mong ngóng cuối tuần, riêng sinh viên khoa Kiến trúc lại coi cuối tuần như ngày tận thế, bởi thứ Hai họ sẽ phải nộp bài tập.

Một tuần thật dài, dài đến nỗi Nguyễn Vân và mấy cô bạn cùng phòng cảm thấy mình đã già sắp đi không nổi nữa rồi. Các cô lê đôi chân mệt mỏi và bảng vẽ trên lưng đến giảng đường môn Mỹ thuật để làm bài tập. Giảng đường môn Mỹ thuật nằm trên tầng cao nhất, không chỉ rất yên tĩnh mà còn cho người ta cảm giác âm u đáng sợ, nghe nói ở đây từng có ma. Nhưng muốn hoàn thành bài tập thì không thể không đến, bởi vì vẽ theo mẫu buộc phải nhìn trực tiếp mẫu mới vẽ được. Thế nên, các cô gái quyết định:

Ban ngày đến phòng Mỹ thuật, ban đêm ở kí túc luyện vẽ đường thẳng.

Trong kí túc lúc này, nền nhà thì la liệt giấy đã bị vo viên, dưới đất và trên tường dính đầy mực.

“Ấy! Cậu cẩn thận chút, tớ vẽ sắp xong rồi lại bị cậu đụng vào bàn.” La San hét lên, to đến nỗi cả tòa nhà đều nghe thấy.

Cũng không trách được, cô nàng vẽ mười lần rồi, lần này mới đạt tiêu chuẩn, nào ngờ lại bị Trần Nhã Lệ đi ngang qua không may đụng phải.

“Xin lỗi xin lỗi! Phòng chật quá. Tránh bên kia lại đụng phải chỗ cậu.”

“Xin lỗi thì làm được gì? Vì một nét lệch mà hai mươi đường thẳng kia coi như mất công không rồi kìa.”

Nhã Lệ đứng im áy náy, không biết phải nói gì.

Lục Hoa liếc nhìn hai người, cũng không lên tiếng, tiếp tục vẽ bài của mình. Mặc dù làm cán sự lớp nhưng trước giờ Lục Hoa chẳng hề can thiệp vào chuyện của người khác.

Trình Ngọc lúc này đành phải nhẹ nhàng hòa giải, nhưng La San đang cáu giận nên ai nói gì cũng không lọt tai.

Nguyễn Văn buông bút xuống, nói: “Cái trường này rõ ràng là trêu ngươi bọn mình. Biết thừa bảng vẽ to dùng mà còn xếp nhiều người vào cái phòng chật ních thế này. Á à, biết rồi biết rồi, nhất định họ ăn dơ với cửa hàng bán văn phòng phẩm để lấy tiền hoa hồng”.

“Sao lại thế?” Cả đám tò mò nhao nhao hỏi.

“Vì phòng hẹp dễ dẫn đến va chạm, va chạm dẫn đến vẽ hỏng, vẽ hỏng càng nhiều thì bọn mình phải mua thêm càng nhiều giấy bút. Thế chẳng phải họ bán càng được nhiều hàng ư?”

“Ha ha ha...” La San bật cười đầu tiên.

Bầu không khí căng thẳng ban nãy dịu hẳn đi.

“La San, cậu không lo rồi. Vẽ thạo rồi thì có vẽ lại một bức nữa cũng không mất nhiều thời gian. Tớ đây này, giờ tay vẫn còn run.” Nguyễn Văn vừa nói vừa giơ tay lên làm bộ run run.

“Tại cậu không ăn no nên mới run tay. Chín giờ rồi, tớ mời cả nhà đi ăn đêm.” La San sảng khoái nói.

“Để tớ mời. Lỗi của tớ, tớ sẽ mời cả phòng. Dứt lời, Nhã Lộ nhanh tay vợ lấy chiếc ví trên giường.

Thế là sáu đứa con gái hí hửng kéo nhau đến nhà ăn. Nặc Đại là nhà ăn duy nhất trong trường, giờ này vô cùng náo nhiệt. Sinh viên kết thúc buổi tự học cũng là lúc dạ dày kêu gõ trống âm ỉ, thế nên cần phải bổ sung gấp năng lượng. Xem ra lao động trí óc còn tiêu hao năng lượng nhiều hơn cả lao động chân tay.

Mua một ít thịt xiên nướng và đồ uống, các cô tìm một bàn ngồi xuống, vừa ăn vừa tán dóc.

“Nhan Nghiên, đằng kia có một tên đang nhìn cậu. Nhìn cũng không đến nỗi nào.” La San có tật ngó nghiêng, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra đối tượng khả nghi.

“Ừ cũng đẹp trai phết!” Đương sự quay sang đánh giá.

“Nếu người ta theo đuổi, cậu có chịu không?”

“Nếu người ta chịu vẽ bài hộ tớ thì có thể xem xét.”

“Chỉ có sinh viên khoa mình mới vẽ được thôi cô nương ạ.”

“Thì tớ cũng đâu có ý định tìm khoa khác. Khoa mình bao nhiêu giai đẹp thế cơ mà, lại còn biết vẽ nữa. Tụi con gái các khoa khác chẳng phi âm ỉ như ngựa sang khoa mình tranh cướp đấy thôi.” Tống Nhan Nghiên cười. Nụ cười của cô nàng khiến những nam sinh ngồi quanh không thể rời mắt.

Trình Ngọc nhanh chóng đổi chủ đề: “Nguyễn Văn, anh họ cậu hơn bọn mình hai khóa đúng không? Mau bảo anh ấy giới thiệu anh chàng giỏi nhất lớp đấy cho hoa khôi lớp mình đi”.

“Hả?” Nguyễn Văn ngây người một chút, suýt nữa thì cô đã quên bống ông anh một sách của mình rồi.

“Nếu có giới thiệu thì cũng là giới thiệu ỉn chứ!” Cô nghĩ bụng, “Không được, tớ phải dồn hết tinh thần và sức lực vào việc học. Đàn ông không đáng tin, tớ phải dựa vào bản thân mình”. Nghĩ tới những cô bạn cấp ba vì yêu sớm mà học hành sa sút, Nguyễn Văn đã thấy rùng mình.

Thấy vẻ mặt Nguyễn Văn biến hóa vô vàn cảm xúc chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, mọi người ai nấy cũng lấy làm lạ.

“Nguyễn Văn, cậu đang nghĩ gì thế?” Trình Ngọc đẩy cô.

À, không, nghĩ gì đâu. Tớ có biết các cậu thích kiểu con trai thế nào đâu mà giới thiệu.”

“Giờ đang thịnh hành trào lưu “giao lưu giữa các phòng” đấy thôi. Cứ làm quen với phòng kí túc của anh ấy là được.” Trần Nhã Lệ hào hứng nói.

“Đã biết mặt mũi các ông ấy ra sao đâu?” La San giật mình nói lớn, khiến mọi người xung quanh cũng phải quay sang nhìn.

“Ngộ nhờ họ giống ếch với khủng long thì có mà chết à?”

“Ồ tốt nhất là thôi vụ này đi!” Nguyễn Vân cũng chẳng muốn bị làm khổ sai.

“Ít ra cậu cũng có thể đưa bọn tôi đến phòng học của họ để mọi người tự chọn chứ?” La San vừa nghịch những ngón tay sơn đủ màu của mình, vừa thần nhiên đề nghị.

“Quá ầm ĩ! Cứ đến thẳng phòng kí túc của họ mà xem là được.” Ngay cả Tống Nhan Nghiên cũng nổi hứng rồi.

Mọi người đều tán thành ý kiến này, nhanh chóng quyết định cứ làm theo lời Tống Nhan Nghiên.

Nguyễn Vân thầm than, chẳng nhẽ chúng nó đều cuồng cuồng muốn yêu rồi ư? Hay là chỉ muốn tìm gặp một người vẽ không công?

Đêm đó, Nguyễn Vân mất ngủ. Vừa mới quay về phòng, cô đã bị đám bạn giục sáng mai phải gọi điện cho anh họ. Sắp kiệt sức vì đồng bài tập cao ngất kia, giờ còn phải làm bà mối. Nhất định phải nghĩ cách đẩy công việc khổ sai này đi mới được! Thế nhưng, trời đã sắp sáng mà cô vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào.

Tuần này, bài tập môn Mĩ thuật đã tăng độ khó, phải vẽ một vật thể hình cầu và một vật thể hình trụ, đánh bóng càng thêm phức tạp.

“Khó quá! Thầy giáo còn muốn cho chúng ta sống nữa hay không? Vẽ mấy thứ bất qui tắc kiểu này khó chết đi được!” Chuông báo hết giờ vang lên, sinh viên ai nấy đều oán thán.

Nguyễn Vân một đêm thiếu ngủ nên bước đi loạng choạng như người say rượu. Vừa mới tan học, đám bạn đã bắt cô đi tìm anh họ, sau đó chuẩn hết về nhà ăn.

Tòa nhà giảng đường lúc này chỉ còn cô một mình vừa đi xuống vừa đếm bậc thang. Tới tầng một, cô chợt nghe được giọng nói quen thuộc: “Vân Vân!”

Nguyễn Vân dừng lại, nhìn thấy ba người con trai đang đi về phía mình. Người vừa gọi cô chính là Nguyễn Quân, ông anh họ một sách của cô. Hai người kia là ai? Nhìn có vẻ như họ đứng đây đợi cô đã lâu.

“Đây là em họ tôi, Nguyễn Vân. Sau này nhờ hai cậu giúp nó!”

Hai người con trai kia mỉm cười khách khí.

“Gi thế này? Mình còn chưa đi tìm lão ấy mà lão ấy đã đến tìm mình rồi!” Nguyễn Vân nghĩ bụng.

“Sao đứng ngây ra thế? Mau chào hai anh đi chứ?”

Nguyễn Vân phiền muộn ngẩng đầu lên. Người bên trái thân hình cao lớn, mặt vuông chữ điền, để đầu nhím, ăn mặc gọn gàng giản dị, nụ cười gần gũi chân thành, khiến người khác có cảm giác thân thiết.

“Đây là Dương Quang, sinh viên gương mẫu của lớp anh. Sau này gặp vấn đề gì không hiểu, mày cứ đến nhờ anh Dương hướng dẫn.”

Nguyễn Vân thầm nghĩ: Người cũng như tên, anh chàng này lúc nào cũng tươi cười, ấm áp như ánh mặt trời.

“Các anh bận học như thế, em không dám đến làm phiền.” Nguyễn Vân khách khí nói.

Dương Quang từ nãy đến giờ chỉ dùng ánh mắt nhã nhặn và chân thành để nhìn Nguyễn Vân, hoàn toàn không có biểu hiện gì khác.

Người còn lại có ngoại hình đối lập hẳn với Dương Quang. Anh ta vừa gầy vừa thấp, da ngăm ngăm, mặt lạnh băng, có vẻ như bị ép đến đây.

“Đây là Vu Cường, học giỏi môn Mĩ thuật nhất lớp anh. Mày ngày trước chưa học môn này, nhất định phải chăm chỉ học mới theo kịp. Cuối tuần cứ mang bài vẽ của mày đến cho anh Vu xem có chỗ nào cần sửa chữa không. Cố gắng học hỏi.”

Nguyễn Quân lấy thân phận anh trai ra để lên giọng dạy dỗ.

Nguyễn Văn sợ nhất là nghe người khác lên lớp, cơn buồn ngủ lúc này đã lan ra tứ chi, cô nhịn không được gáp ba cái.

“Ha ha... Em gái ông chắc đêm qua thức khuya. Thôi để em ấy về ngủ bù, ông cho em ấy số điện thoại phòng mình đi, bọn tôi đi trước đây. Có gì liên lạc sau nhé.” Dương Quang nói xong liền đi.

Nguyễn Quân gật đầu, sau đó kéo tay Nguyễn Văn đi về phía nhà ăn.

“Em không đi ăn đâu, em phải giải quyết vấn đề giấc ngủ đã.” Nguyễn Văn vung tay.

“Nhìn mày như con gấu trúc ấy, khiến hai đứa nó sợ chạy mất dép. Anh biết thừa mày học không tốt nên mới nhờ hai vị cao thủ đến trợ giúp, không thêm cảm ơn anh một tiếng. Không chịu học hỏi người ta, chết không ai thương.” Nguyễn Quân trách móc em gái.

“Có vấn đề gì khó khăn thì em tới tìm anh là được rồi. Việc gì anh phải giới thiệu cho em một ông thần mặt đen như thế, muốn hại em đi ngủ gặp ác mộng à?” Nguyễn Văn cứ nghĩ tới anh chàng Vu Cường về mặt cau có kia là thấy khó chịu.

“Ha ha...” Nguyễn Văn bật cười, “Không thích nó thì em đi tìm Dương Quang là được. Nó học giỏi nhất lớp anh đấy, lại còn dễ tính nữa.”

“Gì cơ? Anh bảo hai anh vừa nãy là sinh viên xuất sắc nhất lớp anh à?”

“Còn phải hỏi. Khóa bọn anh chỉ có hai lớp, mà lớp anh học giỏi hơn lớp kia nhiều.”

“Lần này chúng nó không phải thất vọng rồi. Mình có thể yên ổn ngủ một giấc rồi.” Nguyễn Văn bỗng thấy toàn thân dồi dào sức khỏe, hí hửng chạy về kí túc, bỏ lại Nguyễn Quân đứng ngây như phỗng.

3. Chương 3: Người Trong Tranh

“Các vị mỹ nữ, lớp anh họ tại hạ tổ chức một buổi triển lãm tranh ở thư viện. Mời các vị đến xem!” Nguyễn Văn vừa nhận được tin liền chạy về làm công tác tuyên truyền.

Chỉ có tiếng ngòi bút sột soạt trên giấy, không ai trả lời.

Lần trước, sau khi Nguyễn Văn báo cáo tình hình hai vị đàn anh với cả phòng, mọi người đều tỏ ra không hứng thú

Tài giỏi rất quan trọng, nhưng đối với những thiếu nữ mười tám này, tướng mạo cũng là một điều kiện để chọn người yêu.

“Xin các cậu đấy! Nể mặt tớ đến xem được không? Hai năm nữa bọn mình cũng phải làm triển lãm, coi như đến học hỏi kinh nghiệm.” Nguyễn Văn kiên trì làm công tác tư tưởng.

“Được rồi được rồi. Tớ làm xong bài tập rồi sẽ đi với cậu.” Trình Ngọc không hổ danh là hậu phương vững chắc của Nguyễn Văn.

“Tớ cũng đi. Đi nhạt nhẽo tí kinh nghiệm.” Trần Nhã Lệ là một cô sinh viên chăm chỉ, phàm là chuyện liên quan tới học tập, cô nàng đều không ngại nhúng tay.

Vạn sự khởi đầu nan. Đầu xuôi rồi thì đuôi ắt sẽ lọt.

“Các cậu đưa bài đây tớ chép xong rồi đi.” La San cũng bị kích thích, nhưng vẫn không quên mặc cả.

Tổng Nhan Nghiên đi đến bên cạnh gõ đầu La San: “Đi nhanh lên! Lầm trò!”

Đại sảnh của thư viện bày mấy tấm bảng rất to, mặt trên dán những tác phẩm xuất sắc của sinh viên. Tháng Mười hằng năm, sinh viên năm ba khoa Kiến trúc đều phải tổ chức một buổi triển lãm mỹ thuật như vậy.

“Các bạn sinh viên đến xem triển lãm, xin mời tới đây kí tên!” Người bên ban tổ chức tươi cười chào đón đám đông vừa đi vào thư viện.

Nguyễn Văn dừng lại rất lâu trước một bức tranh, cô như biến thành một pho tượng, không thể rời mắt khỏi nó.

Đây là bức nhỏ nhất trong tất cả, cũng là bức tranh phong cảnh duy nhất được vẽ bằng màu nước, hoặc là thứ màu nào đó cô không biết tên, cảnh vật trong tranh rất có hồn. Mặc dù cả bức tranh chỉ toàn màu nâu nhưng sông nước Giang Nam vẫn cứ hiện lên đẹp như cõi mộng.

Trong tám bảng này còn nhiều bức tranh vẽ màu nước khác, có bức theo trường phái trừu tượng, có bức thì theo trường phái phóng khoáng; có bức là cảnh thôn làng chìm trong làn mưa bụi mờ ảo, có bức lại là núi sông hùng vĩ và bầu trời cao xanh. Tất cả đều thể hiện rõ công sức hai năm khổ luyện của tác giả. Tuy rằng chúng đều khiến Nguyễn Văn thán phục, nhưng bước chân của cô chỉ dừng lại trước duy nhất bức tranh này.

Ngoài cảnh vật được khắc họa có hồn ra, bức tranh còn có bố cục rất đặc biệt. Một phần cây cầu đá hiện rõ trước mắt, hoa văn trên cầu được chạm khắc tinh xảo, dòng sông nhỏ uốn khúc quanh co chảy giữa đôi bờ thôn xóm. Cảnh ngôi làng ẩn hiện qua vòm cầu cong cong, khiến người ta có cảm giác lúc này đang đứng giữa màn sương mù dày đặc của buổi sớm tinh mơ. Sự chi tiết của cây cầu và cái mờ ảo của ngôi làng tạo nên hai mặt đối lập cuốn hút.

“Bức tranh này đẹp quá!” Nguyễn Văn khẽ xuýt xoa.

Những người đứng quanh liếc nhìn cô một cái, không hiểu vì sao giữa một rừng tranh đẹp như vậy mà cô lại thích một bức đơn điệu thế kia. Ánh mắt ngạc nhiên của họ chẳng khác nào nghe thấy hoàng tử nói yêu cô bé Lọ Lem.

Sao không có tên nhi? Nguyễn Văn ngoái nhìn sang bên cạnh, tác phẩm nào cũng đề tên người vẽ ở phía dưới, duy nhất bức này là không. Lẽ nào họ mượn từ viện Mĩ thuật về để trưng bày cho đủ số lượng?

Nguyễn Văn lắc đầu cười vì ý nghĩ của mình.

Nhìn thấy Nguyễn Quân đang đứng bên kia làm người giới thiệu, cô vẫy tay gọi anh lại.

“Em gái hạ cổ đến chơi, anh xin bày tỏ lòng vinh hạnh sâu sắc!” Nguyễn Quân bình thường luôn giữ hình tượng một sách, tuyệt nhiên không bao giờ nói cười tùy tiện, chỉ có đối với cô em họ này là ngoại lệ. Dù sao cũng là người nhà, không cần khách khí.

“Bỏ cái kiêu cợt nhả của anh đi. Em có chuyện nghiêm túc muốn hỏi anh. Bức tranh này ai vẽ? Đừng nói là “chôm chôm” ở nơi khác mang về đây nhé!” Nguyễn Văn háo hức đợi đáp án.

“Ha ha... Bọn anh mà phải giở thủ đoạn như thế ư?” Nguyễn Quân buồn cười, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của em gái nên cũng không dám quá đáng.

“Thế sao không có tên người vẽ?” Cảm thấy có thể tiếp cận được với nhân vật bí ẩn kia, Nguyễn Văn thả lỏng tâm tình, tiếp tục hỏi.

“Bọn anh chưa bao giờ bán hàng giả kém chất lượng đâu nhé!” Nguyễn Quân hần giọng nói, “Không có tên là vì người này không thích để tên trên mặt tranh, nó hay để tên phía sau.”

Nguyễn Văn không do dự thò tay định bóc một góc tranh ra.

“Ấy ấy! Mày làm cái gì đấy? Đừng có làm hỏng, phải để ở đây trưng bày hai tuần đấy!”

Nguyễn Văn vẫn không có ý định dừng lại.

Nguyễn Quân nhỏ giọng nói bên tai cô: “Đừng bóc, tên nó là Đỗ Phong”.

“Là chữ Phong nào?”

Trong vườn cây phía sau thư viện, hai anh em họ Nguyễn vừa ngồi ăn kem, vừa nói chuyện.

“Đương nhiên là phong trong “vân đạm phong khinh (1)”, mây nghĩ phong này là “tâm thần” chắc?”

“Hi, em tưởng phong này trong “sơn phong” - đỉnh núi chứ! Vân đạm phong khinh? Anh không hổ danh là tài tử nhĩ! Ngay cả giới thiệu tên cũng dùng đến thành ngữ. Thế anh thử giới thiệu tên em xem nào?” Nguyễn Văn đột nhiên phát hiện ra ông anh họ này không gốc như vẻ bề ngoài, hóa ra cũng vui tính ra trò.

“Thì vẫn là vẫn trong “vân đạm phong khinh” chứ còn gì nữa!”

Sặc!

Nguyễn Văn tí nữa thì ghen, cả một miếng kem lớn cứ thế chui tọt vào cổ họng, lạnh buốt.

“Sáng tạo cái khác được không? Sao anh lại dùng câu cũ thế!”

“Mây nghĩ trong đầu anh chứa cả một rổ thành ngữ chắc? Đây là nguyên văn Đỗ Phong giới thiệu hôm khai giảng. Anh mây chỉ rập khuôn nhắc lại thôi.”

4. Chương 4: Người Trong Mơ

Năm tháng vội vã lướt qua, đến khi chúng ta nhận ra thì nó đã một đi không trở lại.

Mùa hè đã tới, học kì hai cũng sắp kết thúc. Nguyễn Văn hết sức phiền muộn, vì điểm môn Mĩ thuật của cô lần nào cũng chỉ đạt mức trung bình, Kiến trúc cơ sở nhiều lắm cũng chỉ được vài lần tốt. Hạc hành vất vả mà kết quả chẳng ra sao!

Bình thường hay chênh mảng môn Toán cao cấp, trong khi giờ chỉ còn hơn tháng; nữa là đến kì thi cuối kì, Nguyễn Văn thật sự không biết phải làm sao.

Lục Hoa là cô gái dịu dàng, ít nói, ít cười. Cô nàng lúc nào cũng vui mình trong thổ giới riêng, không chịu tiếp xúc với mọi người, cũng không thích người khác tới gần mình. Hằng ngày, chỉ có buổi tối cô luôn ở kí túc, ban ngày hầu như không thấy mặt, có lẽ đến phòng tự học hoặc phòng vẽ. Nói chung, tính Lục Hoa khá trầm. Vì thế, không ai nghi ngờ gì về thành tích cao nhất lớp của cô, mọi người đều cho rằng đó là kết quả xứng đáng với sự cố gắng mà Lục Hoa bỏ ra.

Thời gian một năm không thể coi là dài, nhưng đối với một cô nàng suốt ngày phải hứng chịu những trận “tấn công” dồn dập của đám con trai như Tống Nhan Nghiên, bảo toàn trái tim khỏi rung động là chuyện khá khó khăn. Rốt cuộc thì cô nàng cũng đã liêu xiêu trước một anh chàng chơi bóng rổ đẹp trai. Lý Viễn Hàng ột mét tám tư, gương mặt tuấn tú, tính tình hóm hỉnh, lại cộng thêm vóc người siêu chuẩn, tất cả đã lọt vào mắt xanh của Tống Nhan Nghiên. Duy nhất có một việc khiến cô nàng không vừa ý chính là Lý Viễn Hàng học Luật, không thể giúp cô vẽ.

Ở đời được cái nọ thì mất cái kia, đã có ngoại hình thì đừng có tham tài. Trước khi gặp được “người ấy”, Nguyễn Văn cũng nghĩ như vậy.

Không chịu nổi cô đơn, La San cũng rơi vào bể tình. Cô nàng và bạn trai “chết dầm” kia nóng tính như nhau, suốt ngày cãi vã. Một lần, Nguyễn Văn vô tình bắt gặp anh ta, sợ đến hồn bay phách lạc. Anh ta để tóc dài quá vai rồi làm xoắn hạt ngô, tai trái đeo một chiếc khuyên tròn to tướng, gọng kính râm gác trên sống mũi cao thẳng, quần áo bảy sắc cầu vồng chói cả mắt. La San và anh ta sóng vai đi trong sân trường, tỉ lệ người quay lại nhìn tuyệt đối không kém so với cặp đôi Tống Nhan Nghiên – Lý Viễn Hàng

“Chào, anh là Lưu Chí Vĩ, học ở Thành Giáo.”

Trời ơi, cái giọng ái nam ái nữ này hoàn toàn không ăn khớp với vẻ ngoài của anh ta.

Hoàn thành bài tập cuối cùng của môn Mĩ thuật, Nguyễn Văn hài lòng ra khỏi phòng vẽ. Mới xuống được một tầng, cô chợt nghe thấy tiếng cười giòn tan.

Giọng cười này rất quen. Nguyễn Văn nhẹ nhàng đi tới cửa phòng học gần cầu thang, nhòm qua khe cửa. Cô kinh ngạc đến mức suýt thét lên.

Lục Hoa đang ngồi với một người con trai, cười nói vui vẻ. Không ngờ cô ấy cũng có những lúc hài lòng ra mặt như thế. Vốn đã quen nhìn vẻ mặt trầm tư của Lục Hoa, lúc này Nguyễn Văn có phần khó thích ứng.

Lục Hoa ngồi đối diện với người con trai kia, mặt hướng về phía cửa, nhưng vì nói chuyện quá nhập tâm nên không để ý thấy Nguyễn Văn đang đứng nhìn. Lục Hoa có gương mặt búp bê, đôi mắt to tròn và nụ cười hồn nhiên, trong sáng đến mức khiến người ta không thể rời ánh mắt.

Anh chàng kia đang cúi đầu vẽ, thỉnh thoảng lại ngẩng lên mỉm cười với Lục Hoa. Từ vị trí của Nguyễn Văn chỉ có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng và đường nét gương mặt nghiêng nghiêng của anh ta. Mặc dù vậy, cô dám chắc anh ta rất đẹp trai, nếu không đã chẳng thu hút được cô nàng Lục Hoa lạnh lùng kia.

Thành tích của Lục Hoa tốt như vậy, hẳn là anh chàng này cũng rất có tài. Vô thức ngược lên nhìn bảng số gần ngoài phòng học, Nguyễn Văn cả kinh.

902? Đây chẳng phải phòng học chuyên ngành của lớp ông anh họ mình ư?

Nguyễn Văn cảm thấy khó tin. Cô đã được diện kiến sinh viên xuất sắc nhất lớp anh họ, mà Lục Hoa thì chắc chắn sẽ không để mắt tới người thành tích hạng xoàng và ngoại hình không nói bật.

Có lẽ thấy trong phòng không có ai nên họ mới vào đây ngồi, với tính cách của Lục Hoa, yêu đương nhất định sẽ tránh ánh mắt dòm ngó của mọi người.

Nguyễn Văn nghĩ vậy rồi yên lặng rời đi.

Buổi tối, mười một giờ kém mười, Lục Hoa về phòng. Vẫn như mọi khi, cô nàng tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Cả phòng vốn đã quen với sự trầm lặng của cô ấy nên cũng không hỏi gì nhiều.

Nguyễn Văn cứ tưởng lúc chiều Lục Hoa vui vẻ như thế thì tối về phòng; sẽ mang theo gương mặt tươi cười, thậm chí khẽ ngâm nga câu hát nào đó. Nhưng xem ra, cô đã đánh giá thấp Lục Hoa rồi.

Nguyễn Văn nhìn chằm chằm Lục Hoa đang ngồi trên giường đọc sách, mặc dù cảm nhận được nhưng Lục Hoa vẫn tỏ ra thờ ơ.

Có thể giấu kín tình yêu không một kẻ hở như thế, thực sự xứng đáng làm một Quiet Cool (1) Nguyễn Văn thấm bội phục.

Yêu đương như thế, hẳn là Lục Hoa không thể dồn hết thời gian cho việc học tập, vậy mà môn nào cô ấy cũng xếp thứ nhất. Trong khi đó, Trình Ngọc và Trần Nhã Lệ chăm chỉ và thông minh chẳng kém gì Lục Hoa nhưng kết quả chưa bao giờ vượt quá cô ấy. Nếu không có người giúp đỡ mà vẫn có thể vững vàng ngồi ở vị trí số một như thế thì thật quá tài tình rồi.

Lúc này, lòng tò mò của Nguyễn Văn chuyển đến đối tượng trong lòng Lục Hoa.

Thông thường, khi không có tiết học thì phòng học chuyên ngành đều được khóa. Hai người họ có thể vào đó ngồi, hoặc anh chàng kia là sinh viên lớp Nguyễn Quân, hoặc người ta quên khóa cửa nên họ mới vào được. Dù thế nào đi nữa, ngày mai mình nhất định phải đi xác nhận danh tính anh chàng kia.” Nguyễn Văn hạ quyết tâm.

5. Chương 5: Người Trong Lòng

Nguyễn Văn ngồi ngẫm nghĩ về việc học tập một năm qua, rút ra kết luận: Chưa thích ứng được với cuộc sống đại học.

Cả cô và Trình Ngọc đều bỏ rất nhiều công sức và thời gian vào việc học, thậm chí còn không đi dạo phố, thế mà vẫn không nhận được học bổng. Có lẽ vì phương pháp học tập sai.

Thế nên, Nguyễn Văn quyết định âm thầm theo dõi Lục Hoa với mong muốn có thể học hỏi được chút kinh nghiệm của cô hạn.

Mỗi ngày sau khi tan học, Nguyễn Văn đều lặng lẽ đi đằng sau Lục Hoa, xem cô ấy đi những đâu, làm những gì.

Đương nhiên, mục đích của Nguyễn Văn không đơn giản là chuyện học hành, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, liên quan tới Đỗ Phong.

Một tuần liên tục bám đuôi Lục Hoa, cuối cùng Nguyễn Văn cũng hiểu rõ được những điều mà cô muốn biết.

Hóa ra, Lục Hoa quan hệ rất rộng. Trong lớp, cô ít nói là bởi vì cô đã xác định không ai ở đây có giá trị lợi dụng. Hằng ngày, sau khi tan học, Lục Hoa liền đi gặp một vài người mà Nguyễn Văn không quen biết, phỏng chừng đó là những đàn anh có kinh nghiệm và thành tích cao trong học tập. Lục Hoa mang bài tập của những môn học khác nhau đến nhờ những người khác nhau xem giúp, nhận được cái gật đầu của họ, cô hài lòng ra về, trước khi đi còn không quên nháy mắt tình nghịch với những nam sinh kia. Tất nhiên, Lục Hoa biết cách tìm gặp riêng từng người. Phải công nhận rằng cô nàng rất thông minh.

Thấy Lục Hoa mỗi ngày đều làm nũng một ai đó khác nhau để nhờ làm bài tập hộ, Nguyễn Văn chỉ muốn xông lên đánh cho cô ta một trận.

Hóa ra tất cả thành tích của nó đều là giả! Bảo sao có người giỏi đến mức ấy, môn nào cũng xếp thứ nhất mà chẳng tốn tí sức lực nào. Nguyễn Văn bất bình nghĩ.

Lục Hoa tuy rằng xinh, nhưng đâu đến mức làm điên đảo nhiều con trai như thế! Không biết khả năng dụ dỗ đã luyện tới trình độ nào rồi! Có trách thì phải trách đám nam sinh kia ngu xuẩn, cam tâm tình nguyện để cô ta lợi dụng.

Điều khiến Nguyễn Văn tức giận nhất chính là, mỗi lần đi gặp đám con trai kia xong, Lục Hoa đều quay về phòng 902 tìm Đỗ Phong.

Bình thường Đỗ Phong đều ở phòng học chuyên ngành để tự học hoặc làm thiết kế. Hơn nữa, anh có vẻ xa cách với Lục Hoa, nhưng cô nàng mặt dày, không cần biết trong phòng có người khác hay không, đều quần lầy Đỗ Phong mà nói chuyện.

Những hôm không thấy Đỗ Phong, Lục Hoa sẽ đến thư viện tìm tài liệu hoặc lên lớp tự học.

Nguyễn Văn kể tất tần tật những chuyện này cho Trình Ngọc. Lúc đầu, Trình Ngọc còn chưa tin, nhưng sau một lần bị Nguyễn Văn kéo đi theo dõi, cô cũng kinh ngạc vì những gì mình chứng kiến.

Chỉ có điều, gần đây có lẽ Đỗ Phong đang tránh mặt Lục Hoa nên mấy lần cô nàng đến phòng 902 mà đều thất vọng quay về.

“Trình Ngọc, cậu xem bọn mình có nên nói rõ bộ mặt thật của nó ra ọi người biết không? Mọi người bị nó dắt mũi hết, lần nào bình chọn sinh viên ưu tú cũng nhắc đến nó.” Nguyễn Văn càng nghĩ càng bất bình và thủ đoạn của Lục Hoa.

“Cậu đừng nghĩ đơn giản như thế! Cậu chỉ có một cái miệng để nói, nhưng nó có bao nhiêu người chống lưng, lúc ấy chỉ sợ bọn mình không đấu nổi thôi.” Trình Ngọc bình tĩnh phân tích.

“Chẳng lẽ cứ để nó tiếp tục làm xằng làm bậy thế à?” Nguyễn Văn tức đến đỏ mặt tía tai.

Trình Ngọc vỗ lưng cô khuyên nhủ: “Cậu nóng tính, ăn nói bộc trực, rất dễ chịu thua thiệt. Cái trò bày mưu tính kế này, cậu đọ sao nổi nó. Bọn mình và nó nước sông không phạm nước giếng, ganh tị với nó làm gì? Nó làm chuyện bỉ ổi như thế, sớm muộn gì cũng lòi cái đuôi cáo ra, không lừa được mọi người đâu. Bọn mình cứ học cho tốt, lo chuyện của bản thân là được rồi. Về sau ra ngoài xã hội ai hơn ai còn chưa biết, tội gì phải so đo với nó?”

Cũng phải, thực ra mục đích của việc Nguyễn Văn muốn so đo với Lục Hoa chỉ có một - người con trai như cơn gió kia.

Từ nhỏ đã thích đọc tiểu thuyết võ hiệp thế nên Nguyễn Văn thích bênh vực kẻ yếu. Hôm nay thấy chuyện bất bình làm sao cô có thể nuốt được cục tức này? Cô thầm thề với lòng mình, nhất định phải làm gì đó để trừng trị Lục Hoa, làm cô ta bớt đắc ý đi.

Điểm yếu của một người lạnh lùng và cao ngạo như Lục Hoa, chắc chắn là đã phải lòng Đỗ Phong.

Một người con trai như vậy có ai mà không đem lòng thắm thương trộm mến?

Mình nhất định phải chinh phục được Đỗ Phong! Nguyễn Văn lặng lẽ xác định mục tiêu.

Thế là từ hôm đó, số lần Nguyễn Văn xuất hiện ở phòng 902 đột nhiên tăng vọt. Cô muốn mượn cơ đến tìm Nguyễn Quân để gây sự chú ý với Đỗ Phong. Lần nào cô cũng đứng trước gương chỉnh đốn trang phục thật đẹp rồi mới đi.

“Con trai đều thích con gái để tóc dài phải không?” Nguyễn Văn nháy mắt với Nguyễn Quân. Đây là hành vi mờ ám mà cô cực thích.

“Mày yêu rồi?” Nguyễn Quân nói bằng ngữ điệu nửa nghi vấn nửa khẳng định, “Sao không bắt thằng hạn trai xui xẻo của mày đưa đi ăn mà cứ đến quán lấy anh hả?”

“Em phải lòng anh rồi đấy, không được à?” Nguyễn Văn nghịch ngợm lè lưỡi.

“Mày đừng làm anh sợ. Anh mày bị yếu tim đấy!” Nguyễn Quân ghen cơm suýt chết.

“Thế em nói thẳng nhé, em thích một anh bạn của anh.”

“Keng!” Cái thìa ăn cơm của Nguyễn Quân rơi xuống sàn nhà.

“Anh xin mày! Mới vài cái tuổi đầu cũng đua đòi yêu đương. Mày làm anh không nuốt nổi cơm nữa rồi đây này.” Nguyễn Quân lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Anh tưởng ai cũng là một sách giống anh chắc!” Nguyễn Văn bĩu môi, đang nghĩ, xem ra không thể nhờ vả ông anh này được việc gì thì lại nghe thấy Nguyễn Quân hỏi: “Thích đứa nào? Dương Quang hay Vu Cường?”

Nguyễn Văn sững sốt một lát rồi bật cười nghiêng ngả.

“Đừng có cười nữa. Buồn cười lắm à?” Nguyễn Quân nhíu mày, có linh cảm chuyện mình lo lắng nhất đã xảy ra: “Không phải hai người đó thì ai?”

“Tài giỏi hơn cả hai anh ấy, anh biết thừa rồi còn hỏi.” Nguyễn Văn không cười nữa, thần nhiên nói.

“Không được!” Nguyễn Quân nghiêm mặt.

“Lí do?” Nguyễn Văn đã hết kiên nhẫn, không khí ngập mùi thuốc súng.

“Mày không chơi với nó được! Nó là người từng trải và phức tạp. Không một đứa con gái nào có thể khiến nó rung động.” Nguyễn Quân kích động quát lên, nhưng tiếng quát của anh vẫn bị chìm ngấm trong mớ âm thanh hỗn loạn của nhà ăn.

“Em chưa thử, sao anh biết em sẽ thất bại? Hơn nữa, em rất nghiêm túc, không phải chỉ là chơi đùa. Nguyễn Văn cũng hức xúc không kém.

“Nói tóm lại: Anh không đồng ý! Mày tránh xa nó ra, không nghe anh chỉ có thiệt thôi!” Nguyễn Quân sa sầm mặt.

“Anh ấy học rất giỏi, em muốn nhờ anh ấy chỉ dạy môn vẽ.” Nguyễn Văn thay đổi chiến thuật, lấy nhu thắng cương.

“Muốn học tập thì có thể tìm Dương Quang và Vu Cường.” Nguyễn Quân vẫn cẩu kinh.

Dương Quang! Đúng rồi, có lẽ sẽ tìm được chút tin tức từ anh ta.

Nguyễn Văn nghĩ vậy, nhưng không dám vui mừng ra mặt, sợ bị ông anh họ đáng ghét này phát hiện. Cô làm bộ rầu rĩ: “Thì thôi, sau này em không đến nhờ anh nữa”.

Nói đoạn, cô đứng dậy ra về, Nguyễn Quân cố nói với theo: “Sau này mày sẽ hiểu ý tốt của anh”.

Thực ra, mỗi lần Nguyễn Văn đến phòng 902, Đỗ Phong đều chú ý tới cô. Cô hay mặc áo hồng nhạt, hay nhảu mày, luôn miệng cười nói, nét mặt hài hước, không câu nệ,... tất cả đều được Đỗ Phong ghi nhớ trong lòng.

Anh rít ghen tị với Nguyễn Quân vì có một cô em gái như vậy. Ngày nào cũng được vui cười thỏa thích, được thăm hỏi ân cần, cuộc sống đại học sẽ không còn buồn tẻ nữa.

Đối với anh, Nguyễn Văn chẳng khác nào ánh mặt trời ấm áp, chân thật và không bao giờ làm bộ làm tịch. Còn Lục Hoa, cứ nghĩ đến cô gái này là anh lại nhú mày.

Lục Hoa giống những nữ sinh khác, cố tình tiếp cận anh bằng đủ mọi cách, ngoài mặt luôn vờ tỏ ra hồn nhiên và ngây thơ nhưng thực chất nội tâm đầy rẫy toan tính. Họ là kiểu người ham ăn làm biếng, vừa muốn lợi dụng tài năng của anh, vừa muốn thỏa mãn lòng kiêu ngạo khi có một anh chàng đẹp trai đi bên cạnh.

May mà gia đình anh không thuộc vào hàng khá giả, nếu không, phiền phức càng thêm nhiều.

Mỗi khi thấy vẻ nũng nịu giả dối của những cô gái kia, anh thậm chí không buồn liếc nhìn lấy một cái. Thế nhưng, anh đối xử với Lục Hoa nhã nhặn hơn cũng là có nguyên do. Lục Hoa quan hệ rộng, quen biết rất nhiều sinh viên khóa trên, cán bộ hội sinh viên và lãnh đạo nhà trường. Anh không dám đùa với tiền đồ của mình, không muốn gây chuyện thị phi, vì vậy có thể tránh được bao nhiêu xung đột thì tốt bấy nhiêu.

So với nhiều người, anh có khá nhiều kinh nghiệm lăn lộn ngoài xã hội, vì vậy anh luôn duy trì được trạng thái bình tĩnh và suy nghĩ chín chắn, không dễ gì bị kích động. Anh từng được linh hội sự hiểm ác của lòng người, thế nên càng không dễ dàng tin tưởng vào ai. Anh luôn lặng lẽ, việc mình mình làm, không để ý chuyện thiên hạ. Có lẽ đây cũng là một phần lí do khiến Nguyễn Quân cho rằng anh là một người giỏi hoạt và khó lường.

Nguyễn Văn luôn nghĩ con trai thích những cô nàng dịu dàng, hiền thực. Cô vốn dĩ cũng muốn vờ làm thực nữ để Đỗ Phong chú ý tới, nhưng cô tùy tiện quen rồi, thực sự không thể nhảu nhặn nổi. Cứ nghĩ tới việc mình phải nói năng ồm ồm, cử chỉ điệu đà là cô đã thấy sồn da gà. Vậy nên cô quyết định đánh cược một ván, sống thật với chính mình, có sao thì biểu hiện vậy, mong rằng có chút hi vọng. Nếu anh chàng Đỗ Phong kia không nhìn ra được ưu điểm của cô thì coi như không phải luyện tiếu gì nữa.

Cô hoàn toàn không biết chính sự vô tư, thẳng thắn của mình đã thu hút Đỗ Phong.

Chỉ có thể trách bản thân thích phải một kẻ kì quái! Nguyễn Văn thầm oán thán.

“Anh biết anh em đi đâu không?” Nguyễn Văn cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập loạn xạ, đi tới trước mặt Đỗ Phong vờ bình thản hỏi, nhưng vẫn gượng gạo cúi xuống nhìn vào bức vẽ trong tay anh.

Vừa nãy đến cửa phòng 902, nhìn thấy bên trong chỉ có mình Đỗ Phong, cô đã sợ anh nghĩ mình kiếm cớ. Đấu tranh tư tưởng mãi, cô lấy hết can đảm đi vào.

Lúc kiên trì của Nguyễn Văn sắp hết, Đỗ Phong rót cuộc cũng chịu mở miệng: “Em đang nói chuyện với anh à?”.

Đôi mắt sáng quắc kia nhìn thẳng vào gương mặt tươi tắn của Nguyễn Văn.

“Vớ vẩn, ở đây...” Nguyễn Văn vừa bắt gặp ánh mắt kia, vội vàng né tránh: “... Ngoài anh ra thì còn ai khác nữa?”. Cuối câu, âm thanh thấp dần.

Nhận thấy vẻ xấu hổ của cô, Đỗ Phong bèn cúi đầu: “À, Nguyễn Quân nó đi ra ngoài một lúc rồi, chắc là đi ăn”. Giọng nói trầm ấm đầy sức hút vang lên.

“Thế anh không đi ăn à?” Thấy anh có vẻ gần gũi, Nguyễn Văn đánh bạo hỏi thêm.

Đỗ Phong chợt cảm giác trái tim như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

“Lát nữa anh mới đi, giờ này nhà ăn đông, mất thời gian xếp hàng.” Anh ngẩng lên nhìn Nguyễn Văn bằng ánh mắt dịu dàng.

“Tranh anh vẽ à? Đẹp quá!” Nguyễn Văn nhìn chăm chăm vào kiệt tác của Đỗ Phong, xuýt xoa.

“Anh vẽ bừa thôi.” Đỗ Phong cười, tiếp tục vẽ.

“Thế em không làm phiền anh nữa, em đi trước đây.” Nguyễn Văn trộm nghĩ, sự xuất hiện của mình chắc sẽ quấy rầy công việc của anh, cô không muốn lần đầu tiên nói chuyện để lại ấn tượng không tốt với Đỗ Phong.

“Ừ, chào em.” Đỗ Phong cười.

Nụ cười ấy, đã hoàn toàn đánh gục Nguyễn Văn.

6. Chương 6: Quên

Áo T-shirt ngắn tay màu hồng và váy bò ngắn màu lam nhạt.

Em ấy lại đến rồi. Đỗ Phong trầm nghĩ, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Nguyễn Văn. Lần này ngoài dự liệu của anh, Nguyễn Văn dừng chân trước mặt Dương Quang.

“Chào anh, anh còn nhớ em không?” Giọng nói trong trẻo vang lên.

Dương Quang ngẩng đầu cười: “Nguyễn Văn, chào em”.

Nguyễn Văn vuốt vuốt mái tóc, vui vẻ nói: “Trí nhớ của anh tốt quá, bảo sao anh học giỏi!”.

Được một cô gái xinh đẹp tặng bốc, Dương Quang hơi đỏ mặt, vội hỏi: “Em tìm anh có chuyện gì à?”.

Nguyễn Văn gật gật: “Không có chuyện gì đương nhiên sẽ không tìm đến cửa”.

Giọng điệu trẻ con của cô khiến mấy người ngồi xung quanh cũng bị thu hút, bầu không khí nhộn nhịp hẳn lên. Ngay cả Đỗ Phong này giờ nhăn mặt cũng phải mỉm cười.

“Em muốn hỏi phương pháp học tập của anh.” Nguyễn Văn ngồi xuống bên cạnh Dương Quang.

“Vấn đề này khó rồi. Anh chỉ biết vùi đầu vào học thôi, không có phương pháp gì cả.” Dương Quang gãi đầu, ngượng ngùng cười.

Nguyễn Văn ủ rũ nói: “Nhưng giờ em cần nhất là một phương pháp học”.

Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía, phòng học lúc này chỉ còn lại cô và Dương Quang.

“Thế lớp anh ai học giỏi môn Mĩ thuật và Thiết kế nhất?” Nguyễn Văn đứng dậy, đi ngó nghiêng mấy tác phẩm bày trên bảng vẽ.

“A.” Dương Quang cười: “Hai môn này thực ra anh học không tốt. Giỏi nhất lớp anh là Đỗ Phong. Em nên tìm anh ấy để học hỏi”.

Đã vào trọng tâm. Nguyễn Văn đắc ý, quay lại hỏi Dương Quang: “Đỗ Phong là thần thánh nào ạ?”.

Nói tới Đỗ Phong, Dương Quang lập tức thao bất tuyệt bằng giọng sùng bái: “Anh Phong giỏi lắm, anh ấy là thần tượng trong lòng đám con gái...”.

Nguyễn Văn đứng trước cửa sổ, nhìn một người đang đứng tựa lan can hút thuốc ở bên kia góc nam phía đối diện. Bóng dáng cao gầy của anh dưới ánh đèn ảm đạm nhìn có phần lẻ loi và cô quạnh. Lần đầu tiên Nguyễn Văn có cảm giác đau lòng mà không sao xua đi được như thế.

Dương Quang nói, mỗi tối trước khi đi ngủ Đỗ Phong đều sẽ ra hành lang hút thuốc, thế là ngày nào cô cũng đứng trước cửa sổ đợi anh xuất hiện. Hôm ấy, dưới sự truy hỏi của cô, Dương Quang đã kể cho cô nghe tất tần tật những thứ có liên quan tới Đỗ Phong.

Đỗ Phong là sinh viên lớn tuổi nhất khóa. Anh không phải tham gia vào kì thi đại học mà được một trường dạy nghề cao cấp cử đi học.

Gia cảnh khó khăn, Đỗ Phong muốn sớm ra ngoài đi làm, vì thế mặc dù thành tích học tập từ nhỏ rất tốt nhưng anh không thi lên cấp ba mà lựa chọn một trường trung cấp chuyên nghiệp. Thế nhưng sau hai năm học, anh nhận ra xã hội này phát triển quá nhanh, sinh viên trung cấp đã không còn dễ dàng tìm được việc làm như trước kia nữa. Để tương lai tìm được một công việc tốt, Đỗ Phong quyết định thi đại học hệ tại chức, thế nên, tranh thủ thời gian rảnh, anh tự học chương trình cấp ba và đi làm thêm ở Học viện Mĩ thuật, thuận tiện dự thính giờ giảng ở đó. Bốn năm trung cấp chuyên nghiệp nhanh chóng kết thúc, bằng sự nỗ lực và khổ công học tập của mình, anh đã đạt được thành tích xuất sắc đứng đầu toàn trường và được cử đi học đại học. Trở thành một sinh viên đại học chính quy, đây là điều mà anh chưa từng nghĩ tới.

Vào đại học, Đỗ Phong lại càng nỗ lực. Sẵn có những kiến thức học hỏi được ở Học viện Mĩ thuật, anh cứ một đường tiến lên, thành tích vượt trội. Anh còn rất hứng thú với việc thiết kế, thường xuyên đến thư viện đọc tài liệu, hơn nữa anh còn có năng khiếu trời cho, vừa lên năm ba, tài năng của anh đã được thầy cô công nhận, ai cũng nói anh có tương lai rực rỡ.

Vì không học cấp ba chính quy nên kiến thức nền tảng của Đỗ Phong không tốt lắm. Biết vậy, anh luôn cố gắng bù đắp sự thiếu hụt của mình, hằng ngày chăm chỉ lên lớp tự học để học tiếng Anh, ngoài ra còn tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa và câu lạc bộ thể thao.

Kiểm lời, khiêm tốn, không thích chơi trội, hòa đồng và nhiệt tình giúp đỡ bạn bè, đó là những điều khiến Đỗ Phong ghi điểm trong mắt người khác và được nhiều bạn nữ mến mộ. Trong khi mọi người còn đang buồn bực vì chưa kịp thích ứng với cuộc sống đại học thì anh đã hiên ngang giành được học bổng loại một. Chỉ có một điều khiến người ta khó hiểu, dù được rất nhiều cô gái theo đuổi nhưng Đỗ Phong chưa hề rung động trước một ai.

Sau khi biết tất cả những điều này, Nguyễn Vân càng thêm sùng bái Đỗ Phong. Đồng thời cô cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, bao nhiêu nữ sinh tài giỏi đều không thu hút được anh, liệu một con nhóc lông bông như cô có thể lọt vào mắt anh? Nếu chưa bắt đầu mà đã từ bỏ thì thật không xứng với tính cách dám yêu dám hận của cô, còn nếu cứ thảng thững đến tiếp cận Đỗ Phong, sợ rằng anh sẽ phòng bị cô giống như với những cô gái khác.

Nhất định phải nghĩ một biện pháp chu toàn mới được, không thổ lộ linh. Nguyễn Vân ảo não suy nghĩ.

“Anh! Hôm nay em mời anh đi xem phim, không được làm mất mặt em!” Nguyễn Vân đứng ngoài cửa phòng 902, tóm tay áo Nguyễn Quân mà cầu xin.

“Không đi.”

Đáp án đã dự liệu được.

“Hôm nay là cuối tuần, thư giãn chút đi! Anh không nghe câu lao động phải kết hợp nghỉ ngơi à?” Nguyễn Vân kiên trì.

“Nói đi, lần này mày muốn gì?” Nguyễn Quân cảnh giác nhìn em gái.

“Cô bạn Trình Ngọc cùng phòng em có mấy tấm vé xem phim, thấy anh học hành cực khổ nên muốn mời anh đi chơi một hôm cho thoải mái. Anh không cảm ơn em gái thì thôi lại còn nói em như thế! Đau lòng!” Nguyễn Vân lôi con át chủ bài ra.

Có lần vô tình biết được hình mẫu bạn gái lí tưởng trong lòng anh trai, Nguyễn Vân cố tình sắp xếp cho Nguyễn Quân và Trình Ngọc gặp mặt. Không ngờ Nguyễn Quân thật sự nảy sinh cảm tình với Trình Ngọc, có điều vì bản chất một sách đã ăn sâu bám rễ trên người ông anh họ cô nên chuyện này không có tiến triển. Nguyễn Vân quyết định tiếp tục gán ghép hai người, trước hết phải cho Nguyễn Quân được hưởng lợi lộc thì anh mới chịu giúp đỡ cô.

Từ rạp chiếu phim về tới trường đã là hơn mười giờ tối, ba người đi bộ trong sân trường, hít thở hương hoa cỏ dịu dịu, hưởng thụ gió đêm mát rượi.

Tới trước cổng kí túc xá nữ, Nguyễn Quân đang định tạm biệt hai cô gái thì chợt nhìn thấy người quen.

“Cảm ơn anh đưa em về.” Giọng nói ngọt ngào của Lục Hoa truyền đến.

Trình Ngọc và Nguyễn Văn đều kinh ngạc quay đầu lại.

“Không có gì, anh về đây.” Đỗ Phong lúc này cũng thấy ba người Nguyễn Quân, chỉ gật đầu với họ một cái rồi đi thẳng.

Lục Hoa làm như không thấy hai cô bạn, lẳng lặng đi lên phòng.

“Anh đã bảo mày đừng có hi vọng gì rồi cơ mà!” Nguyễn Quân nói nhỏ bên tai khiến Nguyễn Văn giật mình.

Về phòng, cô nhìn chăm chăm Lục Hoa, muốn thông qua ánh mắt tỏ rõ sự chán ghét của mình. Ban đầu, Lục Hoa còn chột dạ né tránh, nhưng sau đó thẳng thừng quay sang nói với cô: “Nhìn gì? Chưa thấy người ta hẹn hò bao giờ à?”.

Nguyễn Văn uể oải nằm xuống giường.

Rõ ràng thái độ của Đỗ Phong với Lục Hoa rất hồ hởi, vì sao anh ấy lại đồng ý hẹn hò với cô ta? Chẳng lẽ anh cũng có lúc cảm thấy cô đơn, cũng có lúc không cầm lòng được trước người đẹp? Biết đâu anh chỉ chơi đùa thôi chứ không phải thật lòng? Như lời anh họ đã nói, không ai có thể chinh phục được trái tim Đỗ Phong? Loại công tử đào hoa như thế, tốt nhất là không thèm.

Nguyễn Văn hất mái tóc, quyết định không tốn sức suy nghĩ về loại đàn ông ấy nữa. Trai đẹp quả nhiên không đáng tin cậy, mười kẻ thì đến chín kẻ thuộc dạng gặp dịp thì chơi.

Sau hôm ấy, Nguyễn Văn dồn hết tâm tư vào việc học, còn Trình Ngọc dường như đã có cảm tình với Nguyễn Quân. Hiện tại, bóng hồng hay xuất hiện ở 902 để tìm Nguyễn Quân chính là bạn tốt của Nguyễn Văn - Trình Ngọc, khiến cho đám bạn học của Nguyễn Quân đều hát bài Rốt cuộc anh có mấy cô em gái của Mạnh Đình Vĩ để trêu chọc anh.

Nguyễn Quân ột mét bảy mươi, tướng mạo bình thường, tài năng dù có nhưng không thuộc vào hàng xuất sắc. Nguyễn Văn còn nhớ, Trình Ngọc từng nói cô ấy thích con trai cao lớn, phong thái ung dung, tài hoa xuất chúng, không tìm được người như thế thì cô thà ở vậy cả đời không chịu lấy chồng. Không biết rốt cuộc Nguyễn Quân có ưu điểm gì có thể thu hút được Trình Ngọc? Nguyễn Văn cũng lầy lợm, nhưng cô tin tưởng Trình Ngọc nhất định không; phải loại người lợi dụng tình cảm của người khác. Vì thế, cô chân thành chúc phúc cho Trình Ngọc và Nguyễn Quân. Phong đang ngồi học từ mới tiếng Anh thì cảm nhận được có ánh mắt dõi theo mình. Anh ngẩng đầu lên, tìm kiếm ánh mắt nóng rực kia.

Hóa ra là cô bé đó!

Gần đây không thấy bộ dạng nhí nhảnh, hoạt bát của Nguyễn Văn, mà thay bằng bóng hồng dịu dàng, thướt tha này.

Đỗ Phong không thích kiểu con gái như Trình Ngọc. Bản thân anh vốn là một người trầm tính, nếu ở bên cạnh một cô gái như vậy thì cuộc sống thật tẻ nhạt. Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Trình Ngọc, Nguyễn Quân lại vui vẻ đến thế, có lẽ bị cô nàng ảnh hưởng nên một con một sách như cậu ta cũng bắt đầu thích cười đùa với mọi người. Quả nhiên là người đang chìm đắm trong bé tính. Cô bé này chắc ở đây chờ Nguyễn Quân đi ăn trưa, nhưng sao lại nhìn mình như thế? Đỗ Phong cũng không muốn nghĩ nhiều, đứng dậy rời khỏi phòng học.

Nhà ăn giờ này đông đúc. Nếu không phải tránh né ánh mắt kỳ lạ của Trình Ngọc thì anh đã chẳng dại đi tới đây.

Vô tình ngẩng đầu lên nhìn cô gái ngồi ăn cùng bàn, Đỗ Phong giật nảy mình. Đây chẳng phải Nguyễn Văn ư? Cô đang cúi đầu ăn cơm, bộ dạng chán chường.

Nếu là trước đây, Nguyễn Văn dù đi đâu cũng sẽ đảo mắt xung quanh tìm kiếm hình ảnh của Đỗ Phong, nhưng lần này, anh ngồi ngay trước mặt mà cô không hề biết.

Đỗ Phong lẳng lặng quan sát Nguyễn Văn. Cô hình như gầy đi một chút, mái tóc buộc gọn sau gáy, để lộ đôi mắt trong veo không khỏi khiến người khác say mê. Hàng lông mày của cô hơi nhíu lại giống như đang gặp chuyện gì phiền muộn. Đỗ Phong muốn bắt chuyện với Nguyễn Văn nhưng lại sợ mình đường đột, thế

nên anh khẽ hắng giọng ho nhẹ một tiếng. Nào ngờ, Nguyễn Vân không buồn liếc anh một cái, đứng dậy đi mất.

Nhìn cô ăn mỗi bát cơm rồi thôi, Đỗ Phong không khỏi lắc đầu. Con gái bây giờ toàn thích giảm béo, ăn uống không đầy đủ, gầy đến nỗi hốc hác mặt mũi. Chẳng hiểu Nguyễn Quân làm anh trai kiểu gì mà em gái gầy thế kia cũng không quan tâm, đúng là bị tình yêu làm ê muội rồi. Nếu Nguyễn Vân là em gái anh, anh tuyệt đối sẽ không để cô đùa giỡn với sức khỏe củaa mình như thế.

Đúng vậy, anh rất mong có một cô em gái như Nguyễn Vân, người có thể mang đến cho anh nụ cười và sẽ không bao giờ phản bội anh. Đỗ Phong chợt thấy Nguyễn Quân thật mù quáng, dành hết sự nhiệt tình ột cô gái xa lạ không đáng tin, còn em gái mình thì chẳng thèm quan tâm. Nỗ lực càng nhiều thì càng nhận lại nhiều đau lòng mà thôi. Nghĩ vậy, Đỗ Phong càng thêm đồng cảm với Nguyễn Vân.

Nguyễn Vân đi lang thang trên con đường nhỏ rợp bóng cây.

Cô vốn khao khát tình yêu trở thành một phần của cuộc sống sinh viên. Ai ngờ mình lại yêu nhầm người, đã vậy còn không chịu quên người ấy đi.

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể quên được anh? Nguyễn Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên đó cũng không có câu trả lời mà cô muốn.

7. Chương 7: Nợ Tình

“Đỗ Phong, đây là Trình Ngọc, bạn học với em gái tôi. Sau này nhờ cậu giúp đỡ em ấy môn Mĩ Thuật.”

Hoá ra đây là mục đích Trình Ngọc tiếp cận Nguyễn Quân.

Đỗ Phong hồ hững gật đầu.

“Chào anh, mong anh giúp đỡ!” Trình Ngọc nhỏ nhẹ nói

Trong mắt Đỗ Phong, đó cũng chỉ là một sự dụ dỗ giả tạo.

Điều mà Đỗ Phong khinh bỉ chính là Nguyễn Quân không nhận ra bản thân đang bị Trình Ngọc lợi dụng.

Thật là ngu ngốc. Em gái mình học hành thế nào thì không quan tâm, lại còn giới thiệu thầy tốt bạn hiền cho bạn của em gái. Đỗ Phong siết chặt tay, cảm thấy tức giận trước sự ngu xuẩn của Nguyễn Quân và lòng ích kỉ của Trình Ngọc.

Cũng trong giây phút ấy, sự khinh miệt của anh đối với hai người họ chuyển hóa thành sự đồng cảm dành cho Nguyễn Vân. Anh tự nhủ sẽ coi cô như em gái, giúp đỡ cô nhiều hơn trong cuộc sống cũng như học tập.

“Anh đã bảo mà, Đỗ Phong là một tên máu lạnh. Giờ em tin chưa?” Vừa buông bát đĩa, Nguyễn Quân liền cầu nhàu.

“Có một vài người ngoài mặt thì lạnh lùng như trong lòng lại rất nhiệt tình. Trình Ngọc đang từ tốn hưởng thụ bữa trưa.

“Em không thấy thái độ vừa rồi của nó à? Nó nhìn anh với em như muốn ăn tươi nuốt sống không bằng. Học giỏi thì có gì ghê gớm chứ!” Cứ nghĩ đến vẻ mặt của Đỗ Phong là Nguyễn Quân tức đến nổi gân xanh.

“Anh đừng giận, biết đâu vì anh không ở chung phòng với anh ấy nên không hiểu rõ con người anh ấy?” Trình Ngọc cho rằng vì đồ kị nên Nguyễn Quân mới bức xúc như vậy.

“Em thích nó rồi à? Anh tưởng em không giống đám con gái kia chứ.” Nghĩ tới việc Trình Ngọc không chịu nghe lời khuyên cáo của mình, nhất định đòi làm quen với Đỗ Phong, Nguyễn Quân không khỏi buồn bực.

“Làm gì có, em chỉ muốn học hỏi anh ấy thôi. Hiện giờ em muốn tập trung vào việc học, không có ý định yêu đương.” Cảm thấy mình không quen nói dối, Trình Ngọc vội cúi đầu.

“Thế em coi anh là gì?” Đang lúc nổi nóng, Nguyễn Quân cũng to gan hỏi thẳng. Lời thốt ra rồi, anh mới thấy hối hận.

“Anh trai, em cũng như Nguyễn Văn thôi. Đối với em, anh và anh Đỗ Phong đều là anh trai.”

Đỗ Phong, các cô gái quen biết cậu ta dường như không có ai chỉ đơn thuần coi cậu ta là anh trai.

Nguyễn Quân á khẩu không nói được câu nào.

Thực ra, ngay từ lúc nhìn thấy bức tranh treo trước bàn học của Nguyễn Văn, Trình Ngọc đã rất thích. Ban đầu, Trình Ngọc còn hay nghe được vài thứ về Đỗ Phong từ miệng Nguyễn Văn, về sau không thấy cô nhắc gì tới nữa. Mãi tới hôm đi xem phim về, bắt gặp Đỗ Phong, Trình Ngọc mới tin những điều Nguyễn Văn nói về anh quả thực không khoa trương chút nào. Chính cô cũng không khống chế được bản thân thích anh. Thực lòng cô không muốn làm gì sai trái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngoài Nguyễn Quân ra, cô không còn quân cờ nào khác để đi.

Chỉ có điều, Trình Ngọc hoàn toàn không biết tình cảm mà Nguyễn Văn dành cho Đỗ Phong lại sâu đậm đến thế. Nếu không, cô nhất định sẽ không vì yêu mà phá hỏng tình bạn tốt đẹp giữa mình và Nguyễn Văn.

“Anh Đỗ Phong, hôm nay anh có rảnh không?”

Không ngờ một cô gái có vẻ rụt rè như Trình Ngọc cũng có thể vì tranh giành tình yêu mà trở nên bạo dạn như thế.

Đỗ Phong thờ ơ, tiếp tục vẽ.

“Không mất nhiều thời gian của anh đâu. Anh giúp em lần này được không?” Trình Ngọc lán đầu tiên nếm mùi lòng tự trọng bị chà đạp.

Vẫn không có bất cứ hồi âm.

Nói một câu cuối cùng nữa vậy, nếu không được thì thôi. Trình Ngọc nhẫn nhịn.

“Anh giúp em và Nguyễn Văn đi, môn Mĩ thuật bọn em không tốt lắm, điểm rất thấp, mặc dù bọn em đã cố gắng hết sức, nhưng không rõ là chỗ nào chưa được. Anh giúp bọn em lần này được không?”

Đỗ Phong mím môi: “Bảy giờ tối nay em và Nguyễn Văn đến phòng Mĩ thuật đợi anh”.

May mà nhắc đến Nguyễn Văn. Hóa ra anh ấy không muốn gặp riêng mình. Trình Ngọc chợt thấy lòng như bị dao cắt.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu anh dễ dàng chịu gặp riêng cô, cô đã chẳng thích anh rồi. Trình Ngọc thầm tự an ủi. Bản tính cố chấp từ nhỏ đã giúp cô khắc phục được rất nhiều khó khăn, nhưng đồng thời cũng tạo thành khuyết điểm thích để tâm đến những chuyện vụn vặt.

Cúi đầu nhìn đồng hồ. Đã bảy giờ kém năm, liệu anh ấy có sai hẹn không? Trình Ngọc ngồi trước giá vẽ, lòng thấp thỏm.

Nguyễn Văn không thích đến phòng vẽ vào buổi tối, nhưng Trình Ngọc cứ quẩn lầy cô, nói đi một mình sợ nên đành phải đi cùng.

Thực ra Trình Ngọc cũng không muốn bảo một cô gái xinh đẹp hơn mình đến gặp Đỗ Phong. Nhưng cô sợ Đỗ Phong nghĩ mình cố tình tạo cơ hội gặp riêng rồi cho rằng cô là một người lắm mưu nhiều kế, thế nên đành phải lôi kéo Nguyễn Văn đi bằng được.

Trình Ngọc suy xét vẫn để luôn toàn diện hơn Nguyễn Văn. Nguyễn Văn là một cô gái trong sáng, thẳng thắn. Về điểm này, Đỗ Phong sớm đã nhìn ra. Vì thế anh mới đối xử với Nguyễn Văn không giống những cô gái khác, nhưng anh cũng chỉ coi cô là em gái.

Tình yêu, đây là thứ anh sẽ không tùy tiện dúng vào.

“Anh đến rồi!” Trình Ngọc vui vẻ chạy ra chào đón Đỗ Phong.

Anh gật đầu, sau đó đi thẳng tới chỗ Nguyễn Văn.

Nguyễn Vân lúc này đang kinh ngạc há hốc miệng. Trình Ngọc chỉ nói nhờ một cao thủ môn Mĩ thuật đến xem giúp các cô, nào ngờ lại là người này.

“Em vẽ khá tốt rồi, chỉ có điều bề mặt hơi tối. Nét bút cần mạnh một chút, phần khuất sáng cần tăng độ đậm, nếu không sẽ không rõ sáng tối. Với cả, không nên dùng quá nhiều màu để pha, màu vẽ ra sẽ dễ bị đục.”

Không đợi Trình Ngọc lên tiếng, Đỗ Phong đã hướng dẫn Nguyễn Vân.

Nghe được nhịp thở đằng sau, Nguyễn Vân có cảm giác tim mình đập mỗi lúc một nhanh.

Còn Đỗ Phong, đứng gần Nguyễn Vân, anh thấy bình yên lạ, tựa như đang bên cạnh người thân. Cô ngồi yên trước giá vẽ, mái tóc thoang thoảng mùi hương thơm mát.

“Em vẽ rất đẹp.”

Nghe lời khen của anh, Nguyễn Vân giật mình quay đầu lại.

“Thật đấy!” Đỗ Phong mỉm cười, gật đầu khẳng định với cô, ánh mắt anh toát lên sự chân thành: “Giáo viên của bọn em chấm đất quá, nếu là giáo viên của Bọn anh, chắc chắn em sẽ được điểm xuất sắc.”

“Thật ă? Hay là anh đang an ủi em?” Nguyễn Vân nhìn Đỗ Phong, đáy lòng chợt dâng lên niềm vui khó tả, “Giáo viên của em nói em vẽ quá bạo tay.”

“Hội họa vốn nói bạo tay một chút. Nhưng em phải chú ý mỗi lần hạ bút là một lần chắc chắn, hạn chế xóa sửa, nếu không lúc thêm màu nước tranh sẽ bị nhem nhuốc.”

“Cám ơn anh.” Nguyễn Vân vui như mở cờ trong bụng. Nếu không có ai ở đây, nhất định cô sẽ hát ca khúc Ngọt ngào mà cô hay ngâm nga nhất.

Trình Ngọc nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, chưa xót dâng trào, “Em có việc bận, em đi trước đây”. Dứt lời, cô nhanh chóng rời khỏi phòng vẽ.

“Đẹp trai quá!” Một câu bộc lộ tâm tình của Nguyễn Vân đổi lại vô số đêm buồn bã của Trình Ngọc.

Nghĩ tới những điều Đỗ Phong nói tối hôm ấy ở phòng vẽ, Nguyễn Vân càng thêm chăm chỉ, làm gì cũng rất hào hứng. Thậm chí giờ Thể dục chiều qua, cô còn chơi đá cầu lông với đám bạn, khiến cho cơ thể ít hoạt động của cô đến tận hôm nay vẫn còn đau nhức, mới đi lên tầng bốn mà đã chịu không nổi, quăng cả tấm bảng vẽ xuống đất. Vẫn còn bốn tầng nữa mới đến phòng học, Nguyễn Vân ngẩng đầu nhìn, thở hổn hển.

Kì này, cả môn Mĩ thuật và Kiến trúc cơ sở đều đã tăng độ khó đến đỉnh điểm, bắt đầu tiếp xúc với việc phối màu. Hết năm học này, các cô có thể bắt đầu thiết kế.

Nguyễn Vân đang định tiếp tục hành xác đi tiếp thì có một tình nguyện viên xuất hiện. Cô kinh ngạc nhìn anh, vui đến nỗi chỉ muốn hét lên thật lớn.

Đỗ Phong leo một mạch lên đến tầng tám, sau đó đứng ở hành lang chờ Nguyễn Vân đang lết đi như sên bò.

“Cám ơn anh.” Nguyễn Vân vô cùng xúc động.

Đỗ Phong mỉm cười lắc đầu, đưa bản vẽ cho cô rồi chạy lên tầng chín.

Cho dù trước đây từng xảy ra hiểu lầm gì đi chăng nữa, Nguyễn Vân cũng quyết định dành trọn tình yêu của mình cho Đỗ Phong. Có phải con gái khi yêu đều ngốc nghếch như vậy hay không? Chỉ cần nắm một chút ngọt ngào thì sẽ tình nguyện làm con thiêu thân, lao đầu vào lửa?

Trong khi Nguyễn Vân mỗi ngày đều hân hoan chăm chỉ, thì Trình Ngọc đau khổ chẳng khác nào ngâm quả hoàng liên (1). Cô chỉ biết Nguyễn Vân rất thích Đỗ Phong, nhưng cô không muốn từ bỏ, khi Đỗ Phong chưa đưa ra lựa chọn thì cô vẫn còn cơ hội. Nếu anh biểu hiện rõ cũng có tình cảm với Nguyễn Vân, cô sẽ lập tức buông tay.

Nguyễn Vân cũng có chung suy nghĩ với Trình Ngọc. Hai cô gái thiện lương mang theo nỗi khó xử mà sống chung với nhau, cố gắng không để động tới tâm tư của đối phương. Có những điều mặc dù không nói rõ nhưng tình bạn cũng bắt gặp mà trở nên nhạt nhòa.

Một phòng sáu cô gái thì có đến ba cô phải lòng cùng một người con trai. Bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo. Cũng may, người con trai kia biết cách đối nhân xử thế, các cô cũng không thể bắt hòa.

Từ sau lần nói rõ suy nghĩ của mình với Nguyên Quân, Trình Ngọc cũng không đến tìm anh nữa. Nhưng như vậy, cô lại không có cơ để gặp Đỗ Phong. Đấu tranh tư tưởng rất lâu, Trình Ngọc quyết định mặt dày tiếp tục duy trì liên lạc với Nguyên Quân.

“Đỗ Phong, anh biết Nguyên Quân đi đâu không?”

Đây là chiêu mà Nguyễn Vân đã dùng vô số lần, nhưng lần này nó không có tác dụng với Đỗ Phong. Bởi vì, người sử dụng là Trình Ngọc.

Đỗ Phong vốn định trực tiếp bỏ đi, nhưng nhìn vẻ mặt ngây thơ vô tội của Trình Ngọc, anh liền bốc hỏa. Một người xưa nay không thích xía mũi vào chuyện của người khác như anh, lần này đã phá lệ.

“Em và Nguyên Quân thân như thế chẳng lẽ em không biết giờ này nó không có ở phòng học?”

Ý tại ngôn ngoại. Ý Đỗ Phong chính là, cô biết rõ giờ này chỉ có mình tôi ở đây còn cố tình đến.

Trình Ngọc xấu hổ đỏ bừng mặt.

Đỗ Phong không ở lại thêm một giây nào nữa, lập tức ra khỏi phòng.

Trình Ngọc hoàn toàn không ngờ anh lại đối xử với lạnh lùng với mình như vậy. Chẳng lẽ yêu một người cũng là sai lầm ư?

Chân mềm nhũn, cô ngồi sụp xuống ghế. Nước mắt tủi hờn cứ thế tuôn trào.

Một lát sau, Nguyên Quân xuất hiện, thấy Trình Ngọc khóc, anh cảm thấy lòng mình như bị người ta đâm một nhát.

“Trình Ngọc, em sao thế? Có chuyện gì à?”

Trình Ngọc kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Nguyên Quân, sau đó mới nhớ ra mình đang ngồi ở lớp người khác. Cô vội vàng lau nước mắt, chạy ra khỏi phòng.

Chắc chắn có liên quan tới Đỗ Phong, Nguyên Quân phần nộ nghĩ.

...

Ra khỏi phòng học, Đỗ Phong thở phào một hơi. Chợt nghĩ mình đối xử như vậy với một cô gái có phần quá đáng nhưng so với việc mập mờ không rõ, làm lỡ dở chuyện của người ta, anh thà xuống tay một nhát chặt đứt hi vọng của đối phương còn hơn. Huống hồ, nếu cứ để dây dưa thế này, cô ta rất có thể sẽ nhấn tâm làm khổ cả Nguyên Quân.

(1) Tên một vị thuốc Đông y.

8. Chương 8: Đẹp Nhất Khi Còn Chưa Sáng Tỏa

Đỗ Phong đi dạo trong vườn trường. Bình thường, giờ này anh hay ở phòng tự học hoặc thư viện, rất hiếm khi thảnh thơi như vậy. Nhưng hôm nay tâm trạng rồi bởi, anh đành ra ngoài hít thở không khí.

Một giọng nói quen thuộc rót vào tai.

“A b -a-n d-o-n... abandon, vứt bỏ, từ bỏ...”

Đi theo hướng phát ra âm thanh, Đỗ Phong nhìn thấy một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu hồng, tóc buộc đuôi ngựa, đang ngồi trên ghế đá luyện phát âm. Học thuộc từ vựng là một việc vô cùng đau đầu, nhưng Nguyễn Văn lại có thể vui vẻ như vậy.

Đỗ Phong chợt cảm thấy vui lây.

Một bóng người thỉnh thoảng lướt xuống, Nguyễn Văn liếc nhìn chủ nhân của nó, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Em đang học từ vựng à?” Biết rõ còn cố mà hỏi, đúng là một lời dạo đầu không thú vị. Đỗ Phong thầm nghĩ.

Nguyễn Văn gật đầu lia địa, cười rõ tươi.

“Sao anh lại ở đây?”

Đỗ Phong thấy bao nhiêu phiền muộn đã bay vút lên chín tầng mây, anh cúi đầu cười: “Hơi đau đầu nên ra ngoài đi dạo một lát”.

Nụ cười rạng rỡ, giọng nói êm tai. Thật sự là đẹp trai chết người! Nguyễn Văn say sưa ngắm nhìn anh.

Đỗ Phong ho khan một tiếng. Nguyễn Văn vội lấy lại tinh thần. Nguy rồi, để anh ấy thấy được ánh mắt si tình ngu xuẩn của mình mất rồi!

“A... Bốn giờ rồi, em phải lên thư viện mượn sách không lát nữa họ đóng cửa!” Nguyễn Văn cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi hoảng hốt thét lên.

“Anh đi cùng em.”

Nguyễn Văn đứng ở giá sách tìm tới tìm lui. Cuốn nào cũng hay, cuốn nào cũng muốn mượn. Một lát sau, trên tay cô đã ôm liền mười cuốn sách.

Nhưng mỗi thẻ thư viện chỉ được mượn về tối đa năm quyển. Làm sao giờ?

Nguyễn Văn ngẩng đầu tìm Đỗ Phong. Anh đang đứng ở kệ sách Kiến trúc rap hát và xem một cuốn gì đó. Hàng lông mày hơi cau lại, có vẻ rất chăm chú.

Hình như anh ấy rất thích nhíu mày như thế? Nhưng càng nhìn, Nguyễn Văn càng thấy đáng về đó của anh rất cương nghị. Từng nét mặt, từng động tác của anh khiến người ta hồn bay phách lạc, anh mặc gì trên người cũng đều toát ra một loại khí chất hấp dẫn chết người.

Nguyễn Văn cứ đứng đờ ra như thế, Đỗ Phong đã đi tới trước mặt cô.

“Chọn được những cuốn nào rồi?”

Nguyễn Văn định thần lại, nói: “Nhiều lắm, nhưng em không biết nên lấy cuốn nào, bỏ cuốn nào”.

Đỗ Phong đỡ lấy chồng sách trên tay cô.

“Quyển này kiến thức quá thâm sâu, sau này rồi đọc. Quyển này dày quá, giờ em không có thời gian đọc hết đâu, để kì nghỉ đông đi. Quyển này nội dung quá đơn điệu, không có gì hay...”

Thoáng cái, trên tay chỉ còn lại bảy quyển.

“Sắp đóng cửa rồi, chúng ta về thôi.” Đỗ Phong đi ra hướng bàn đăng kí mượn sách.

“Thẻ của em chỉ mượn được năm quyển thôi.” Nguyễn Văn vội đuổi theo.

“Dùng thẻ của anh.”

Bấy giờ, Nguyễn Văn mới phát hiện Đỗ Phong chỉ mượn một quyển, cô tò mò hỏi. Anh nói: “Tinh hoa, chỉ cần một quyển là đủ”.

Giọng điệu thản nhiên hàm chứa đạo lí sâu xa, hết như tác phong đối nhân xử thế của anh, quả quyết kiên định, không thích lệ thuộc, không thích khoa trương.

“Cảm ơn anh.” Nguyễn Văn cười nói, “Thế hai cuốn này...”.

“Lúc nào em muốn trả thì đến tìm anh. Về sau mượn sách phải cân nhắc tình hình xem cuốn nào cần hãy mượn. Anh đi đây, chào em.” Đỗ Phong mỉm cười xoay người đi.

Đối với những đôi yêu đương nồng nhiệt mà nói, mượn hộ mấy quyển sách chẳng có gì to tát, nhưng ở cái giai đoạn tương tư, thăm thương trộm nhớ của Nguyễn Vân thì rõ ràng đó là hạnh phúc ngất trời.

Thấy vẻ mặt Nguyễn Vân mỗi ngày đều tươi như hoa, làm việc gì cũng nhiệt tình hào hứng, Trình Ngọc cũng đoán được quan hệ giữa Nguyễn Vân và Đỗ Phong có tiến triển. Lòng cô đầy chua xót và tiếc nuối. Cô vốn không phải người sợ cô đơn, nhưng sự hụt hẫng trong tình cảm thời gian này khiến cô cảm thấy chới với. Cô như bị rơi xuống hồ nước sâu, nôn nóng muốn bám víu lấy thứ gì đó để ngoi lên và Nguyễn Quân chính là bè gỗ mà cô đang cần.

Nguyễn Quân ngày nào cũng cùng Trình Ngọc đi ăn, đi lên lớp tự học, anh an ủi cô, quan tâm cô. Trình Ngọc vô thức tiếp nhận tình cảm ấy của Nguyễn Quân, chỉ có điều trong trái tim cô, Đỗ Phong vẫn đứng vị trí số một.

Trong mắt mọi người, dường như Trình Ngọc và Nguyễn Quân đã là một đôi. Nguyễn Vân biết nguyên do, biết thân phận “bè gỗ” của anh trai, nhưng cô lại không biết nên mở miệng khuyên bảo Trình Ngọc thế nào, đành phải mặc kệ hai người họ.

Nguyễn Vân muốn mau chóng đọc hết hai cuốn sách mượn bằng thẻ thư viện của Đỗ Phong để có cơ đi tìm anh. Vì thế, cứ làm xong bài tập là toàn bộ thời gian cô đều dùng để đọc sách.

Chuông tan học vang lên, Nguyễn Vân vừa đi xuống cầu thang, vừa đọc sách. Xuống tới tầng một, cô không cẩn thận va vào người ta, ngã ngồi trên mặt đất.

“Á... Đau quá!” Cô xoa mông, nước mắt sắp ứa ra.

Một đôi tay vươn tới trước mặt cô, đỡ cô đứng dậy.

“Bị thương không?”

Một giọng nam ấm áp truyền đến.

Nguyễn Vân ngẩng đầu, tươi cười nhìn Đỗ Phong: “Ha ha... Em không sao”.

“Đi đường thì đừng xem sách nữa, rất dễ bị ngã.” Đỗ Phong nhặt cuốn sách Nguyễn Vân làm rơi.

“May quá, lần nào em có sự cố cũng gặp được anh.” Nguyễn Vân cười nói.

“Anh đang đứng đây đợi em. Hôm nay anh đến thư viện mới biết chúng ta cầm nhầm thẻ thư viện của nhau.”

“Thế à? Nhưng giờ em không mang, chiều em đưa cho anh được không?”

“Ừ không sao, anh trả em trước.” Đỗ Phong đưa thẻ thư viện cho Nguyễn Vân.

“Cùng đi ăn nhé?” Nguyễn Vân thấp thỏm chờ đợi câu trả lời.

Đỗ Phong ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

Đỗ Phong ăn rất nhanh, mỗi lần đều ăn từng miếng to, còn Nguyễn Vân thì lẳng lặng ngồi quan sát anh. Chẳng hiểu sao nhìn dáng vẻ của anh lúc ăn cơm, cô lại thấy cực kì yêu thương, viễn mắt bỗng hoeen đỏ.

“Anh ăn chậm thôi chứ, đừng có nuốt nhanh thế.”

“Không sao, anh quen rồi.”

Đây đích thực là Đỗ Phong làm gì cũng năng suất.

Chưa đến năm phút, bữa trưa đã được giải quyết xong xuôi.

“Anh phải đi trước đây.”

Mặc dù như vậy có vẻ không lịch sự cho lắm, nhưng Đỗ Phong làm thêm mấy công việc ở bên ngoài, chiều nay anh còn có giờ học, nên phải tranh thủ từng giây từng phút.

Từ khi vào đại học, Đỗ Phong chưa từng về nhà lấy tiền đóng học phí. Anh vừa học vừa làm thêm, không chỉ vì thu nhập mà còn muốn tích lũy kinh nghiệm. Vì thế, trong mắt anh, bạn học cùng lớp vẫn là những thanh niên còn xốc nổi. Anh làm rất nhiều việc, thiết kế quảng cáo, vẽ mô hình sản phẩm, thiết kế phương án thi công cho các công ty... Ngoài thầy giáo giới thiệu việc làm cho anh ra, chỉ còn vài người bạn cùng lớp và Lục Hoa biết chuyện này.

Lục Hoa ở trường được nhiều người theo đuổi, cô ta biết lựa người có giá trị lợi dụng để giao du, đồng thời biết cách thu xếp chu toàn mối quan hệ giữa họ, khiến họ mắc vào lưới tình của mình mà không thể ra được.

Có quan hệ rộng rãi, Lục Hoa muốn biết chuyện về Đỗ Phong cũng dễ dàng hơn. Cô ta nhờ người thân tìm được một công việc làm thêm ở công ty thiết kế, sau đó lại để người khác ra mặt giới thiệu cho Đỗ Phong, tạo cơ hội gặp gỡ anh nhiều hơn cả ở trường lẫn nơi anh làm việc.

Lần đó, ba người Nguyễn Vân đi xem phim bắt gặp Đỗ Phong đưa Lục Hoa về là vì anh vô tình chạm mặt cô ta ở công ty. Nhưng sau hôm ấy, anh không đến công ty đó làm nữa.

Lục Hoa rốt cuộc cũng phải thừa nhận không thể dùng cách đối phó với đám con trai khác để chinh phục Đỗ Phong, buộc phải nghĩ ra kế sách mới. Sau khi suy nghĩ, cô rút ra kết luận: Bản thân quá chủ động. Đa số đàn ông đều cho rằng: Thứ tự dâng lên miệng đều là hàng loại hai, thứ không chiếm được mới là vô giá. Vậy nên, Lục Hoa kìm nén tâm tư, không đi tìm Đỗ Phong nữa. Thay vào đó, cô tích cực tham gia các hoạt động văn hóa thể thao, học đủ cầm kì thi họa, muốn làm nhân vật nổi tiếng được mọi người mến mộ, muốn trở thành nữ nhân tài trước mặt Đỗ Phong, khiến anh phải chủ động quì gối.

Đáng tiếc, Lục Hoa đã tính toán sai. Cái vẻ ngoài hờ hững che giấu nội tâm dối trá không qua được mắt Đỗ Phong. Kinh nghiệm lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm giúp anh nhìn thấu được lòng người.

Thủ đoạn của Lục Hoa tuy không khiến Đỗ Phong dễ mất tới nhưng lại có thể đánh bại được lòng tự tin của tình địch.

“Các cậu biết gì chưa, Lục Hoa giành giải nhất cuộc thi nhảy Van-sơ. Tháng trước, nó vừa xếp thứ hai trong cuộc thi hát, tháng này đã thắng hạn rồi. Giỏi thật đấy!” Trần Nhã Lệ hào hứng lao vào phòng thông báo.

“Công nhận nó siêu thật. Vừa học giỏi vừa lắm tài.” Cô nàng La San bình thường ăn nói chua ngoa lúc này cũng phải gật đầu tán thưởng.

Trần Nhã Lệ tiếp tục: “Còn phải nói! Từ trước tới giờ tớ luôn cho rằng nó là đứa giỏi nhất! Nó biết chơi sáu loại nhạc cụ, biết đánh cờ vây. Nghe nói chủ nhiệm khoa mình chơi với nó một ván mà còn thua đấy.”

“Nếu đúng thế thì nó đúng là thông minh thật.” La San nói với vẻ ước ao.

“Ha ha... Ghen tị hả? Giờ nó đã trở thành nhân vật làm mưa làm gió ở trường này rồi. Ngay cả Nhan Nghiên cũng không so bì được đâu.”

Học kì này, Tổng Nhan Nghiên đã ra ngoài thuê phòng trọ chung với bạn trai nên quan hệ với bạn cùng phòng kí túc có phần xa cách.

“A Lục Hoa từng vô tình nói ra chuyện nó để ý một anh nào đó. Không biết ai may mắn thế?”

Cuộc đối thoại giữa Trần Nhã Lệ và La San chẳng khác nào gáo nước lạnh giội lên đầu Trình Ngọc đang ngồi trên giường gấp quần áo và Nguyễn Vân đang đọc sách.

“Nó còn lâu mới hoàn hảo như các cậu nói! Thành tích của nó đều là giả, nó...”

“Nguyễn Vân!” Trình Ngọc vội vàng ngăn Nguyễn Vân lại.

“Giờ mà cậu còn nói đỡ cho nó hả?” Nguyễn Vân bất bình.

Đúng lúc này, Lục Hoa đi vào cùng với nụ cười chiến thắng trên môi. Cô liếc nhìn Nguyễn Vân và Trình Ngọc, sau đó quay sang hỏi Trần Nhã Lệ: “Đang nói chuyện gì thế?”

Trong phòng, Lục Hoa chơi thân với Trần Nhã Lệ nhất bởi vì chỉ có Nhã Lệ hay nói những lời tâng bốc thỏa mãn lòng ham hư vinh của Lục Hoa.

“À, đang thảo luận phòng mình thật tự hào, không những có một hoa hậu giảng đường mà còn có một nữ nhân tài nữa. Bọn con trai trong trường có ai không nghiêng ngả vì cậu!”

Sầm!

Nguyễn Vân đập cửa hùng hổ lao ra khỏi phòng.

“Đỗ Phong, anh cũng sẽ nghiêng ngả vì cô ta phải không?” Trình Ngọc nhìn bức tranh treo trước bàn học của Nguyễn Vân, lòng tự hỏi.

...

“Ê, Đỗ Phong, nhìn này. Đây không phải là con bé hồi trước hay tới tìm cậu à? Ghê thật đấy! Đa tài giỏi. Có cô bạn gái như thế cũng nở mày nở mặt.” Một nam sinh cầm tập san của trường đến trêu chọc Đỗ Phong

“Này, xem thử xem, có đúng là cái đuôi của cậu không? Không phải thì nhường cho người khác đi chứ!”

Nguyễn Vân vừa đi tới cửa phòng 902 thì nghe thấy cuộc đối thoại này. Cô không đi vào ngay mà đứng lại đợi phản ứng của Đỗ Phong.

“Cậu nói vớ vẩn cái gì thế?” Đỗ Phong bức bối nói.

“À, rồi nói con bé là cái đuôi khiến cậu đau à? Thôi được rồi, không trêu cậu nữa. Tôi đi tìm cái đuôi của tôi vậy.” Dứt lời, người nọ nhảy vọt ra cửa trước, miệng còn lẩm nhẩm mấy câu hát.

Nguyễn Vân nắm chặt quyển sách trong tay. Lúc này cô thật sự không dám gặp Đỗ Phong, cô sợ sẽ nghe thấy anh nói những lời tán dương Lục Hoa. Như vậy, cô nhất định sẽ suy sụp.

Đến tận bây giờ cô vẫn chưa thể xác định được rốt cuộc thái độ của Đỗ Phong đối với Lục Hoa là gì. Nhìn qua, thì hình như anh khá hồ hững, nhưng chẳng phải anh đối xử với cô cũng như vậy sao?

Lòng Nguyễn Vân rất mâu thuẫn. Cô vừa muốn nói thẳng tình cảm của mình cho Đỗ Phong biết, lại sợ làm vậy sẽ khiến anh xa lánh.

Thôi vậy, để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi. Dù sao thì tình yêu luôn đẹp nhất khi còn mập mờ chưa sáng tỏ.

9. Chương 9: Khó Cả Đôi Đường

Thu đi xuân đến, lại bắt đầu một học kì mới.

Rất nhiều cơ duyên gặp gỡ giúp cho Nguyễn Vân và Đỗ Phong dần trở nên thân thiết. Có điều, anh vẫn chỉ coi cô là một đứa em gái ngốc nghếch. Nguyễn Vân ý được chiêu chuộng mà càng vô tư, lời nói và hành động càng lúc càng quá trớn. Hai người thường xuyên bị vây bởi một bầu không khí mờ ám, nhưng Đỗ Phong cũng lười chẳng buồn quan tâm, để mặc Nguyễn Vân thích làm gì thì làm.

Chẳng hạn như lúc này, cô đang uể oải tựa đầu vào vai anh.

“Ngồi hẳn hoi, đây là nơi công cộng đấy.” Đỗ Phong gõ đầu cô nhắc nhở.

Sau nhiều lần bị Nguyễn Vân nài nỉ, Đỗ Phong cũng chịu đi tới vườn cây học từ vựng. Hai người đang ngồi sòng vai trên ghế dài.

Nguyễn Vân ngẩng lên, bĩu môi nói: “Mượn vai anh một tí mà không cho, keo kiệt.”

Đỗ Phong nghiêm túc nói: “Không mượn đấy, em làm gì được anh?”

Đỗ Phong vội vã tránh ra: “Em đúng là con chó con! Anh không ngồi với em nữa.”

Nguyễn Vân đuổi theo, hai tay vẫn giơ móng vuốt làm bộ vồ con mồi.

“Em còn nghịch ngợm nữa là anh đi thật đấy.” Đỗ Phong nghiêm mặt

Nguyễn Văn đành phải thôi, bắt chước nghiêm mặt lại giống anh, hạ thấp giọng nói: “Em còn nghịch ngợm nữa là anh đi thật đấy!”.

Đỗ Phong ngậy người một lát rồi bật cười.

Nguyễn Văn chưa từng thấy anh cười sáng khoái như thế, lại càng hoảng sợ.

Ồn ào một lúc, hai người trở lại ghế đá ngồi học tiếng Anh. Sắc trời mỗi lúc một tối. Cơn gió lạnh ở đâu ủa tới, hai người đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Em không nói sai đúng không? Ở đây học từ vựng rất năng suất.” Nguyễn Văn đắc ý nghịch lộn tóc đen nhánh.

Từ khi quen biết Đỗ Phong, cô đã quyết định phải nuôi tóc dài cho thật duyên dáng.

Đỗ Phong nhìn cô, chột giật mình. Trước kia cô để tóc ngắn, nhìn thế nào cũng giống một cậu con trai nghịch ngợm. Hôm nay, cô xõa tóc dài ngang vai, tăng thêm vẻ thiếu nữ thướt tha. Mắt ngọc mây ngài thấp thoáng sau những sợi tóc mái, chiếc mũi cao và khuôn miệng nhỏ nhắn, làn da ửng hồng, cả gương mặt toát lên thần sắc mỹ nữ. Như thế làm sao không khiến người ta động lòng?

“Anh sao thế? Sao đờ đẫn ra thế?” Nguyễn Văn nhướn miệng cười.

Đỗ Phong nhận ra mình luống cuống, bối rối quay đầu đi chỗ khác: “Anh phải lên phòng học đây”.

“Ồ, anh không đi ăn tối à?”

Nguyễn Văn nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi của Đỗ Phong, lòng tự hỏi rốt cuộc mình đã nói gì sai?

Sau hôm ấy, Đỗ Phong tự giác giữ khoảng cách với Nguyễn Văn. Anh sợ thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô sẽ khiến cô mang tiếng không hay. Dù sao, anh cũng chưa thể cho cô bất kì lời hứa hẹn nào, cứ tiếp tục thế này, người khác sẽ hiểu lầm rồi từ bỏ cơ hội theo đuổi cô.

Nguyễn Văn đến lớp Đỗ Phong gọi anh đi ăn cùng thì anh lại trốn trong phòng tự học. Nguyễn Văn gọi điện tới kí túc thì anh nhờ bạn học nói anh đi vắng.

Đỗ Phong càng trốn tránh thì Nguyễn Văn càng muốn tìm anh bằng được, thậm chí bỏ học đi tìm anh.

Đang ngồi trong thư viện đọc sách, đột nhiên Đỗ Phong thấy có cánh tay thò ra gấp cuốn sách của mình lại. Anh kinh ngạc ngẩng lên: “Đang là giờ học sao em chạy đến đây?”.

“Không còn cách nào khác, vì lúc anh được nghỉ thì em phải học, lúc anh học thì em được nghỉ.”

Đỗ Phong nhìn xung quanh rồi đứng dậy: “Đi ra ngoài nói chuyện”.

Sáng thứ Hai hầu như các lớp đều phải học, vườn cây tĩnh lặng chỉ còn hai người đang ngồi sóng vai trên ghế đá, một người cao lớn, một người bé nhỏ.

“Em mau về lớp học đi, hôm nay học môn chuyên ngành, bỏ lỡ một buổi là mất nhiều kiến thức lắm đấy.”

Nguyễn Văn nghe vậy liền cảm thấy vui mừng, anh biết rõ thời khóa biểu của cô, chứng tỏ anh quan tâm tới cô

“Ai bảo anh phớt lờ em!”

“Anh rất bận, chương trình học năm nay rất nặng.”

“Nói dối.”

Mặt Đỗ Phong biến sắc: “Tùy em, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Anh đi đây”.

“Đợi đã!” Nguyễn Văn vội vàng nhét tờ giấy vào túi áo Đỗ Phong rồi chạy vụt đi.

Đỗ Phong mở ra xem. Nhất thời, đầu óc choáng váng.

Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải góc biển chân trời, không phải muôn sông ngàn núi, mà là em ở ngay bên cạnh anh, nhưng anh không hề biết rằng em yêu anh.

Nét chữ xinh đẹp khiến anh như rơi xuống địa ngục, mãi mãi không thể ngoi lên.

Đỗ Phong nằm trên giường, thấp thỏm không yên giấc. Bình thường anh đều làm thiết kế hoặc lên lớp tự học, nhưng gần đây thực sự không thể tập trung.

Gương mặt thanh tú của Nguyễn Vân cứ như quả bom hẹn giờ, luôn thường trực trước mắt anh.

Đi ra hành lang, châm một điếu thuốc, Đỗ Phong không tự chủ được nhìn sang kí túc phía đối diện. Một bóng hình quen thuộc đã đứng ở khung cửa sổ tự khi nào. Ngón tay không cẩn thận bị tàn thuốc rơi vào, anh giật mình ném điếu thuốc đi.

Lần này thật sự chết chắc rồi!

“Nếu không phải vì nhận rõ giá trị lợi dụng của anh, tôi đã chẳng hẹn hò với một người nhạt nhẽo, vô vị như anh. Dù lúc đầu có cảm tình thật, nhưng dần dà ở bên anh cũng khiến tôi cảm thấy chán ngấy. Tình yêu thiên trường địa cửu không hợp với anh!”

Câu nói từ hồi ức đột ngột vang lên, khơi dậy nỗi đau sâu thẳm trong lòng Đỗ Phong. Tục ngữ nói không sai, “một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng”. Niềm tin đối với tình yêu đã bị mất khiến anh sợ hãi tránh né Nguyễn Vân.

Phòng 902, thư viện, nhà ăn, vườn cây,... tất cả mọi nơi đều không thấy sự xuất hiện của Đỗ Phong. Thậm chí, anh cũng không đứng ngoài hành lang hút thuốc theo thói quen nữa.

Nguyễn Vân nhiều lần muốn chạy tới kí túc nam tìm anh, nhưng giờ đang là mùa hè, đám con trai không có việc gì làm thường chui trong phòng, nếu cô vào đó ắt sẽ gây sự chú ý.

Nghĩ đến thái độ hờ hững của Đỗ Phong, Nguyễn Vân cảm thấy thật khó hiểu. Không thích thì nói thẳng ra với cô, đâu cần phải trốn tránh như vậy? Từ giờ gọi anh ấy là “Đỗ kì quái”! Nguyễn Vân bật cười khúc khích. Nhưng nỗi chua xót dưới đáy lòng lại trào dâng, liệu cô còn có cơ hội nói cho anh biết mình đặt biệt danh cho anh hay không?

“Nguyễn Quân, anh đợi em lâu chưa?”

Địa điểm hẹn gặp của Nguyễn Quân và Trình Ngọc luôn là nhà ăn hoặc thư viện, nhưng xế chiều hôm nay, Trình Ngọc đột nhiên hẹn Nguyễn Quân ra bờ hồ sau trường tản bộ, khiến anh mừng rỡ khôn xiết. Anh phần khích chạy ra đây ngay lập tức.

“Nhận được điện thoại của em là anh đi luôn.”

Trình Ngọc cúi đầu, hơi nhúu mày.

“Em sao thế?” Nguyễn Quân ân cần hỏi.

“À... Em không sao.” Trình Ngọc ngẩng đầu cười, “Lúc nãy em bảo anh là nửa tiếng nữa cơ mà, sao anh lại đi luôn?”

“Thì anh muốn mau chóng được gặp em chứ sao!” Nguyễn Quân tươi cười.

Nụ cười vô tư của anh mang đến cho người ta cảm giác yên bình. Nhưng tiếc rằng, đó không phải thứ cô muốn. Đáy lòng Trình Ngọc thoáng qua chút không đành.

Nguyễn Quân vẫn ngây ngốc cười, ánh mắt si tình nhìn Trình Ngọc. Suy nghĩ trong đầu hai người lúc này hoàn toàn trái ngược nhau.

“Em...”

“Anh nói trước đi!” Trình Ngọc rớt cuộc cũng không có can đảm lên tiếng, thôi thì để anh ấy tự mình đa tình một lần đi.

“Ừ, vậy anh nói trước.” Nguyễn Quân nghĩ, dù sao cũng không thể để con gái thổ lộ trước được. Quả nhiên là anh đã tự huyền tưởng.

“Trình Ngọc, anh...”

“Thôi! Để em nói trước!” Trình Ngọc cắt ngang.

“Không được, nhất định phải để anh nói!” Nguyễn Quân khẳng khái, “Chuyện gì anh cũng có thể nhường em, nhưng chuyện này thì không!”.

9.2

Hai hàng nước mắt chảy xuống trên gò má Trình Ngọc, cô quay mặt nhìn đi chỗ khác. Đúng vậy, mấy tháng qua, Nguyễn Quân quan tâm cô, lo lắng cho cô, làm mọi việc theo ý cô. Những lúc tâm trạng cô không tốt, muốn tìm nơi trú ẩn, anh đều tình nguyện làm đối tượng để cô đánh mắng hành hạ. Có đôi khi, trong lòng có nhiều tâm sự, anh luôn sẵn sàng lắng nghe. Cô luôn luôn cố gắng phơi bày ưu điểm trước mặt Đỗ Phong, chừa lại những điểm đáng ghét cho Nguyễn Quân hưởng.

Sau một thời gian lợi dụng Nguyễn Quân để chữa lành vết thương lòng, giờ đây, Trình Ngọc lại muốn vứt bỏ anh không thương tiếc.

Nỗi áy náy trào dâng khiến cô đau khổ, nước mắt không ngừng rơi.

Bị Trình Ngọc bắt ngờ lao vào lòng, Nguyễn Quân không biết làm sao, luống cuống lấy khăn tay trong túi quần ra lau nước mắt cho cô.

“Em sao thế? Sao lại khóc như thế? Ai bắt nạt?”

Trình Ngọc đưa cho Nguyễn Quân một chiếc túi, nói liền một hơi: “Đây coi như em trả nợ ân tình cho anh...Sau này anh đừng tìm em nữa.”

Dứt lời, cô lập tức bỏ chạy.

Một tiếng sấm bất chợt nổ vang trời. Mưa như trút nước.

Nguyễn Quân vẫn chưa hết ngỡ ngàng, anh đứng sững tại chỗ, trong tay cầm món quà của Trình Ngọc

Rời khỏi hồ, Trình Ngọc cũng dầm mưa rất lâu, dường như muốn nhờ nước mưa rửa trôi đi cảm giác tội lỗi. Cô biết Nguyễn Quân cũng đang đứng dưới mưa như vậy.

...

Cứ tưởng chỉ cần như vậy là nhẹ nhõm, nhưng Trình Ngọc vẫn thấy day dứt không yên suốt cả một tuần.

Hôm ấy, cô mang theo chiếc áo gió màu trắng đã tìm rất lâu mới mua được đến gặp Nguyễn Quân và nói lời chia tay. Còn nhớ có lần gặp chuyện bực mình, cô ở trong phòng vẽ trú ẩn, không cẩn thận làm màu mực vấy lên chiếc áo khoác màu trắng của Nguyễn Quân. Màu không thể giặt sạch, giống như vết thương lúc nào cũng để lại sẹo. Đó là chiếc áo mà Nguyễn Quân vô cùng thích, tiếc rằng anh không thể mặc nó được nữa. Vì thế nên Trình Ngọc mới tìm mua bằng được chiếc áo mới tặng anh. Tuy rằng một chiếc áo chẳng thể nào bù đắp được vết thương lòng của Nguyễn Quân, nhưng cô hi vọng anh có thể quên đi tình cảm này, trở về những tháng ngày yên ổn trước kia.

Trình Ngọc lấy chiếc áo bẩn của Nguyễn Quân trong tủ quần áo ra, ôm vào ngực, nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống tí tách. Ngày ấy cô đã hỏi xin Nguyễn Quân chiếc áo này, muốn dùng nó để nhắc nhở bản thân không được phạm sai lầm một lần nữa, không được ích kỷ làm tổn thương người khác.

Lúc này cô mới biết, bản thân mình chẳng qua chỉ là một đứa con gái yếu đuối, muốn giữ không nổi, muốn buông cũng không xong, rõ ràng rất thích Đỗ Phong, nhưng lại không nỡ từ bỏ Nguyễn Quân.

Rốt cuộc mình đã gây nên nghiệp chướng gì thế này?

Trình Ngọc nhắm mắt, lòng đau nhức.

...

“Dương Quang! Ngày nào ông cũng ngồi chờ đợi ôm quyền sách. Hóa ra trong sách có người đẹp!”

Đỗ Phong đi làm về, vừa vào phòng thì bắt gặp anh bạn cùng phòng cầm bức ảnh khua đi khua lại trước mặt Dương Quang.

“Cái gì thế?” Đỗ Phong hờ hững hỏi.

“Trả lại đây!” Dương Quang vội vàng lao đến cướp.

“Còn lâu!”

Thừa dịp anh chàng kia không đề phòng, Đỗ Phong tóm lấy tấm ảnh. Trong phòng này, anh đương nhiên đứng về phe anh bạn Dương Quang khiêm tốn.

“Dương Quang, trả này.” Đỗ Phong đưa bức ảnh cho Dương Quang, giữa chừng tay anh khựng lại khi nhìn vào bức ảnh.

Trong ảnh, cô gái mặc áo sơ mi màu hồng đang ngồi đọc sách trên bãi cỏ sau tòa nhà thực hành. Rõ ràng đây là ảnh chụp trộm.

“Tấm này em chụp trong giờ học chụp ảnh. Thấy cảnh đẹp nên chụp lại.” Dương Quang gượng gạo giải thích.

Đỗ Phong lấy lại tinh thần, nói: “À, đây là em gái Nguyên Quân phải không? Chụp đẹp đấy!”

Anh cố ý không nhắc đến tên Nguyễn Văn để chứng tỏ quan hệ không mấy gần gũi giữa mình và cô, tránh gây hiểu lầm cho người khác.

“Ồ nhỉ, anh Đỗ Phong tinh mắt thật đấy. Em không nhìn ra đâu!” Anh bạn cùng phòng trêu chọc.

“Tôi mệt rồi, đi tắm rồi ngủ trước đây!” Vừa nói, Đỗ Phong vừa cầm chậu đi vào nhà tắm.

Đi qua hành lang, anh bất giác nhìn về khu kí túc xá nữ phía đối diện. Khung cửa sổ đóng chặt và rèm kéo kín. Có lẽ cô đã thôi lưu luyến. Nên vui mới phải chứ! Vì sao anh lại có cảm giác mất mát thế này?

Thực ra Đỗ Phong cũng biết từng có một cô gái tên Nguyễn Văn mỗi đêm đều đứng bên ô cửa sổ dõi theo mình.

“Anh Đỗ Phong!” Dương Quang chẳng rõ từ khi nào đã đuổi theo sao, “Anh đừng nói với Nguyễn Văn nhé. Về...bức ảnh”.

Đỗ Phong gật đầu.

Dương Quang thở phào, quay đầu đi vào phòng.

“Nếu tôi là cậu, rồi sẽ nói với Nguyễn Văn!” Đỗ Phong đột nhiên lên tiếng.

10. Chương 10: Không Thể Quên

Từ sau khi nói ra câu nói kia, Đỗ Phong không ngừng cảm thấy hối hận.

Hối tiếc vì nếu Dương Quang thực sự nghe lời cổ vũ của anh mà đi thổ lộ tình cảm với Nguyễn Văn, thì chính là tự tay anh đã đẩy Nguyễn Văn đến bên người khác. Đây không phải là kết quả anh muốn.

Ân hận chính là khuyên người khác mạnh dạn đi tỏ tình trong khi bản thân lại không có dũng khí ấy, chỉ biết trốn tránh như con rùa rụt cổ.

Nhưng lo lắng của Đỗ Phong là thừa, bởi Dương Quang không đi tìm Nguyễn Văn. Dương Quang để toàn bộ tâm trí vào việc học, mặc dù kết quả các môn cơ sở của anh rất xuất sắc nhưng các môn chuyên ngành thì anh không có năng khiếu cho lắm. Đây cũng chính là điều mà anh vô cùng tiếc nuối. Vì thế, anh rất ngưỡng mộ tài năng của Đỗ Phong.

“Dương Quang, đang học tiếng Anh à?”

Dương Quang đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhìn thấy Đỗ Phong, bèn ngồi bật dậy như rồng chỗi.

Đỗ Phong liếc mắt qua cuốn sách, quả nhiên có bức ảnh. Nếu là người khác, nhất định sẽ trêu chọc Dương Quang vài câu, nhưng anh thì cười không nổi.

“Hôm nay là cuối tuần, anh em có vụ gì “hot” không?” Một người bạn cùng phòng ngó đầu sang.

“Làm việc của cậu đi, nhiều chuyện.” Đỗ Phong thờ ơ nói.

“Hai người đúng là vô vị! Anh em khác hẳn cuối tuần một là đi chơi với bạn gái, hai là lên mạng chơi game. Làm gì có ai như hai người, đắm đầu vào học với chả hành!”

“Tôi van cậu, cậu đi làm việc của cậu đi. Đừng có quấy rối bọn tôi, hôm nào tôi mời ăn lẩu. Ok?” Dương Quang đẩy anh bạn kia ra khỏi phòng.

“Hai thằng đàn ông thì có chuyện gì để nói? Giờ là tháng mấy rồi còn ăn lẩu? Muốn tôi chết nóng à? Thèm vào quan tâm hai cậu, tôi đi đây. Vô vị!” Anh chàng oán thán.

“Dương Quang, cậu...”

“Anh có chuyện gì cứ nói thẳng đi. Anh với em cần gì khách sáo.” Dương Quang cười.

“Cậu thích bức ảnh này lắm à?” Ngẫm nghĩ một lát, Đỗ Phong quyết định vẫn nên nói vòng vo.

“Ý anh muốn hỏi, em có thích Nguyễn Văn không à? ”

Dương Quang bình thường nói năng khiêm nhường, ít khi đùa giỡn, tự dưng hôm nay thẳng thắn thừa nhận khiến Đỗ Phong có phần kinh ngạc.

“Đúng là em rất thích Nguyễn Văn. Cô ấy trong sáng, cởi mở, không giống những cô gái khác. Nụ cười của cô ấy mang lại cảm giác ấm áp cho người đối diện.”

Đỗ Phong vô thức gật đầu. Chính nụ cười ấy của Nguyễn Văn đã khiến trái tim đóng băng từ lâu của anh tan chảy.

“Nhưng em biết cô ấy không thích em, vì thế em mới quyết định giấu kín tình cảm này, không để cô ấy biết. Chỉ cần ngắm tấm ảnh chụp của cô ấy là em đã thấy tinh thần phấn chấn, cho dù phải đối mặt với việc học hành khô khan cũng nhắc đến mấy cũng không lo.”

Đỗ Phong không ngờ Nguyễn Văn lại tác động nhiều đến Dương Quang như vậy. Ánh mắt cậu ta toát lên sự thỏa mãn và hạnh phúc.

“Đã thích nhiều đến thế chẳng lẽ cậu không muốn được ở bên Nguyễn Văn à? Vì sao phải giấu giếm tình cảm?” Đỗ Phong hỏi Dương Quang, nhưng thực chất là đang nói với chính mình.

“Yêu cũng đâu có nhất định phải nói ra? Với em thì chỉ cần trong lòng có cảm giác yêu một người đã là hạnh phúc rồi. Hiện tại em muốn tập trung tinh thần vào việc học. Em hi vọng Nguyễn Văn có thể ở bên người mà em ấy yêu, sống hạnh phúc cả đời, không phải chịu bất cứ tổn thương nào.”

Nghe những lời Dương Quang nói, Đỗ Phong hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm sâu nặng của cậu ta dành cho Nguyễn Văn. Đó là thứ tình cảm trong sáng và vô tư, Dương Quang tình nguyện giữ kín nó để không gây áp lực cho đối phương. Điểm này khiến Đỗ Phong rất nể phục.

Trước đây, thấy Dương Quang luôn tỏ ra đạo mạo, Đỗ Phong những tưởng đó chỉ là vỏ vĩnh. Hiện tại xem ra đúng là bản chất con người của Dương Quang.

“Anh Phong, có phải anh nghĩ em ”sến” lắm không?” Dương Quang gượng gạo gãi đầu.

Đỗ Phong vỗ vai cậu ta: “Không, tôi thấy cậu rất vĩ đại”.

Một lúc lâu, Dương Quang nhìn tấm ảnh, thì thào: “Đợi khi hương xuân tràn khắp núi, hoa mai lặng lẽ nép mình cười (1)”

Nguyễn Văn vừa tản bộ trong sân trường, vừa ngâm nga ca khúc Câu chuyện thời gian. Đã bốn mươi bảy ngày không gặp Đỗ Phong, rõ ràng anh không muốn dừng lại trong thế giới của cô nữa. Thực ra nếu muốn

thì Nguyễn Vân có thể dễ dàng tìm được anh, nhưng anh đã cố tình tránh né, cô mặt dày quần lầy anh cũng chẳng có tác dụng.

Chẳng lẽ anh thật sự là một công tử đào hoa đa tình? Thời gian thích một cô gái không dài lâu? Ừm cứ cho là như vậy đi, anh cũng là một lãng tử có văn hóa, chưa từng làm những hành động bất lịch sự với phụ nữ. Mặc dù Đỗ Phong đã vô tình làm tổn thương trái tim Nguyễn Vân, nhưng cô vẫn nhớ như in những điểm tốt của anh.

“Cẩn thận.”

Một bàn tay kéo Nguyễn Vân lại, tránh quả bóng đang lao về phía cô. Bấy giờ cô mới phát hiện mình đã đi đến sân bóng rổ.

Là Đỗ Phong giúp cô ư?

Nguyễn Vân ngẩng lên. Ánh mắt chờ mong của cô bắt gặp một cái nhìn xa lạ từ đối phương.

“Ở đây đang tập bóng rổ, bạn đứng đây nguy hiểm lắm.”

“Ừm.” Nguyễn Vân lên tiếng, thất thần đi ra khỏi sân.

“Dạo này hai đứa mày làm sao cứ như người mất hồn thế? Học không học, vẽ không vẽ, ăn không ăn. Vì mùa hè à?” Trần Nhã Lê tò mò hỏi.

Cô nàng La San không thích ở chen chúc trong căn phòng chật chội nên đã chuyển ra ngoài thuê nhà trọ, Lục Hoa bất hòa với mọi người cũng đã đổi kí túc. Hiện tại phòng chỉ còn lại ba người.

Trình Ngọc vốn đã gầy, nay nhìn càng lúc càng hốc hác. Nguyễn Vân thì ngày nào cũng đờ đẫn ngồi trước bàn học ngắm tranh.

Nghe Nhã Lê hỏi, cả Trình Ngọc và Nguyễn Vân đều ngẩng đầu lên nhìn nhau, vừa nhìn đã giật nảy mình vì bộ dạng của đối phương.

Trình Ngọc trầm nghĩ: Nguyễn Vân và anh Phong chẳng phải trước đây rất tốt sao, sao giờ nó lại tiêu tụy thế kia?

Nguyễn Vân lại nghĩ: Không phải Trình Ngọc và anh họ đã bắt đầu hẹn hò rồi ư, sao nó có vẻ không vui?

Sự thật là, khi hạnh phúc thì mọi người đều có biểu hiện giống nhau, nhưng đau khổ thì có đủ kiểu đủ loại.

Trình Ngọc đã đánh giá thấp sự ỷ lại của mình vào Nguyễn Quân. Trước kia hồ gặp anh là cảm thấy phiền phức, nhất là đáng đi cúi gằm mặt của anh, cô cho rằng như vậy thật thiếu tự tin, thật thiếu phong độ. Vậy mà, rời xa Nguyễn Quân rồi, Trình Ngọc lại bắt đầu nhớ nhung cảm giác được cưng chiều. Có lẽ đây là nhược điểm của con gái chăng?

Trình Ngọc từng vài lần vô tình bắt gặp Đỗ Phong, anh vẫn ung dung và đĩnh đạc như thế, chỉ có điều, anh luôn vờ như không nhìn thấy cô. Sự thực hiện rõ trước mắt, dù có muốn tiếp tục u mê cũng không được nữa. Trình Ngọc đã hoàn toàn từ bỏ rồi.

Nhưng cô đã nói những lời tuyệt tình với Nguyễn Quân như vậy, chẳng lẽ còn có thể hối hận ư? Thôi mặc kệ, coi như một lần vấp ngã để trưởng thành hơn, sau này không được ôm mộng viễn vông với những thứ không thuộc về mình nữa, càng phải biết trân trọng những thứ đang có trong tay. Quá khứ, cứ để nó trôi đi thôi, làm lại mọi chuyện từ đầu. Trình Ngọc tự nhủ, nhưng đồng thời cũng ôm hi vọng Nguyễn Quân đến tìm mình. Cứ như thế ngày này qua ngày khác, muốn tinh thần phấn chấn cũng không được.

...

“Đỗ Phong!” Giọng nói của Lục Hoa truyền tới.

Đỗ Phong dừng chân, khẽ nhíu mày.

“Lâu không gặp.” Lục Hoa chạy đến bên cạnh, “Dạo này anh bận lắm à?”

“Vẫn là học với làm thêm thôi.”

Nhận ra sự thiếu kiên nhẫn trong cách nói của Đỗ Phong, Lục Hoa hơi giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Anh vừa được thăng chức ở công ty nào phải không?”

“Không dám. Chỉ làm công cho người ta mấy việc vụn vặt để duy trì cuộc sống thôi!”

“Em đã thấy quảng cáo anh thiết kế ở quảng trường Nhân Dân đấy!”

Đỗ Phong đang định chào rồi đi, nhưng lại thấy Lục Hoa vẫy tay về phía đường đối diện và gọi: “Nguyễn Vân!”

Ánh mắt anh và Nguyễn Vân giao nhau. Khoảng cách giữa hai người dường như rộng vô cùng, chẳng thể nào vượt qua.

Nguyễn Vân sang đường. Dù thấy rõ sự khiêu khích trong ánh mắt và giọng điệu của Lục Hoa, nhưng vì khao khát muốn tới gần Đỗ Phong quá lớn nên cô đành lờ Lục Hoa đi.

“Anh vẫn ở trong trường này à? Em còn tưởng anh biến mất khỏi trái đất này rồi cơ!”

Ánh mắt yêu hận đan xen của Nguyễn Vân khiến Đỗ Phong cảm thấy ngượng ngùng.

“Em tưởng hai người rất thân, hóa ra cũng đã lâu không gặp nhau à?” Lục Hoa xen vào một câu.

Không ngờ một người kiêu ngạo như Lục Hoa khi vướng vào lưới tình cũng hạ thấp mình để nói những lời chọc ngoáy người khác như thế.

Nhưng ngoài dự liệu là Đỗ Phong lại tỏ ra phối hợp với Lục Hoa: “Chẳng phải em muốn tới thăm nơi làm việc của anh sao? Mau đi thôi!”

Lục Hoa kinh ngạc nhìn Đỗ Phong như muốn tìm chứng cứ trong mắt anh rằng những điều cô nghe thấy là sự thật.

Đỗ Phong nháy mắt tinh nghịch với Lục Hoa. Đây là động tác quen thuộc của Nguyễn Vân, từ khi nào anh đã học được?

Nhìn hai người họ cùng nhau rời đi, Nguyễn Vân cảm thấy cõi lòng tan nát.

Khuất khỏi tầm nhìn của Nguyễn Vân, Lục Hoa đặc ý lên tiếng: “Em giúp anh thoát khỏi Nguyễn Vân, anh cảm ơn em thế nào đây?”

Đỗ Phong vờ giả ngây: “Không hiểu”.

“Ồ, thế là anh thật lòng mời em à? Không phải em giúp anh thoát khỏi phiền phức à? Xin lỗi nhé, em hiểu lầm ý tốt của anh rồi!”

“Nếu em chân thành nhiều hơn một chút, giả tạo ít đi một chút, thì có thể chiếm được cảm tình của nhiều nam sinh hơn nữa đấy.” Đỗ Phong bình tĩnh đờn giông tố.

Đừng cho rằng cái trò mèo dụ dỗ đàn ông của cô ta qua mắt được anh.

“Anh tưởng anh là quân tử lắm sao? Đùa bỡn với đám con gái kia, để rồi khiến họ phải đau lòng, thấy họ khóc lóc, anh vui lắm phải không?”

“Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta bất đồng quan điểm, không thể nói chuyện cùng nhau được.” Dứt lời, anh bỏ đi.

“Anh Phong, em rút lại những lời tổn thương vừa rồi. Nhưng anh không thấy chúng ta là một đôi rất đẹp à? Cả về ngoại hình lẫn tài năng.” Lục Hoa đuổi theo.

“Thật phục cô còn có thể nhắc lại hai chữ tài năng.” Đỗ Phong tỏ ra chán ghét cùng cực, anh hối hận vì vừa nãy đã mượn cô ta để đối phó với Nguyễn Vân. “Xin lỗi, tôi không muốn làm khó con gái, nhưng tôi khuyên cô hãy nghĩ cho tương lai của bản thân, thành tích giả chẳng là gì, năng lực thật mới cần thiết.” Nói xong, anh đi về phía giảng đường.

“Đỗ Phong, anh đừng có khinh người như thế! Nổi nhục hôm nay, tôi nhất định sẽ đòi lại gấp bội!” Lục Hoa cảm phần nói.

Đây chính là yêu càng nhiều, hận càng sâu. Nhất là đối với những người đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Nguyễn Văn nhìn đồng hồ đeo tay. Đã sắp mười giờ đêm. Đêm nay anh có về không? Hai người có phải đang vui vẻ bên nhau không? Nguyễn Văn đã đợi dưới kí túc xá nam gần bốn tiếng, may mà có ghế đá để ngồi, nhưng đám muỗi đói không chịu buông tha cô.

Đỗ Phong vừa cắn miếng bánh mua được, vừa đi vào khu kí túc. Tới sân, anh nhìn thấy Nguyễn Văn đang đập muỗi. Một nỗi xót xa dâng lên, anh vô thức đi về phía cô.

“Anh về rồi à?” Phát hiện ra Đỗ Phong đứng bên cạnh, Nguyễn Văn vui mừng reo lên.

“Em làm gì ở đây?” Đỗ Phong nghiêm mặt hỏi.

“Còn phải hỏi ư? Sao anh về muộn thế?” Nhìn chiếc bánh trên tay Đỗ Phong. Nguyễn Văn kêu lên: “Á! Anh không ăn cơm à?” Vừa dứt lời, viền mắt đã hoen đỏ.

“Em mau về đi! Sau này đừng tới tìm anh nữa. Không đáng!” Cảm thấy bản thân sắp mất kiểm soát, Đỗ Phong vội vàng đi vào kí túc.

“Em không quên được anh!” Nguyễn Văn thốn thức.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này nhưng Đỗ Phong cũng biết cô đang khóc.

Chẳng lẽ anh luôn khiến người khác đau lòng như vậy sao?

Nhưng, lúc này đau lòng còn hơn để cô tổn thương lâu dài.

“Không quên được cũng phải quên!” Đỗ Phong gằn giọng. Lần này anh không do dự, đi thẳng lên gác.

(1) Hai câu thơ trong bài Vịnh hoa mai của Mao Trạch Đông

11. Chương 11: Tỉnh Mộng

Chưa vào phòng ngủ, Đỗ Phong đã bị Dương Quang chặn ở cửa: “Anh Phong, nói chuyện với em một lát”.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc xen lẫn bất bình kia, Đỗ Phong đã đoán được Dương Quang muốn nói cái gì. Anh đi tới đầu hành lang, rút một điều thuốc ra châm lửa.

Dương Quang vừa đến gần, Đỗ Phong liền thở ra một làn khói và nói: “Có gì cậu cứ nói thẳng!”.

“Anh không thích Nguyễn Văn à? Vừa nãy em đã thấy hai người dưới sân.”

Đỗ Phong dường như không nghe thấy gì, qua hồi lâu, anh mới bình thản nói: “Thích thì sẽ ở bên nhau ư? Chẳng phải cậu cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ ở bên em ấy sao?”.

“Khác nhau! Nguyễn Văn không thích em, nhưng cô ấy thích anh.”

“Cậu chưa thử sao biết Nguyễn Văn không thích cậu?” Đỗ Phong phản bác, tựa như anh mới là người hỏi tội đối phương.

Dương Quang đột nhiên lâm vào thế bị động: “Từ lâu em đã nhận ra ánh mắt Nguyễn Văn nhìn anh không bình thường”.

“Nghĩa là vì tôi nên cậu mới từ bỏ quyền lợi theo đuổi Nguyễn Văn?”

“Biết rõ không có hi vọng còn cố lao đầu vào để nếm mùi thất bại. Đây là việc một người thông minh không nên làm. Em thà cứ như vậy để tạo ấn tượng về một người anh trai tốt với cô ấy.”

“Cậu nghĩ tôi không muốn tạo ấn tượng tốt với Nguyễn Văn sao? Nhưng cậu cũng thấy đấy, tôi hiện giờ không thể cho cô ấy bất cứ lời hứa hẹn nào.”

“Anh Phong...”

Dương Quang chợt nghĩ đến gánh nặng cuộc sống của Đỗ Phong, cảm giác kính nể lại dâng lên trong lòng. “Người khác không hiểu anh, nói anh là kẻ giả dối. Họ đâu có biết nỗi khổ tâm của anh. Khi họ còn đang kêu la ầm ĩ về chuyện bài vở thì anh đã lặn lội ngoài xã hội và tương lai phía trước rồi.”

“Còn có người hiểu tôi như vậy là tôi thấy vui rồi.” Đỗ Phong cười nhìn Dương Quang.

“Sau này anh nhất định sẽ là người thành công nhứt lớp chúng ta.”

“Tôi sẽ cố gắng!” Đỗ Phong nắm chặt tay, dáng vẻ tự tin.

“Nhưng.., Em không muốn thấy Nguyễn Văn đau khổ.” Ánh mắt Dương Quang thoáng buồn. Đâu có ai muốn nhìn thấy bộ dạng đau buồn của người mình yêu thương? “Anh Phong, giữ cô ấy bên cạnh đi! Nguyễn Văn là một cô gái hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không làm ảnh hưởng đến tiền đồ của anh”.

“Tôi cũng không muốn làm cô ấy buồn. Nhưng cậu biết đấy, tôi là một kẻ hai bàn tay trắng, lúc này tôi không có thời gian để nghĩ đến chuyện yêu đương, hơn nữa tôi cũng chẳng thể mang lại cho Nguyễn Văn bất cứ điều gì, chỉ khiến cô ấy khổ thêm mà thôi. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên vậy, đến khi tôi đủ khả năng cho cô ấy một lời hứa hẹn, nếu duyên phận vẫn còn, nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức để cô ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên đời.” Đỗ Phong nói bằng giọng say sưa và tràn ngập hi vọng. Liệu ông Trời có cho anh cơ hội ấy không?

“Đúng là anh suy nghĩ chín chắn hơn bọn em.” Dương Quang nói.

Nhiều cậu con trai tầm tuổi này hễ thích ai là điên cuồng theo đuổi, không để ý tới hậu quả. Đến khi đã thành công, cảm giác mới mẻ mất đi liền nảy sinh mâu thuẫn, rồi chia tay, rồi tìm kiếm người mới. Ai có trách nhiệm với tình cảm nhiều hơn chút thì sẽ cố gắng nhường nhịn người yêu, nhưng chắc chắn không còn tha thiết như lúc đầu.

Đỗ Phong có rất nhiều ưu điểm đáng để học tập. Dương Quang trong lòng thầm nghĩ.

“Thực ra hồi học trung cấp chuyên nghiệp, tôi từng yêu một người. Chuyện tình trắc trở nên tôi mới hiểu rõ như thế. Tôi nghĩ, tình yêu mà chưa biết trước được tương lai thì thật vô nghĩa. Hơn nữa, tôi cũng không thích cái kiểu gặp dịp thì chơi. Tôi không hiểu vì sao nhiều người lại sẵn sàng bỏ công sức ra để theo đuổi hết cô này đến cô khác như thế. Thứ tôi muốn tìm kiếm là thiên trường địa cửu, chứ không phải là từng được sở hữu những gì.”

“Em cũng đồng ý với anh. Em nhất định sẽ tìm được một cô gái phù hợp với mình và cô ấy cũng yêu em. Trước khi xác định rõ hai người có hợp nhau hay không, em sẽ không dễ dàng buông lời hứa hẹn.”

“Đúng thế.”

Hai người họ từ lâu đã hiểu rõ con người nhau.

Nghe Những ngôi sao hiểu lòng tôi, lại cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh. Chẳng mấy chốc Nguyễn Văn đã trải qua một năm học tập bận rộn.

Suốt một năm qua, cô dồn hết tâm trí vào việc học. Trên lớp, cô nghiêm túc vẽ tranh, chăm chú nghe giảng và hỏi ý kiến giảng viên. Ngoài giờ học, cô đến thư viện đọc sách, nâng cao kiến thức. Buổi tối, cô đến phòng tự học làm bài tập, học tiếng Anh. Cuối tuần, cô lên phòng chức năng và phòng mỹ thuật để luyện vẽ. Cứ như vậy, cuối kì cô nghiêm nhiên đạt được thành tích xuất sắc, nhận học bổng loại hai.

Tất cả những điều này là nhờ bức thư của Dương Quang. Trong thư gửi Nguyễn Văn, anh kể toàn bộ nội dung CUỘC nói chuyện giữa mình và Đỗ Phong cho cô biết, rồi khuyên cô tập trung vào việc học. Nguyễn Văn vô cùng cảm động, biết được suy nghĩ thực lòng của Đỗ Phong, cô lại quay về nhịp sống bình thường. Cô không muốn tạo áp lực cho anh, thế nên cô viết một lá thư nhờ Dương Quang gửi cho Đỗ Phong. Sau khi biết Dương Quang đã suy nghĩ như vậy, Đỗ Phong cũng rất cảm kích, càng thêm quyết tâm nỗ lực học tập và làm việc.

Một năm qua, ngoài việc La San chia tay bạn trai, Trình Ngọc và Nguyễn Quân hẹn hò, thì không có thay đổi gì lớn.

Cũng vì Nguyễn Quân kiên trì theo đuổi nên mới khiến Trình Ngọc cảm động. Hơn nữa, càng tiếp xúc nhiều, Trình Ngọc càng cảm thấy Nguyễn Quân rất tốt, rất thật lòng. Người xưa đã nói, chờ đợi một người mình yêu không bằng chấp nhận một người yêu mình. Trong chuyện tình cảm, người nào yêu nhiều hơn chính là người chịu nhiều thiệt thòi hơn.

Nguyễn Văn rất ngưỡng mộ tình cảm của anh họ và Trình Ngọc. Nghĩ đến mình vẫn lẻ loi, cô chợt thấy chạnh lòng. Dù sao thì cũng may mắn, cô và

Trình Ngọc hiện giờ đã xóa bỏ mọi ngăn cách, thân thiết như xưa. Thôi thì coi như được tình bạn, mất tình yêu, chẳng ai được toàn vẹn bao giờ.

Đến khi khóa Nguyễn Văn phải tổ chức triển lãm tranh thì Đỗ Phong đã vào năm cuối chuẩn bị tốt nghiệp. Sinh viên năm cuối kỳ một sẽ phải đi thực tập, kì hai viết luận văn. Đỗ Phong vì bận đi thực tập khác, không thể về tham dự triển lãm của Nguyễn Văn. Nguyễn Quân vì không lờ xa Trình Ngọc nên chọn viện thiết kế trong vùng. Chỉ có Dương Quang quyết định thi lên cao học, nên ở lại trường để ôn tập.

Đi học môn tự chọn, Nguyễn Văn quen được khá nhiều bạn cùng sở thích, Nhạc Quảng Bác là một trong số đó. Thực ra hai người cũng khá có duyên, hôm Nguyễn Văn đi lang thang trên sân bóng rổ, suýt bị bóng bay vào đầu, chính Nhạc Quảng Bác đã đẩy cô ra. Lúc ấy cô không có tâm trạng để ý tới ân nhân của mình, nhưng Nhạc Quảng Bác lại khá ấn tượng với bộ dạng ngốc nghếch đó của cô. Về sau gặp lại ở lớp tự chọn môn Văn học thưởng thức, anh giải thích mãi, Nguyễn Văn mới nhớ ra. Từ đó, ngày nào Nhạc Quảng Bác cũng đã sớm giữ chỗ cho cô, hai người dần trở thành bạn thân.

Nhưng dù có gặp gỡ bao nhiêu người, kết bao nhiêu bạn, thì cũng không ai thay thế được vị trí của Đỗ Phong trong lòng Nguyễn Văn.

Bao giờ anh mới về?

Nguyễn Văn nhìn cuốn lịch, đếm từng ngày Đỗ Phong đi xa.

“Nguyễn Văn!” Trình Ngọc vào phòng, vẻ mặt trầm ngâm.

“Tớ tưởng cậu đi cùng anh Quân đến buổi hội thảo thiết kế, về nhanh thế à?” Nguyễn Văn tròn mắt ngạc nhiên.

Lên năm ba, Trần Nhã Lộ chuyển về nhà. Nhà cô nàng cách trường chỉ vài điểm dừng xe buýt, ở nhà được ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, sinh hoạt cá nhân cũng tiện và thoải mái, lại được bố mẹ chăm sóc.

Phòng chỉ còn Trình Ngọc và Nguyễn Văn, nhưng Trình Ngọc ban ngày luôn dính lấy Nguyễn Quân, buổi tối mới có mặt. Thế nên cả căn phòng chỉ lẻ loi mình Nguyễn Văn.

“Anh Phong về rồi đấy!”

“Thật hả? Tốt quá tốt quá, cậu nhận được tin nên về báo tớ luôn phải không? Đúng là tri kỉ!”

Nhưng sắc mặt của Trình Ngọc không tốt lắm.

“Sao thế? Có chuyện gì?” Nguyễn Văn lo lắng.

“Lúc này tớ gặp Lục Hoa.”

Mây đen kéo đến. Nguyễn Văn hỏi: “Cô ta... đi cùng anh Phong à?”

Trình Ngọc lắc đầu: “Cô ta nói Đỗ Phong về được một tháng rồi, nhưng anh ấy không về trường.”

“Thế anh ấy ở đâu?” Đỗ Phong không phải người vùng này, dù có đi làm khuya thế nào anh ấy cũng sẽ về kí túc.

“Anh ấy ở nhà một nữ giám đốc.” Trình Ngọc đi đến nắm lấy tay Nguyễn Văn, sợ cô bị sốc.

“Thế... Thế là sao?” Bàn tay Nguyễn Văn đã bắt đầu run rẩy.

“Là... Đỗ Phong đang được người ta... bao nuôi!”

Nguyễn Văn hất tay Trình Ngọc ra, hét lên: “Lục Hoa là loại người nào cậu còn không biết à? Cậu sao có thể nghe cô ta nói nhăng nói cuội rồi về đây làm tở sợ!”

“Nguyễn Văn, cậu bình tĩnh! Nghe mình nói hết đã.” Trình Ngọc lão đảo suýt ngã, mãi mới đứng vững được. “Tất nhiên là mình không tin cô ta, thế nên giờ mới về nói với cậu, chúng ta đến tận nơi xem người thật việc thật.”

Nguyễn Văn sững sốt, lát sau định thần lại, cô kéo Trình Ngọc chạy ra khỏi kí túc: “Đi, mau đi!”

Sàn kí túc nam bị vây kín bởi những người thích xem náo nhiệt. Đây rõ ràng là nhờ vào hiệu quả tuyên truyền của Lục Hoa. Một chiếc BMW trắng chình ình trước cửa kí túc, dưới ánh mặt trời càng thêm chói lọi. Đỗ Phong đứng cạnh xe, nói chuyện với một người phụ nữ ngồi bên trong qua ô cửa. Lát sau, người phụ nữ đưa cho anh mấy chiếc túi có mác hàng hiệu rồi khởi động xe rời đi. Đỗ Phong xách túi quay vào kí túc.

Vài đứa con trai cất giọng mỉa mai: “Ai chà chà, Đỗ Phong, áo gấm về làng.”

Đỗ Phong chỉ cười, không đáp.

Cảnh tượng đó, cả Trình Ngọc và Nguyễn Văn đều tận mắt chứng kiến. Những cái khác khoan không nói, chỉ cần xem trang phục của Đỗ Phong đã thấy khác rồi. Trước kia, anh ăn mặc gọn gàng sạch sẽ thật đấy nhưng chắc chắn không mặc đồ hiệu. Hôm nay, anh mặc bộ vest đắt tiền, phong độ thừa không để đâu cho hết, nhưng Nguyễn Văn lại cảm thấy anh thật xa lạ. Cô cắn chặt môi.

“Nguyễn Văn, máu! Mối cậu chảy máu kìa.” Trình Ngọc giật mình, vội vàng đưa cho Nguyễn Văn khăn tay.

“Kệ tở đi, tí máu này có đáng gì.” Nguyễn Văn quệt tay qua môi, một vết máu dính trên mu bàn tay. Cô cười khẩy, quay đầu bỏ đi.

Cả ngày nay Nguyễn Văn nằm thừ trên giường, dạ dày trống rỗng. Bình thường, hễ bỏ một bữa cơm là chân tay cô đã mềm nhũn, bụng đau dữ dội. Nhưng lúc này, cô chẳng có cảm giác gì cả.

Tận thế tới rồi, ăn hay không ăn nào có khác nhau?

Hóa ra cảm giác trời sụp là như thế này ư? Nguyễn Văn thì thầm tự hỏi.

Trình Ngọc ngồi bên khóc nức nở: “Mình xin cậu, cậu dậy ăn cơm đi được không? Không có anh ta thì trời cũng không sụp được.”

“Có anh họ ở bên che chở, cậu đương nhiên không sợ trời sụp. Còn tở, chẳng ai giúp tở cả. Không ai...”

Nguyễn Văn bắt đầu mê man.

12. Chương 12: Tình Chưa Dứt.

Tối nay đã là tối thứ năm Đỗ Phong đứng dưới sân kí túc đợi Nguyễn Văn. Anh biết Nguyễn Văn thường mười giờ tối sẽ về phòng, nhưng bốn ngày qua đều không thấy bóng dáng cô đâu.

Kí túc xá nữ sắp đóng cửa, Đỗ Phong thấp thỏm nhìn về phía lối vào. Nguyễn Quân và Trình Ngọc nắm tay nhau vừa đi vừa nói chuyện. Tối trước cửa kí túc, trông thấy Đỗ Phong, Nguyễn Quân tròng mắt nhìn anh rồi tạm biệt Trình Ngọc ra về. Trình Ngọc thì đã quen coi Đỗ Phong là người vô hình, không thèm liếc anh lấy một cái đi thẳng vào kí túc.

“Trình Ngọc!”

Quay đầu lại, Trình Ngọc nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm đã từng khiến cô si mê kia.

“Phiền em chút có thể cho anh hỏi chuyện này được không?” Đỗ Phong lúng túng, có lẽ ngại chuyện trước kia quá tuyệt tình với Trình Ngọc.

“Anh tìm Nguyễn Văn chứ gì? Nó ốm.” Trình Ngọc nhìn thẳng Đỗ Phong, chợt phát hiện mình cũng không thể làm ngơ được: “Nhưng mà anh yên tâm, mai là nó đi học được rồi.”

Cô nhìn anh vẻ an ủi.

“Nhờ em đưa cái này cho Nguyễn Văn giúp anh!” Đỗ Phong chìa cái túi đang cầm ra.

Trình Ngọc nhận lấy, thản nhiên nói: “Em không biết nó có nhận hay không.”

Thế là sao? Chẳng nhẽ Nguyễn Văn tin những tin đồn kia sao?

“Nếu cô ấy không nhận thì bảo cô ấy trực tiếp đến trả anh.” Đỗ Phong quay đầu đi, không quên nói. “Cảm ơn em.”

Trong túi là một hộp quà đóng gói rất đẹp mắt. Quả nhiên anh ấy đã thay đổi! Trước kia anh ấy tuyệt đối không tiêu tiền vào những việc như thế. Nguyễn Văn đặt túi quà sang một bên, mấy thức quà cáp kiểu này chẳng thể có sức hấp dẫn với cô.

Gần đây, Nguyễn Văn khá thân với Nhạc Quảng Bác. Cô biết làm thế là tự lừa mình dối người, nhưng cô sợ một mình. Thực ra trước giờ cô vẫn luôn một mình, nhưng khi tâm hồn bị tổn thương, con người ta sẽ cực kì yếu đuối, không chịu được nỗi cô độc. Điều này Trình Ngọc đã từng trải qua.

“Dạo này cậu cứ là lạ!” Nhạc Quảng Bác nói với Nguyễn Văn trên đường đi.

“Lạ ở đâu?” Nguyễn Văn băng quơ.

“Trước đây tớ muốn đi cùng cậu đến lớp nhưng cậu không cho. Cậu bảo thích đi một mình.”

Nhạc Quảng Bác là nhân tài của khoa Xây dựng, học giỏi lại quan hệ rộng, được nhiều người yêu mến.

“Ai cũng sẽ thay đổi!” Nguyễn Văn uể oải cúi đầu.

“Cậu già nhanh thật ý! Một tuần không gặp mà đã thấy cậu từ một cô gái lanh lợi biến thành một bà già đau khổ rồi!” Nhạc Quảng Bác lấy một ví dụ khoa trương, “Để hôm nào tớ giới thiệu cho cậu một vị thần cười tớ mới quen. Bảo đảm cậu sẽ biến lại nguyên dạng.”

“Nguyễn Văn, cậu làm sao thế?” Nhạc Quảng Bác lo lắng đi đến trước mặt Nguyễn Văn, cúi đầu nhìn cô.

Hành động khiến người khác cảm thấy có chút mờ ám.

Nguyễn Văn thấy mất tự nhiên, bèn vỗ vai cậu ta một cái: “Đi vào lớp thôi, nhìn gì mà nhìn.”

Nhạc Quảng Bác lắc đầu: “Thật chẳng hiểu con gái các cậu làm sao! Cô quản thúc không cho vào trong kí túc, tớ chỉ đưa cậu đến đây được thôi, bà già đau khổ của tôi ạ!”

Nguyễn Văn phì cười.

“Thế chứ! Cười thế mới giống cậu chứ! Ngủ ngon nhé!” Dứt lời, Nhạc Quảng Bác chạy đi, thoảng cái đã mất tăm.

Đỗ Phong đứng cạnh bồn hoa trong sân kí túc nữ, nhìn Nguyễn Văn và Nhạc Quảng Bác vui vẻ nói cười, trái tim như biến thành tảng đá, đè nặng trong lòng.

Không ai có thể lơ đi bóng hình cao gầy đứng sừng sững trong sân kia, Nguyễn Văn cố gắng kiềm chế nỗi lòng, đi thẳng vào cửa kí túc mà không nhìn sang Đỗ Phong. Đỗ Phong tóm lấy tay cô.

“Giờ vẫn sớm, có thể ngồi nói chuyện với anh được không?”

Nguyễn Văn quay đầu lại nhưng vẫn không chịu nhìn vào đối phương: “Anh bỏ tay em ra đã.”

Đỗ Phong chậm rãi buông tay ra, Nguyễn Văn đi tới ghế đá cạnh bồn hoa, ngồi xuống.

“Em khỏi ốm chưa?” Đỗ Phong khẽ hỏi.

“Cảm ơn anh. Em rất khỏe, không chết được.” Nguyễn Văn quay lưng về phía Đỗ Phong.

Đỗ Phong chợt thấy trái tim đau nhói, càng lúc càng đau kịch liệt.

“Em thích món quà anh tặng không?”

“Anh nhắc em mới nhớ, món quà đắt tiền đó, em không dám nhận. Anh đợi em một lát. Em mang xuống trả anh.”

Cô ấy thực sự hiểu lầm mình! Đỗ Phong tuyệt vọng nghĩ.

“Anh tưởng.... em sẽ thích món quà này.” Giọng nói của anh đột ngột trở nên hờ hững không rõ.

“Em không phải người hám của, đương nhiên không thích những món quà kiểu này.”

Nguyễn Văn quay đầu lại, Đỗ Phong bắt gặp lửa bùng lên trong mắt cô.

“Em tin vào những lời đồn đại đó ư?”

“Không phải đồn đại, em chính mắt nhìn thấy.”

“Em thấy cái gì?” Đỗ Phong ngơ ngác, đáng tiếc, Nguyễn Văn không hiểu.

“Anh không cần hoảng hốt như thế, em thấy những gì mà mọi người đều thấy.”

“Nghĩa là em không tin anh?”

“Chúng ta cũng đâu có quan hệ gì, tin hay không có quan trọng sao?” Nguyễn Văn nghiêm mặt, lời lẽ sắc bén như lưỡi dao đâm vào trái tim Đỗ Phong.

“Anh tưởng em hiểu anh. Món quà đó nếu không thích thì em vứt đi.”

Nói xong, Đỗ Phong buồn bã rời đi.

Trong chiếc hộp đóng gói cầu kì kia chứa đầy vỏ sò đủ kiểu dáng. Từng chiếc vỏ sò còn được Đỗ Phong tỉ mỉ vẽ trang trí.

Còn nhớ Nguyễn Văn từng nói với anh, cô lớn lên ở một thành phố gần biển, vì thế rất thích sưu tập vỏ sò. Trùng hợp là Đỗ Phong lần này thực tập ở một thành phố ven biển, những lúc rảnh rỗi,

anh thường đi dạo bên bờ biển để nhặt vỏ sò tặng cô.

Vậy mà Nguyễn Văn đã nghe những tin đồn kia và hiểu lầm anh. Nếu đã như vậy, chi bằng từ bỏ cuộc tình còn chưa chính thức bắt đầu này, kí hợp đồng làm kiến trúc sư cho công ty Hồng Kông kia?

Nhớ tới cảnh Nguyễn Văn và Nhạc Quảng Bác vui vẻ bên nhau, Đỗ Phong chợt nghĩ, có lẽ hai người họ mới thực sự là một đôi. Sau khi hạ quyết tâm, anh dự định mấy hôm nữa sẽ sang Hồng Kông.

Nguyễn Văn mở hộp quà mà Đỗ Phong tặng. Cô vốn tưởng bên trong sẽ là một món đồ trang sức quý giá, nhưng khi những chiếc vỏ sò lung linh xuất hiện trong tầm mắt, cô mới kinh ngạc không thốt lên lời. Cô vuốt ve những chiếc vỏ sò, chợt khóc, chợt cười, khiến Trình Ngọc sợ hết hồn.

“Giờ thì mình đã biết anh ấy thật lòng yêu mình.” Nguyễn Văn chỉ muốn lao ra khỏi phòng đi tìm Đỗ Phong nhưng Trình Ngọc ngăn cô lại.

“Cô nương, cô có biết giờ đang là nửa đêm không? Cô không ngủ thì cũng phải để cho người ta ngủ chứ!”

“Ừ, sáng mai mình nhất định phải đi tìm anh ấy.” Nguyễn Văn lau nước mắt, nằm trên giường, lẳng lặng đợi bình minh.

Sáng sớm hôm sau, lúc Nguyễn Văn gọi điện sang phòng kí túc của Đỗ Phong thì anh đã không còn ở trường.

“Đỗ Phong á? Vừa nãy có một chiếc BMW đến đón nó đi rồi.” Người ở đầu dãy bên kia trả lời.

“Nguyễn Văn, em tìm anh có việc gì à?” Dương Quang mờ mờ hồ hồ nhể nhại chạy tới

“Xin lỗi anh, anh bận thế mà em còn làm phiền anh!” Nguyễn Văn áy náy nói.

“Không sao, sắc mặt em kém quá. Có chuyện gì thế?”

“Nghe nói anh đã trúng tuyển nghiên cứu sinh. Chúc mừng anh!”

“Cảm ơn em. Gần đây em thế nào? Có việc gì cần anh giúp không?” Dương Quang mỉm cười chân thành.

“Em có nghe tin đồn về anh Phong, em muốn tìm anh hỏi cho rõ.” Nguyễn Vân cúi đầu, lúng túng nói.

“Sao em không hỏi anh Phong? Chuyện giữa hai người không thể có kẻ thứ ba xen vào. Có hiểu lầm gì tốt nhất là nói rõ với nhau, nếu không sẽ lỡ mất duyên phận, đúng không?”

“Em không tìm được anh ấy. Em không rõ tin đồn là thật hay giả. Anh nói cho em được không?” Nguyễn Vân vẫn chưa ngẩng đầu lên. Giọng nói nghẹn ngào.

“Ừm, vậy em nghĩ thế nào? Em tin vào những lời đồn đó không?”

“Em không biết!” Nguyễn Vân thẩn thức.

“Vì sao em yêu anh ấy mà lại không chịu tin tưởng anh ấy?” Từng câu từng chữ của Dương Quang dường như vô lực, “Dù thế nào anh cũng tin ở anh Phong. Vì thế anh không hỏi anh ấy về những tin đồn kia. Hỏi anh ấy chẳng khác nào đang nhục mạ anh ấy. Em hãy giữ vững lập trường của mình, đừng nghi ngờ nhân cách anh Phong. Nếu không, tình cảm giữa hai người Nguyễn Vân ngược nhìn Dương Quang, nhận ra sự kì vọng trong mắt anh, cô khẽ gật đầu.

“Anh Phong để lại cho anh số điện thoại này!”

Nguyễn Vân luôn mang theo mảnh giấy ghi số điện thoại bên người. Suốt mấy ngày liền cô cầm điện thoại lên rồi lại bỏ xuống, cũng không biết mình do dự điều gì.

“Reng... reng...”

Chuông điện thoại reo, Nguyễn Vân thấp thỏm.

Giọng nói của Dương Quang truyền đến: “Nguyễn Vân, anh Phong về trường rồi. Nhưng anh ấy vừa mới kí hợp đồng với một công ty ở Hồng Kông.”

Nghe vậy, Nguyễn Vân lập tức tắt máy, không do dự gọi vào số điện thoại của Đỗ Phong.

Trong vườn cây nhỏ, hai người ngồi sòng vai bên nhau.

“Gần đây anh bận gì thế?” Nguyễn Vân rụt rè hỏi.

Đỗ Phong cảm thấy giọng nói này của cô rất lạ lẫm, có cảm giác cảnh còn người mất.

“Vẫn làm thuê cho người ta thôi.” Anh cười đáp.

“Nhưng như thế cũng không đến nỗi biệt tăm biệt tích lâu vậy.” Nguyễn Vân trách móc.

Dường như cảm giác xưa kia đang chậm rãi trở về.

“Chỗ làm xa quá, không có xe buýt nữa. Mỗi lần về trường, anh đều phải đi nhờ xe của sếp.”

“Chính là chiếc BMW đó à?”

“Ừ.” Đỗ Phong gật đầu, “Sếp anh bận lắm, nên lần nào anh về trường lấy đồ đều là vợ anh ấy đưa về. Hai vợ chồng họ đều rất tốt với anh.”

“Thế anh ngủ ở công ty luôn à?”

“Ừ. Có mỗi chiếc giường đơn sơ sài, ngủ đau hết cả lưng. Nhưng anh quen khổ từ nhỏ rồi nên không thành vấn đề.”

Từng giọt nước mắt của Nguyễn Vân rơi xuống tí tách.

“Em sao thế? Đành khóc!” Đỗ Phong vội vàng lau giúp cô.

“Nghe nói anh kí hợp đồng làm việc ở Hồng Kông, từ giờ em không được gặp anh nữa phải không?” Nguyễn Văn vẫn không được gặp anh nữa phải không?” Nguyễn Văn vẫn không ngừng khóc.

“Không sao, mình có thể gọi điện thoại, có thể viết thư. Em mãi mãi là em gái của anh.” Đỗ Phong vỗ đầu cô.

“Em không muốn làm em gái anh. Em muốn mãi mãi được ở bên anh. Có phải anh vẫn còn giận chuyện em hiểu lầm anh hay không? Là em không tốt, em không nên như vậy, cho em một cơ hội được không?” Nguyễn Văn nước mắt.

Đỗ Phong đứng quay lưng về phía cô, đưa tay lên quệt dòng nước mắt tràn khóe mi.

“Em quên anh đi!”

“Em không quên được.”

Đỗ Phong im lặng.

Nguyễn Văn đột nhiên ngừng khóc. Khi đã quá tuyệt vọng, người ta luôn rơi vào trạng thái khóc không ra nước mắt.

Hai người cứ đứng lặng yên như vậy, rất lâu.

Đột nhiên, Đỗ Phong lên tiếng: “Anh cũng vậy!”

Anh quay đầu lại, ôm lấy cô.

13. Chương 13: Người May Mắn.

Đỗ Phong trầm mặc ngồi ghế đá hút thuốc. Người ta mượn rượu giải sầu, anh thích uống rượu, chỉ có thể mượn “mất tích” để giải sầu. Vườn cây này trở thành cảng tránh gió bão duy nhất của anh mỗi khi anh gặp chuyện phiền não.

Đêm đó chính miệng thừa nhận tình cảm với Nguyễn Văn, Đỗ Phong lại phải một lần nữa lên kế hoạch cho tương lai của mình. Tình yêu này mới ở giai đoạn này mằm, nếu hai người cách xa nhau như vậy, khả năng đó vỡ là rất lớn. Nhưng đến Hồng Kông gây dựng sự nghiệp là ước mơ từ lâu của anh, hướng hồ làm việc cho họ hai năm còn được đưa sang Mỹ đào tạo chuyên sâu. Những điều này vô cùng có lợi đối với Đỗ Phong. Cả trường chỉ có mình anh được công ty chọn, cơ hội ngàn năm có một như vậy, ai cũng ao ước nhưng anh lại từ bỏ. Nếu mọi người biết, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rất quái hàm.

Sự nghiệp và tình yêu trong cuộc đời anh quan trọng ngang nhau, thiếu một trong hai đều không được. Chỉ có điều, vốn dĩ có dự định tập trung vào sự nghiệp trước, vậy mà hiện tại, chuyện tình cảm đã đến trước thời hạn, khiến anh tiến thoái lưỡng nan.

“Đoán xem, em là ai?”

Giọng nói êm tai vang lên, một đôi tay mềm mại che lấy mắt Đỗ Phong, mùi thơm dịu dịu từ đôi tay cô khiến đầu óc anh thư thái.

Gỡ hai tay cô xuống, Đỗ Phong kéo Nguyễn Văn từ phía sau ra trước mặt mình: “Ngoài em ra còn ai nữa chứ!”

Nguyễn Văn ngẩng đầu, vênh vao nói: “Tự xưng thông minh đột xuất thế”

Đỗ Phong bĩu môi: “Đều nhờ em cả đấy.”

Nguyễn Văn cốc đầu anh một cái: “Lẻo mép”

Đỗ Phong cười ha ha, dường như muốn dùng tiếng cười để che giấu nỗi khổ tâm.

Chợt, Nguyễn Vân đưa tay lên chạm khẽ vào trán anh, đôi mắt thoáng hiện một nỗi u buồn: “Anh biết không? Lúc anh cười, hàng lông mày của anh nhíu chặt lại. Mỗi lần trông thấy vậy, em đều muốn vuốt nó dần ra. Nhưng nếu anh không vui, nó vĩnh viễn nhíu lại như thế. Vậy nên, việc đầu tiên em muốn làm chính là khiến anh vui vẻ. Anh vui thì em cũng vui.”

Hàng lông mày của Đỗ Phong càng cau lại: “Ồ bên em là anh rất vui rồi.”

Nguyễn Vân lắc đầu: “Không có lý tưởng làm hậu thuẫn, anh sẽ không vui. Anh hãy làm những việc anh muốn đi, dù sao, tình cảm đối với anh chỉ như muối bỏ biển mà thôi.”

“Không phải, hiện tại với anh thành tựu là hư vô, tình cảm mới là chân thật.” Đỗ Phong kiên định nhìn Nguyễn Vân. Anh muốn truyền thêm sức lực cho cô gái yếu ớt này.

“Nhưng anh vẫn đang đắn đo! Cho dù anh quyết định thế nào, em cũng ủng hộ anh. Em chỉ mong anh không hối hận.”

Đỗ Phong từ lâu đã biết tính tình trẻ con đáng yêu của Nguyễn Vân, nhưng không biết cô cũng có những lúc tỏ ra hiểu lý lẽ và suy nghĩ chín chắn đến thế. Đôi mắt long lanh như ngập nước kia dường như nhìn thấu được cõi lòng người khác. Đỗ Phong càng thêm yêu thương cô nhiều hơn.

Quay về ký túc, Đỗ Phong uể oải ngã nhào vào giường, đầu óc trống rỗng. Cảm giác khi do dự không đưa ra được lựa chọn, đối với anh còn đau khổ hơn cả hôm mất khối trái đất này.

“Anh Phong, tìm được công việc tốt rồi, coi như trút được gánh nặng phải không?” Một người bạn cùng phòng nhìn Đỗ Phong bằng ánh mắt ngưỡng mộ. “Công việc của em còn chưa đâu vào đâu. Biết thế hồi xưa học hành tử tế hơn. Quá hối hận!”

Đỗ Phong không muốn nói chuyện nên nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Chỉ có Dương Quang hiểu nỗi khổ tâm của anh lúc này: “Anh ấy mệt rồi, để anh ấy ngủ đi.”

Anh bạn kia bĩu môi: “Có cậu biết nịnh nọt thôi, hai người tiền đồ rộng mở thế rồi, tôi chẳng thèm nói chuyện với hai người nữa.” Nói xong, anh ta đứng dậy bỏ đi.

Dương Quang ngồi xuống cạnh giường, nhìn về mặt uể oải của Đỗ Phong.

“Anh có chuyện gì thế? Có thể nói em biết được không? Bạn bè chính là cần những lúc thế này, anh đừng cái gì cũng khư khư giữ trong lòng.”

Đỗ Phong ngồi dậy, vỗ vai Dương Quang mỉm cười: “Nhưng tôi thích chia sẻ niềm vui với bạn bè hơn. Không có chuyện gì đâu, tôi ổn.”

“Em biết anh chuyện gì cũng chỉ muốn lo một mình. Nhưng anh không phải người sắt...”

“Người ta nói “vàng bạc dễ kiếm, tri kỷ khó tìm” quả nhiên không sai. Tôi có người như cậu là phúc lớn của tôi.” Đỗ Phong cảm kích “Thực ra xưa nay tôi không phải là một người không có chủ kiến. Nhưng lần này thật sự khó khăn. Cậu nói suy nghĩ của cậu đi!”

Dương Quang nói: “Với tài năng của anh, kiểu gì cũng có ngày đạt được thành công lớn. Nhưng giống như câu vừa nãy anh nói đấy, vàng bạc dễ kiếm, tri kỷ khó tìm. Em không muốn anh phụ lòng Nguyễn Vân.”

Đỗ Phong đắm chiêu gạt đầu: “Tôi biết nên làm thế nào rồi. Cảm ơn cậu.”

Thực ra, trong lòng Đỗ Phong từ lâu đã có dự định, câu nói của Dương Quang chẳng qua chỉ là xúc tác khiến anh càng thêm vững tâm hạ quyết định mà thôi.

Nguyễn Vân thấp thỏm chờ tin Đỗ Phong. Cô ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời sang trong, cô thích sắc trời này, bởi vì anh cũng thích.

Áo sơ mi màu lam nhạt, quần bò màu lam sẫm, bóng dáng Đỗ Phong xuất hiện trong tầm nhìn của Nguyễn Vân.

Thời khắc tuyên án đến rồi?

Nguyễn Vân tóm chặt vạt váy.

Hôm nay, anh không nhú mày, trái lại, trên gương mặt anh là nụ cười rạng rỡ. Rất hiếm khi thấy anh trong trạng thái như vậy.

“Đang học từ vựng à? Thế nào rồi?”

“Tạm tạm, dạo này trí nhớ của em có vấn đề!” Nguyễn Văn vờ phụng phịu nói, thực ra trong lòng đang nóng như lửa đốt.

“Thế à, phải cố gắng hơn nữa!” Đỗ Phong ngồi xuống cạnh cô, vẻ mặt vô ưu vô lo, “Không ngờ vườn cây mát mẻ hơn trong phòng kí túc”.

Nguyễn Văn càng nghe càng sốt rột, vì sao vẫn chưa tuyên án?

“Sao ngây ra thế? Học đi chứ! Không học tốt là anh phạt đấy.” Đỗ Phong làm bộ nghiêm nghị dọa cô.

“Em đâu có được thoải mái như anh chứ? Anh sắp thoát khỏi bé học rồi, còn em vẫn phải ở lại đây hai năm nữa.” Khóe mắt Nguyễn Văn ẩm ướt.

Với kiểu đàn ông “chí tại bốn phương” như anh, chắc chắn tiền đồ mới là ưu tiên hàng đầu.

“Hôm nay em sao thế? Chẳng giống em mọi khi?” Đỗ Phong thì thầm, “Yên tâm, có anh ở đây”.

Mặc dù giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng vẫn khiến toàn bộ tế bào trong cơ thể Nguyễn Văn sôi sục.

Chẳng lẽ, quyết định của anh trái ngược với những gì cô dự đoán?

Nguyễn Văn quay đầu lại, nghênh đón cái nhìn của anh, đôi mắt sâu thẳm như hang động, trong đó không có đáp án cô muốn.

Đỗ Phong tình nghịch cười: “Kể cho anh một câu chuyện cười rồi anh sẽ nói cho em điều em muốn biết”.

Nguyễn Văn nghĩ một lát, cố nén cười nói: “Trước khi kể, em đổ anh một từ đã”.

“Đừng có đổ anh, tiếng Anh của anh tệ lắm!” Đỗ Phong xua tay.

“Đơn giản lắm! Con lợn là gì?”

“Pig”

“Đánh ván thế nào?”

“P-i-g.”

“Sai! Là pug chứ!”

“Những cái khác không dám nói, nhưng từ lợn đơn giản như thế, chắc chắn anh nhớ đúng.” Đỗ Phong tranh cãi.

“Lợn rõ ràng là U!” Nguyễn Văn khẳng khái.

“Là I!” Đỗ Phong cũng không chịu thua.(1)

Nào ngờ, Nguyễn Văn đột nhiên bật cười: “Đúng rồi! Hoàn toàn chính xác!”.

[(1). Chữ u trong tiếng Anh có cách đọc như đại từ nhân xưng ngôi thứ hai “you” (bạn), chữ I cũng chính là đại]

Đỗ Phong bấy giờ mới vỡ lẽ mình đang bị trêu:

“Em dám lừa anh! Giỏi lắm!”.

“Thì anh bảo muốn nghe truyện cười còn gì!” Nguyễn Văn vừa nói vừa ôm bụng cười nắc nẻ.

Bỗng nhiên, Đỗ Phong tóm lấy tay cô.

Nguyễn Văn nín thở, nhịp tim đột ngột tăng lên.

Đỗ Phong vuốt ve bàn tay cô: “Làm sao anh có thể buông ra đây?”.

Trong lòng Nguyễn Văn lúc này như có ngàn đóa hoa đang nở rộ.

Tin tức Đỗ Phong vì giai nhân mà bỏ lỡ tiên đồ chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp trường, tạo cơ hội cho những kẻ thích bỏ đá xuống giếng nói này nói nọ.

Đỗ Phong không cảm thấy thẹn với lương tâm, càng không để ý tới người khác bàn tán. Nhưng Nguyễn Văn lại lo lắng thay anh, sợ anh chịu ảm ức.

“Anh sẽ không hối hận chứ?” Cô dè dặt hỏi.

Đỗ Phong đáp: “Anh chưa bao giờ hối hận vì những quyết định của mình. Em đừng bận tâm tới những lời người ta nói, sắp tới anh sẽ đến thi phỏng vấn ở Viện Thiết kế trong thành phố rồi.

Nguyễn Văn bĩu môi: “Em chi lo lắng cho anh thôi mà. Em sợ gì người khác nói chứ”.

Đỗ Phong bình thản cười: “Thế mới giống em! Vô tư một chút, cuộc sống là của chúng ta, không cần bận tâm cách nhìn của mọi người”.

Nguyễn Văn kéo tay Đỗ Phong, phấn khích nói: “Vâng, đường mình thì mình đi. Mặc kệ người khác nói gì”.

“Vậy thì tập trung tiếp tục học cho tốt đi!” Anh cúi đầu quan sát bản thiết kế của cô.

Nguyễn Văn nhích lại gần anh, nghiêm trang nói: “Tuân lệnh thầy Phong!”.

Chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa là Đỗ Phong tốt nghiệp. Sinh viên năm cuối thời gian này đều bận rộn làm hồ sơ xin việc và luận văn tốt nghiệp.

Đối với người dày dặn kinh nghiệm làm việc như Đỗ Phong, một bản luận văn chỉ là thứ “tép riu”, vì thế phần lớn thời gian anh đều ở nơi thực tập. Buổi tối về trường, anh dành thời gian kèm Nguyễn Văn học các môn tương đối khó như Thiết kế và Kết cấu kiến trúc, Cơ học,... Sinh viên năm cuối đều ở kí túc dùng máy tính để thiết kế nên phòng học chuyên ngành của Đỗ Phong nghiêm nhiên trở thành phòng học riêng của hai người.

Tòa nhà giảng đường đóng cửa lúc mười giờ, kí túc tắt đèn lúc mười một giờ. Một tiếng chênh lệch kia, Đỗ Phong và Nguyễn Văn cũng như những đôi tình nhân khác, đi tản bộ trong sân trường hoặc đến “căn cứ bí mật” - vườn cây và ngồi tâm sự. Những ngày tháng như vậy đối với Nguyễn Văn chẳng khác nào được sống trong hũ mật, còn đối với Đỗ Phong, đây là quãng thời gian thú vị nhất từ xưa tới nay.

Đáng tiếc, sự tôn tại của Lục Hoa khiến hai người họ không được thấy trời yên biển lặng mãi. Bạn học nghe tin Nguyễn Văn theo đuổi được chàng bạch mã hoàng tử của trường, đều quần quýt lấy Lục Hoa hỏi đồng hỏi tây. Có người nói Nguyễn Văn bề ngoài giả vờ ngây thơ hiền lành nhưng thực chất bụng dạ khó lường, kinh nghiệm dụ dỗ đàn ông có thừa.

Mặc dù Đỗ Phong luôn an ủi cô, khuyên cô không nên bận tâm tới những lời đồn đại kia, nhưng chung qui thì miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ. Vì chúng mà Nguyễn Văn từ một cô gái được yêu quý trở thành một người bị xa lánh.

Thắng được Đỗ Phong, nhưng lại thua trước thiên hạ.

“Đừng buồn nữa, dù thế nào cậu cũng rất may mắn rồi!” Trình Ngọc khuyên nhủ Nguyễn Văn.

Nguyễn Văn tủi thân nói: “Vì sao mọi người lại cô lập mình? Chẳng lẽ yêu một người cũng sai ư?”.

“Đương nhiên là không sai. Chúng nó có đưa tin lời Lục Hoa, có đưa thì ghen tị với cậu nên mới thế. Nhưng mà thời gian trôi qua rồi mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Chỉ ít hiện giờ cậu còn có Đỗ Phong bên cạnh. Nếu mình là cậu, chỉ cần có anh ấy, mọi thứ khác mình đều không quan tâm.”

Nguyễn Văn hơi giật mình, chẳng lẽ đến tận lúc này trong lòng Trình Ngọc vẫn còn hình bóng của Đỗ Phong sao?

Nguyễn Văn ngây ngốc đứng tựa một thân cây. Tối nay, cổ có vẻ trầm tĩnh, khác hẳn với bộ dạng nhí nhảnh thường ngày khiến Đỗ Phong không quen. Anh muốn nói gì đó để làm cô vui nhưng trong đầu có quá ít truyện cười, muốn nói những lời giúp cô ấm lòng nhưng chưa kịp mở miệng thì toàn thân đã thấy nổi gai

ốc. Những việc này thật sự không phải sở trường của anh, Vì thế anh đành im lặng đứng cạnh cô, để mặc thời gian cứ thế trôi.

“Ồ bên cạnh anh, em thấy tẻ nhạt lắm à?” Đỗ Phong đánh vỡ sự bế tắc.

“Hả? Anh nói gì cơ?” Nguyễn Văn ngơ ngác.

“Không có gì.” Đỗ Phong tò mò hỏi, “Em đang nghĩ gì thế?”

Nhìn gương mặt tuần tú của anh, Nguyễn Văn vực dậy tinh thần, tươi cười đáp: “Em nói ra chỉ sợ anh chịu đả kích nặng nề thôi”.

“Có chuyện kinh khủng nào mà anh chưa trải qua đâu, chẳng nhẽ lại sợ cô nhóc như em?” Đỗ Phong phản bác.

Nguyễn Văn bĩu môi: “Coi thường em thế! Nếu anh đã không bận tâm tới em thì em nói thẳng cho anh biết nhé, em đang nghĩ về một anh chàng đẹp trai”.

Đỗ Phong sững sốt, sau đó chỉ “à” một tiếng.

Nguyễn Văn nổi cáu: “Sao anh chẳng có phản ứng gì thế? Chẳng lẽ anh không lo lắng à? Chẳng lẽ anh không thể ngang ngạnh nói một câu: “Em không được nghĩ tới ai khác ngoài anh hay sao?”.

Đỗ Phong vẫn thản nhiên: “Chi cần em vui, mọi thứ đều không quan trọng”.

Trong đầu Nguyễn Văn chợt vang lên câu nói của Trình Ngọc: “Dù thế nào cậu cũng rất may mắn rồi”.

14. Chương 14: Biệt Ly

Nguyễn Văn nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rưỡi tối. Lẽ ra giờ này anh phải về rồi?

Hôm nay Đỗ Phong đi phỏng vấn xin việc ở Viện Thiết kế. Nơi này có yêu cầu tuyển dụng vô cùng nghiêm ngặt, lại chỉ lấy hai người, ứng viên ngoài cái bằng đẹp ra còn phải làm bài thi nhanh trong vòng tám tiếng đồng hồ, nghĩa là hoàn thành bản thiết kế trong tám tiếng đó.

Nguyễn Văn lên năm ba cũng đã được nếm mùi tàn khốc của cuộc thi này. Thông thường thời gian thi kéo dài

sáu đến tám tiếng, tuy nhiên để hoàn thành bản thiết kế trong thời gian ngắn như vậy thì không phải chuyện dễ dàng. Thí sinh được phép ra ngoài ăn, nhưng mọi người đều tranh thủ làm bài và bỏ qua bữa trưa.

Đỗ Phong bắt đầu làm bài từ tám giờ sáng, bốn giờ chiều phải hoàn thành rồi ngồi chờ kết quả. Tuy có nhiều người tài giỏi đến ứng cử nhưng Nguyễn Văn tin tưởng anh là người xuất sắc nhất.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua Nguyễn Văn càng thêm thấp thỏm. Liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?

Không thể ngồi yên được nữa, Nguyễn Văn xách túi chạy ra ngoài.

“A.”

Vừa thò đầu ra khỏi cửa cô đã giật nảy mình vì một con gấu bông to bự đột ngột xuất hiện.

Đỗ Phong từ phía sau con gấu bông nhô đầu lên: “Thích không?”

Nguyễn Văn vuột ngực trần tỉnh lại: “Con gấu bông to thế này, làm em sợ hết hồn!”

“To mới thích chứ! Em không thấy nó mang lại cảm giác an toàn à?” Đỗ Phong vừa nói vừa dúi con gấu bông vào tay Nguyễn Văn

Nguyễn Văn suýt ngã: “Mang vào phòng kiểu gì cũng dọa chết chúng nó, hơn nữa phòng em không có chỗ để.”

Đỗ Phong cười xấu xa: “Để nó ngủ giường em, em ngủ đất là được mà.”

“Còn lâu nhé! Em sẽ để nó nằm gầm giường ngủ với chuột.”

Đỗ Phong nghiêm mặt: “Không được ngược đãi nó! Em phải coi nó là anh.”

“Ha ha...” Nguyễn Văn bật cười, “Hóa ra anh về muộn thế này là vì đi tìm thể thân à?”

“Ừ, anh phải tới rất nhiều cửa hàng mới tìm được con gấu có phong độ thế này đây. Sau này những lúc anh không ở bên cạnh em, nó sẽ thay anh ở bên em. Em thích không?”

Nguyễn Văn gật đầu, cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

Đỗ Phong nắm tay cô: “Mình đi ăn thôi!”

Giờ này, quán cơm nhỏ cạnh trường khá đông, sinh viên túm năm tụm ba rủ nhau đi ăn.

“Em muốn ăn gì?” Đỗ Phong đưa thực đơn cho Nguyễn Văn, sau đó châm một điếu thuốc.

“Em không đói, anh gọi đi.: Nguyễn Văn chăm chú nhìn anh, “Bộ dạng anh lúc hút thuốc rất đẹp.”

“Cảm ơn em!” Đỗ Phong mỉm cười, búng tàn thuốc xuống, không cho khói thuốc bay về phía Nguyễn Văn. Bác gái chủ cửa hàng đi tới bắt chuyện: “Đến rồi hả? Ăn gì? Lần đầu tiên thấy cháu đưa bạn gái đến nhé.”

Đỗ Phong nói vài câu khách sáo rồi gọi món.

“Anh với bác chủ quán có vẻ thân, anh hay đến đây ăn à?” Nguyễn Văn tò mò hỏi.

Vì trường học nằm ở ngoại ô, an ninh buổi tối không tốt nên Nguyễn Văn rất ít khi ra khỏi trường, không ngờ bên ngoài náo nhiệt như vậy.

“Anh đi làm về muộn, căng tin không còn cơm. Quán này đồ ăn vừa ngon vừa rẻ, nên anh thành khách quen.”

Đỗ Phong ho nhẹ mấy tiếng. Nguyễn Văn vội vàng đưa trà cho anh.

“Anh đừng hút nhiều thuốc quá, không tốt đâu.”

“Anh quen rồi, không bỏ được.” Đỗ Phong uống mấy ngụm trà.

“Hôm nay anh phỏng vấn thuận lợi không?”

Đỗ Phong nhú mày, sắc mặt trầm ngâm.

“Không sao, còn nhiều Viện thiết kế nữa mà. Không được chỗ này thì tìm chỗ khác.” Nguyễn Văn vội vã an ủi.

Đỗ Phong chợt cười: “Anh nói trượt à? Anh được miễn thi. Thứ hai tuần sau bắt đầu đi làm rồi.”

“Anh dám lừa em. Hóa ra cả ngày hôm nay anh không đi thi mà đi tìm mua gấu bông.” Nguyễn Văn dí ngón tay vào mũi Đỗ Phong, “Chúc mừng anh! Nhưng anh vẫn chưa tốt nghiệp, sao đã đi làm được?”

“Anh tự xin. Đăng nào cũng phải đi làm, tìm việc chính thức vẫn hơn đi làm thêm.”

“Trường cũng đồng ý à?”

“Không sao, anh đã xin phép chủ nhiệm khoa rồi. Thầy nói chỉ cần không làm lỡ luận văn tốt nghiệp, đi làm sớm cũng được.”

Nguyễn Văn nắm tay Đỗ Phong, ngắm nhìn gương mặt đã sớm hằn lên dấu vết của sự vất vả: “Anh thực sự rất đặc biệt.”

Cơm được dọn lên, Đỗ Phong bắt đầu ăn, vẫn giống như lần đầu tiên Nguyễn Văn thấy anh ăn.

Cô nhìn gương mặt gầy gầy của anh mà trong lòng dâng lên nỗi chua xót. Bình thường vì tranh thủ thời gian mà anh chỉ ăn dăm ba miếng là đã giải quyết xong bữa cơm, thậm chí có những khi quá bận mà bỏ bữa. Cứ kéo dài như thế, chẳng mấy mà bị đau dạ dày mất!

Nguyễn Văn gấp thức ăn vào bát Đỗ Phong, nhắc nhở anh ăn chậm lại.

Đỗ Phong vui vẻ nói: "Em cũng ăn chút đi. Ngon lắm."

"Em sợ cay." Nguyễn Văn cau mày nhìn một bàn đồ ăn cay

"Sao em không nói sớm?" Đỗ Phong rót một cốc nước, gấp thức ăn nhúng vào rồi bỏ sang bát Nguyễn Văn, "Như thế này chắc bớt cay một chút đấy."

Nguyễn Văn nếm thử, mỉm cười gật đầu, sau đó ăn cơm ngon lành.

Cả chiều lo lắng cho buổi phỏng vấn của Đỗ Phong, cô chưa ăn thứ gì vào bụng, lúc này quả thực là rất đói.

"Không ngờ anh còn biết chăm sóc người khác! Đây, có phải anh rất có kinh nghiệm tình trường không thế?" Nguyễn Văn vừa ăn vừa trêu chọc Đỗ Phong

Một lát sau vẫn không thấy hồi âm, cô ngẩng đầu, Đỗ Phong đã buông đũa, vẻ mặt trầm tư.

Nguyễn Văn liền đoán được anh từng có một mối tình. Mặc dù cô rất tò mò nhưng rõ ràng Đỗ Phong không có ý muốn nói. Cô cứ canh cánh mãi trong lòng về chuyện này, không thể nào giữ tâm trạng bình thường cho được. Anh không muốn nhắc tới, nghĩa là anh còn để tâm.

14.2

Tâm tình không tốt khiến Nguyễn Văn thường xuyên giận dữ vô cớ, cãi nhau với Đỗ Phong vì những chuyện vặt vãnh. Những lúc như thế, Đỗ Phong luôn im lặng, chịu đựng sự bướng bỉnh của cô.

"Anh về trường càng ngày càng muộn, anh đang trốn tránh em phải không?" Nguyễn Văn bực dọc tra hỏi.

"Không phải, dạo này anh đang bận làm kế hoạch, mọi người đều phải tăng ca." Đỗ Phong bất đắc dĩ giải thích.

"Ừm. Tùy anh." Nguyễn Văn vùng vằng.

Thái độ này của anh khiến cô phẫn nộ. Cô mím môi quay lưng bỏ đi.

Trước giờ luôn là em nhìn bóng lưng anh xa dần, hôm nay hãy để em đi trước một lần!

Nước mắt rơi xuống từng giọt. Anh thực sự không quan tâm tới em?

"Anh biết không? Em rất ghét những khi anh im lặng không nói." Không cần biết anh có nghe thấy hay không, Nguyễn Văn vẫn thốt lên câu đó rồi bước chân nhanh dần.

Ngày tốt nghiệp chẳng mấy chốc đã đến, toàn trường bị bao phủ bởi không khí biệt ly đầy lưu luyến.

Bạn cùng phòng đều đi xem buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp của anh chị khóa trên, Nguyễn Văn không đi, cô vẫn chưa nguôi giận.

Đã hai tuần nay, có không gặp Đỗ Phong. Những người đang yêu nếu có cãi vã thì thường là bạn trai dỗ dành bạn gái. Cô cũng muốn được đặc quyền đó, vì thế nhất quyết không chịu xuống nước. Đỗ Phong từng gọi điện mấy lần cho cô nhưng chỉ nói là tình hình gần đây bận rộn những gì và dặn dò cô tự chăm sóc bản thân. Nguyễn Văn càng thêm bất mãn.

"Nguyễn Văn, không đi xem bảo vệ à? Hay lắm!" Trình Ngọc và Trần Nhã Lệ cùng đi vào.

"Đúng đấy, giai nhà cậu cực kỳ xuất sắc nữa!"

"Mình mệt." Nguyễn Văn lười nhác đáp.

"Cãi nhau phải không?" Trình Ngọc quan tâm hỏi.

"Cãi nhau được à tốt."

"Lúc này mình thấy anh Phong đứng trên bục nhìn quanh. Chắc tìm cậu. Cậu không đến, anh ấy có vẻ thất vọng lắm!"

"Anh ấy bảo vệ tốt không?" Nguyễn Văn chung qui vẫn không tránh khỏi tò mò.

“Vì không có cậu đến cổ vũ nên anh ấy thiếu một chút tự tin, nhưng mà vẫn rất tốt. Anh ấy hiểu biết rộng nên chẳng có câu hỏi nào làm khó được anh ấy cả. Trời ơi trông anh ấy lúc đó phong độ cực kỳ luôn!”

“Thế à?” Nguyễn Vân đỡ đầu.

“Cậu đấy, nhất định phải trân trọng tình cảm này. Đừng có trẻ con như thế nữa. Chẳng phải cậu thích nhất sự chính chắn của anh ấy à? Hay là giờ cậu thích kiểu bạn trai La San để suốt ngày cãi nhau?”

“Nhưng mình cảm thấy anh ấy không quan tâm mình.”

“Quan tâm không có nghĩa là phải nói ra thành lời. Tính anh ấy như thế rồi, anh ấy không yêu cậu vì sao lại ở bên cậu chứ? Huống hồ anh ấy đã vì cậu mà từ bỏ cơ hội có việc làm tốt, như thế còn chưa đủ chứng minh tất cả sao?”

Nghe những lời của Trần Ngọc, Nguyễn Vân không khỏi cảm thấy hốt thẹn.

Sau hoàng hôn, hai người hẹn nhau trong vườn cây.

“Nghe nói anh bảo vệ thành công rồi?”

“Hôm đó em không tới à?”

“Ừm, xin lỗi!” Nguyễn Vân cúi đầu.

“Không sao.” Đỗ Phong thờ ơ đáp.

“Em mua vé tàu rồi, mai em về quê nghỉ hè.” Nguyễn Vân ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng lại đau âm ỉ.

“Vội như thế à?” Đỗ Phong tỏ rõ vẻ hụt hẫng. Mấy ngày qua bận rộn nhiều việc, anh vốn định từ hôm nay sẽ bù đắp cho cô.

Nỗi tiếc nuối trào dâng trong lòng.

“Anh rảnh thì đi tiễn em nhé?”

“Chuyện quan trọng như vậy sao không nói với anh mà tự quyết định thế?”

“Em tưởng anh rất bận.”

“Giữa chúng ta có cần khách sáo như vậy không?” Đỗ Phong cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu.

Ở sân ga, hai người nắm tay nhau, im lặng bước đi. Lên tàu, tìm được chỗ ngồi, Đỗ Phong giúp Nguyễn Vân cất gọn hành lý.

“Em đi đường cẩn thận, về tới nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Đỗ Phong xuống tàu, hàn tay hai người nắm chặt qua khung cửa sổ. Một hành động nhỏ nhưng lột tả sự luyến không thể diễn tả thành lời.

Chỉ còn chừng mười phút nữa là xe chạy. Đột nhiên Đỗ Phong nói lớn điều gì đó, nhưng cửa kính cách âm hiệu quả nên Nguyễn Vân không nghe được. Cô liêu lĩnh chạy xuống, hai người đứng đối diện nhau.

“Em đã nói em tin tưởng anh. Một số việc anh có lý do riêng của anh, em không được nghi lung tung.” Đỗ Phong nhíu mày. Liệu cô có một lòng một dạ dõi theo anh như trước không?

“Đương nhiên em tin anh rồi. Nhưng em không muốn anh chuyện gì cũng giữ trong lòng một mình, giấu em. Như thế em sẽ cảm thấy bất an.”

“Chuyện quá khứ, anh thực sự không muốn nhắc lại. Đúng là trước kia anh từng yêu, nhưng khi ấy còn quá trẻ, quá ấu trĩ, khiến cho tình cảm không đi đến đâu. Nhưng giờ anh đã khác rồi, anh biết phải làm sao để bảo vệ tình yêu của mình. Chỉ cần em tin tưởng, anh cũng sẽ có tự tin.”

Nguyễn Vân có thể nhìn thấy từ trong ánh mắt anh sự chân thành và kiên định.

“Anh còn nhớ người đó không? Người anh từng yêu.”

Đỗ Phong yên lặng một lát mới đáp: “Trước kia thỉnh thoảng nghĩ tới”.

“Hiện giờ thì sao?”

“Anh có em là đủ rồi.”

Tâm tình Nguyễn Vân tốt lên trông thấy.

“Tàu sắp chạy rồi, em phải đi đây.” Cô xoay người.

Bỗng nhiên, một đôi tay ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở nóng rực phả vào gáy cô. Đây là cử chỉ thần mật nhít Đỗ Phong dành cho cô từ khi hai người yêu nhau.

Nguyễn Vân quay đầu lại, vùi mình vào lòng anh. Vòng tay của Đỗ Phong càng thêm chặt, dường như muốn khảm cô vào cơ thể chính mình.

Một cảm giác ngứa ngáy trên mặt, hóa ra anh đang cọ cảm vào mặt cô. Đôi mắt đã ươn ướt, cô ngẩng đầu nhưng không nhìn rõ về mặt anh. Bờ môi hai người quyến luyến nhau giữa sân ga ồn ào.

Tiếng xe lửa rít gào kéo hai người ra khỏi thế giới riêng tư. Nguyễn Vân rời khỏi vòng tay Đỗ Phong, vội vàng chạy lên tàu.

Bóng hình Đỗ Phong cứ xa dần, mờ dần qua khung cửa sổ. Nguyễn Vân chạm vào bờ môi còn vương hơi thở của anh, một dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

15. Chương 15: Tình Không Dứt

Nguyễn Vân về nhà đã được ba ngày nhưng vẫn chưa có cơ hội gọi điện cho Đỗ Phong. Bố mẹ quản giáo nghiêm ngặt, không cho phép cô yêu đương sớm, cô cũng không có ý định nói cho bố mẹ biết.

“Vân Vân, mẹ đi chợ đây, con muốn ăn gì?” Nửa năm không được gặp con gái, đương nhiên lúc này mẹ càng chiều cô gấp bội.

“Gì cũng được ạ.” Nguyễn Vân hí hửng, thăm nghĩ cơ hội tốt đã đến.

“Không có món nào tên “gì cũng được”. Mẹ mua gà về hầm canh, mua cá về hấp, được không?”

“Vâng, mẹ làm món gì cũng ngon.”

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Nguyễn Vân lập tức lao đến bên chiếc điện thoại, thành thạo bấm dãy số quen thuộc. Trái tim cô đập loạn theo âm thanh tút tút liên hồi.

“A lô.” Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên khiến Nguyễn Vân không kìm được cảm xúc.

“Là em.”

“Anh biết.”

“Anh nhớ em không?”

“Nhớ.”

“Anh đang làm gì?”

“Mấy hôm nay tiễn hết đứa này đến đứa kia rồi trường. Vài ngày nữa anh cũng chuyển đến kí túc nhân ở công ty.”

“Vâng.”

“Bao giờ em về trường?”

“Em sẽ về sớm!”

“Không sao, về nhà nghỉ ngơi nhiều cho thoải mái.”

Chẳng mấy mà đã hàn huyên gần một tiếng đồng hồ, nghe thấy tiếng bước chân mẹ về, Nguyễn Văn vội vàng cúp máy. Đỗ Phong có thể đoán được nỗi khó xử của cô.

Kì nghỉ hè dài dằng dặc khiến Đỗ Phong và Nguyễn Văn bị cái nóng nực và nỗi nhớ nhung giày vò. Nguyễn Văn chỉ có thể tranh thủ lúc mẹ đi vắng để gọi điện cho Đỗ Phong. Chỉ nghe giọng nói cũng không đủ xua tan đi nỗi nhớ đối phương, nhất là sau khi hai người đã trao nhau nụ hôn nồng nàn ở ga tàu. Khoảng cách khiến họ cảm nhận sâu sắc tình cảm của nhau.

Nguyễn Văn vô số lần hồi tưởng lại phút giây ngọt ngào kia, cô mong chờ ngày quay về trường để được gặp Đỗ Phong. Cô nhớ ánh mắt anh, sống mũi cao cao của anh, gương mặt tuấn tú của anh.

Ở nơi xa, Đỗ Phong cũng vậy. Anh nhớ đôi mắt long lanh của cô, nhớ mái tóc có hương thơm dịu dàng và nụ cười rạng rỡ của cô.

“Vân Vân, còn hai tuần nữa mới học sao đã lên trường sớm thế? Mọi khi sát ngày khai giảng còn không chịu đi cơ mà?” Mẹ vừa giúp cô thu dọn hành lí, vừa căn nhắc.

“Con phải chuyển phòng kí túc nên phải đến sớm.”

“Con đến trường sớm như thế chắc là chỉ có một mình. Mẹ không yên tâm.”

“Không sao, con lớn rồi. Con cũng không muốn rời khỏi nhà đâu nhưng con phải đi học mà. Hai năm nữa con tốt nghiệp rồi, lúc ấy ngày nào con cũng ở bên mẹ.” Nguyễn Văn ôm mẹ làm nũng.

Quyển luyện mẹ là đương nhiên, nhưng ở một nơi khác vẫn còn một người nữa khiến cô không nỡ rời xa.

Xe lửa chậm rãi dừng, Nguyễn Văn xách theo đồng hành li cồng kênh xuống tàu. Không thấy bóng dáng mà cô ngày đêm nhung nhớ.

Anh quá đáng vậy sao? Vì anh mà cô rời khỏi nhà sớm, thế mà anh không đến đón cô.

Nguyễn Văn đi tới phía cửa ga, chẳng bao lâu thì nhìn thấy Đỗ Phong hốt hải chạy đến: “Xin lỗi, anh đến muộn”. Vừa nói, anh vừa đỡ lấy túi hành lí giúp cô.

“Tưởng anh không đến cơ.” Nguyễn Văn lấy một chiếc khăn tay, lau mồ hôi trên trán giúp anh.

“Anh đã đồng ý với em rồi, sao lại thất hứa được chứ!”

“Sao anh đến muộn thế?”

“Anh xin lỗi, sau này sẽ không trễ hẹn như thế nữa.”

Chuyến tàu của Nguyễn Văn đến ga lúc bốn giờ sáng, Đỗ Phong không muốn đến trễ nên đã chờ ở đây từ tối hôm trước. Niềm vui vì sắp được gặp người yêu khiến trong lòng anh tràn ngập sự háo hức, nhưng gần đây phải làm việc với cường độ cao, cả thể chất lẫn tinh thần đều mệt mỏi, rốt cuộc anh cũng không thể chống lại cơn buồn ngủ. Tỉnh lại mới phát hiện đã quá giờ, anh vội vàng chạy vào sân ga tìm cô.

Những điều này, Đỗ Phong không giải thích với Nguyễn Văn. Anh luôn như vậy, một người coi trọng hành động hơn lời nói.

Về đến trường, Đỗ Phong giúp Nguyễn Văn chuyển đồ đạc tới phòng kí túc mới, còn thay cô dọn dẹp. Nguyễn Văn từ nhỏ được nuông chiều nên rất vụng việc nhà. Nhìn bộ dáng lóng ngóng của cô, Đỗ Phong liền xua tay: “Em ngồi yên một chỗ đi, để anh làm.”

Thế là, Nguyễn Văn lẳng lặng ngồi một bên nhìn Đỗ Phong dọn dẹp phòng, quét tước, lau chùi, mặc màn, trải đệm... Sau khi anh hoàn thành bước cuối cùng là treo rèm cửa sổ thì một căn phòng sạch sẽ liền hiện ra.

“Anh thật cừ! Nhanh quá!” Nguyễn Văn thích thú reo lên. Người yêu của những cô bạn khác chỉ biết mỗi việc ném quần áo cho bạn gái giặt, phòng kí túc chẳng khác nào ổ chuột. Vậy mà người yêu của cô còn có khả năng kì diệu như vậy.

“Con nhà nghèo đứa trẻ nào cũng biết làm việc nhà từ nhỏ.” Đỗ Phong làm xong liền ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Vân, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhận ra anh đã mệt, Nguyễn Vân đi vòng ra sau lưng anh, bóp vai giúp anh: “Anh mệt lắm phải không?”.

“Không sao.”

“Anh đã bận thế rồi còn phải giúp em làm mấy việc này.”

Đỗ Phong mở mắt, vỗ vỗ tay cô: “Đừng nói như thế. Bận rộn vì một người là chuyện rất hạnh phúc. Nếu cứ để cuộc sống rảnh rỗi thì chán lắm, chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh phải cảm ơn em mới đúng”.

Nguyễn Vân ôm lấy cổ anh, chìm đắm trong sự cưng chiều của anh.

Từ sau khi Đỗ Phong tốt nghiệp, hai người chia cắt hai đầu thành phố, chỉ có thể đợi đến cuối tuần mới được gặp nhau, vì vậy họ đề rất trân trọng quãng thời gian ngắn ngủi bên nhau. Chỉ cần rảnh rỗi, hai người sẽ cùng nhau đi dạo phố, xem phim,... Những người đang yêu cuồng nhiệt luôn luôn không hết chuyện để nói, ngày nào hai người cũng đợi đến tối để lên mạng trò chuyện với nhau, thậm chí trước khi đi ngủ còn gọi một cuộc điện thoại.

Quãng thời gian đó nhanh chóng trôi đi. Nguyễn Vân bước vào giai đoạn thiết kế trên máy vi tính, tốc độ nhanh hơn nhiều so với thiết kế thủ công, dành ra được càng nhiều thời gian để học các môn chuyên ngành khác. Mọi thứ dần dần đi vào quỹ đạo ổn định, hơn nữa, dưới sự kèm cặp tận tình của Đỗ Phong, thành tích môn Thiết kế của Nguyễn Vân càng ngày càng tiến bộ, chẳng mấy chốc đã được xếp vào top đầu.

Cả học tập lẫn tinh cảm đều tốt đẹp quá mức khiến Nguyễn Vân không dám tin mình may mắn đến vậy. Cô thậm chí còn ngỡ rằng Đỗ Phong là thiên thần

phái xuống bảo vệ mình.

Cuộc sống trôi qua rất êm đẹp, ngoại trừ một lần gặp phải “sự cố kinh khủng”.

Hôm ấy đang trong kì nghỉ lễ Quốc Khánh, Đỗ Phong có việc phải về quê, Trình Ngọc và Nguyễn Quân đi du lịch, Nguyễn Vân dành một mình ở lại phòng. Kí túc sinh viên vốn không đông, lại không mấy an toàn, nửa đêm có kẻ trộm lẻn vào, vì cửa lên cầu thang đã được quản lí khóa nên bọn trộm chỉ có thể ra tay ở các phòng tầng một. Tối đó, Nguyễn Vân sơ sẩy quên đóng cửa sổ, không may trở thành mục tiêu của chúng.

Đang mơ màng ngủ, chợt nghe thấy có tiếng động lạ, Nguyễn Vân giật mình ngồi dậy. Tim đập loạn xạ trong lồng ngực, cô cẩn thận vén màn, nhờ ánh trăng lờ mờ, cô trông thấy ba lô treo ở đầu giường đang bị móc vào một cái gậy. Ý thức còn chưa rõ ràng, cô đã bất giác hét toáng lên. Kẻ trộm hoảng hốt bỏ chạy, Nguyễn Vân run rẩy chui vào giường ôm con gấu bông mà Đỗ Phong tặng, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Cô còn nhớ, anh từng nói con gấu bông này giống như đang ôm anh.

Trời vừa sáng, Nguyễn Vân lập tức gọi điện thoại cho Đỗ Phong. Nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô, Đỗ Phong không khỏi lo lắng, bắt chấp một mối vội vàng bắt xe về trường.

Từ sau hôm ấy, Nguyễn Vân không dám một mình ở lại kí túc. Mỗi khi bận cùng phòng đi cả đêm không về, cô liền gói ghém đồ đạc chạy đến nhà trọ của Đỗ Phong.

Căn hộ mà đơn vị phân cho Đỗ Phong khá tốt, phòng ngủ và phòng khách tách biệt, có bếp và wc riêng. Hệ thống thông gió và ánh sáng cũng đầy đủ, lại thêm tính ngăn nắp của Đỗ Phong, nên căn hộ luôn gọn gàng và sạch sẽ. Nguyễn Vân mỗi lần đến đều mua một bó hoa tươi, tô điểm cho căn phòng thêm rạng rỡ. Đỗ Phong thường xuyên làm món ăn ngon cho cô, Nguyễn Vân vui đến mức coi đây là nhà mình.

“Ngủ đi, muộn rồi đấy.” Đỗ Phong nhìn đồng hồ, nhắc nhở Nguyễn Vân.

Em chơi nốt ván này nữa thôi.” Nguyễn Vân tiếc nuối nắm chặt con chuột máy tính, mắt nhìn chăm chăm màn hình.

“Lần nào đến đây em cũng biến máy tính thành công cụ chơi game, không học thiết kế gì cả. Từ giờ không cho đến nữa!”

“Em nghe lời anh luyện tập nhiều là được chứ mà! Em rất thích đến đây, có cảm giác gia đình. Hi hi.”

Cảm giác gia đình? Đỗ Phong chợt thấy rung động. Quả thực từ khi Nguyễn Vân thường xuyên đến, căn nhà này đã trở nên ấm áp vô cùng.

“Anh mệt rồi, đi ngủ trước nhé. Em đừng có chơi lâu quá đấy!”

Đỗ Phong ra phòng khách, mở chiếc giường gấp, nhường phòng ngủ lại cho cô. Anh là một người lí trí, không muốn làm những chuyện quá giới hạn với người yêu trước khi kết hôn.

“Từ từ đã, anh đừng ngủ vội.” Nguyễn Vân lấy trong túi ra một lọ thuốc mỡ.

Đỗ Phong ngáp một cái, khó hiểu đi vào phòng.

“Anh bôi thuốc cho em với. Không biết kí túc có con gì, lưng em bị cắn ngứa quá, đổ hết cả lên rồi.”

“Anh xem nào!”

Nguyễn Vân cởi áo ngoài, bên trong là áo hai dây, để lộ bờ vai trắng nõn

Sau vai cô có hai chỗ sưng lớn, thậm chí đã mưng mủ.

“Em không đi viện khám à?” Đỗ Phong cau mày.

“Em đi rồi, đây là thuốc mua ở viện mà.”

“Thế sao vẫn chưa đỡ thế này? Em không bôi thuốc phải không?”

“Tự mình không bôi được nên phải nhờ người khác, có lúc thì quên mất.”

Đỗ Phong nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

“Á!” Nguyễn Vân chợt kêu lên vì xót.

“Còn biết đau à? Phải bôi thuốc đầy đủ nhớ chưa?” Đỗ Phong vừa dặn dò, vừa thổi nhẹ vào vết thương của cô.

Trái tim Nguyễn Vân đập càng lúc càng nhanh. Không khí mờ ám lan tỏa khắp căn phòng.

Ánh mắt Đỗ Phong rơi trên làn da nõn nà của cô, hô hấp mỗi lúc một hỗn loạn. Lí trí nhắc nhở anh phải rời đi, nhưng bàn tay anh lại không tự chủ được mà vuốt dọc cánh tay cô.

Nguyễn Vân quay đầu lại như bị điện giật, tốc độ quá nhanh nên mũi đụng vào cằm của Đỗ Phong. Anh bít ngờ giữ chặt lấy tay cô, khiến cô không thể nào cự quây. Đôi môi anh quyến luyến làn môi anh đào của cô, lưỡi tham lam tiến vào trong miệng cô.

Nguyễn Vân khó thở, cảm thấy như trời rung đất chuyển. Nụ hôn của anh rời đi, nhưng lại trượt thẳng xuống cổ cô. Cử chỉ mạnh mẽ khiến cơ thể Nguyễn Vân mềm nhũn, mất hết sức lực, chỉ có thể nằm im trong lòng anh.

Đỗ Phong như đánh rơi lí trí, anh đặt cô nằm xuống giường rồi nằm đè lên người cô.

Dây áo trễ khỏi vai, quan hệ giữa hai người sẽ tiến xa một bước thật sao? Nguyễn Vân hoảng loạn nghĩ.

“Xoảng!” Chiếc đồng hồ đặt đầu giường rơi xuống phát ra tiếng động lớn.

Đỗ Phong khựng người lại, ý thức dần dần khôi phục. Anh nhìn người con gái nằm dưới mình, vè mặt có vò cùng trắng thốt.

Đỗ Phong lao vào phòng tắm, đứng dưới vòi nước chảy mạnh. Nguyễn Vân nằm đờ trên giường, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, tâm tình không thể nào bình tĩnh.

Một Đỗ Phong điên cuồng và lí trí, vì sao lại khiến cô say mê đến thế?

16. Chương 16: Đã Là Quá Khứ

“A lô.”

“Em xuống dưới đi.”

“Bây giờ á?”

“Ừ. Anh đang ở dưới này.”

“Thật hả?” Nguyễn Vân nhìn đồng hồ, đã là chín giờ tối. Cúp máy, cô vội vàng xuống sân kí túc.

Đỗ Phong đang ngồi trên một chiếc xe đạp nữ, nhàn nhã hút thuốc.

“Oa! Xc đẹp quá! Anh lấy ở đâu thế?”

Khung xc màu hồng, giỏ xe màu trắng, nhìn thật nữ tính.

“Đừng hỏi nhiều thế. Đi ăn cơm với anh đã! Đói sắp chết rồi.”

“Anh mang nó đến thế nào?”

“Dùng chân chứ còn thế nào nữa? Anh vừa tan làm thì đến tìm em luôn đấy.”

“Oa, thế nghĩa là anh biết đi xc đạp? Anh thật siêu!” Nguyễn Vân thích thú.

“Để tỏ ý cảm ơn, em nên mời anh đi ăn cơm phải không nhỉ?”

“Ok!” Nguyễn Vân nhảy lên xe, Đỗ Phong đạp xe tới căng-tin.

Nguyễn Vân vừa mới đăng kí học thêm tiếng Anh ở một trung tâm gần trường, đang cần phương tiện đi lại. Món quà của Đỗ Phong chẳng khác nào lò sưởi trong ngày tuyết rơi.

Mấy năm học qua, vì mãi cũng cố kiến thức cơ sở nên Nguyễn Vân không quá tập trung vào tiếng Anh, nhưng việc thi lấy chứng chỉ cấp bốn là bắt buộc. Vậy nên, cô đặt mục tiêu kì này phải giải quyết cho xong môn tiếng Anh, tránh vấp vẫ về sau.

Lớp học tiếng Anh diễn ra vào ngày thứ Bảy hàng tuần, thời gian Nguyễn Vân và Đỗ Phong ở bên nhau vì thế càng ít đi. Nhưng hễ là chuyện học tập, Đỗ Phong đều hết lòng ủng hộ cô, anh luôn nhắc nhở cô phải kiên trì, tuân theo qui tắc khổ trước sướng sau. Nguyễn Vân đương nhiên đặt trọn niềm tin vào kinh nghiệm và sự chín chắn của anh.

Nơi làm việc của Đỗ Phong cách trường khá xa, ngôi buýt cũng phải mất một tiếng đồng hồ, nói gì đến đạp xe. Không cần hỏi cũng biết dọc đường anh vất vả thế nào rồi phải đi qua những con phố chưa đi bao giờ, phải hỏi thăm đường mà đi. Nếu không phải vì người mình yêu, ai có thể làm được như vậy?

Cơm nước bồi bổ sức khỏe cho Đỗ Phong xong, Nguyễn Vân vui vẻ đạp xe dạo quanh sân trường hóng gió.

“Lên xc đi, em đèo anh!” Nguyễn Vân vẫy tay với Đỗ Phong.

“Em đã lái đi mấy vòng rồi, chưa chơi đủ hả? Xuống tản bộ đi!”

Nguyễn Vân ngoan ngoãn nghe lời, dắt xe đi sóng vai bên cạnh anh.

“Anh vẫn chưa nói với em xe này ở đâu ra?”

“Anh mua lúc lên năm bốn. Tốt nghiệp xong mang đến đơn vị để, đang lo không dùng đến nữa.”

“Thế à, hồi đó anh mua làm gì?”

“Anh dạy thêm ở một trường dạy nghề.”

“Oa! Anh còn làm giảng viên nữa hà? Anh đúng là siêu nhân!”

“Gì mà siêu nhân chứ. Anh dạy mấy môn cơ bản thôi.”

“Môn gì?”

“Mỹ thuật và Kiến trúc sơ bộ.”

“Sao họ biết anh mà mời?”

“Giảng viên của anh giới thiệu, anh là nhân công giá rẻ mà!”

“Ha ha, sinh viên của anh rất sùng bái anh phải không?”

“Trời, thời gian đó đúng là quá dài vật người!”

“Có chuyện gì vui kể em nghe với!” Nguyễn Văn tròn mắt tò mò.

“Cũng chẳng có gì, chỉ dạy một kì, kết thúc học kì đó anh còn được học sinh tặng ột tấm hoành phi.”

“Thế á? Đâu?”

“Nặng quá nên anh không mang về, để lại trường đó rồi.” Đỗ Phong ném mẩu thuốc lá vào thùng rác.

“Anh hút nhiều thuốc quá đấy, không tốt đâu.” Nguyễn Văn trách móc.

“Anh biết, nhưng quen rồi. Thức đêm vẽ tranh cần đến nó.” Đỗ Phong bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Phải dùng đến thuốc lá để tỉnh táo thì còn gọi gì là đội trời đạp đất chứ!”

“Sau này anh sẽ hút ít đi!”

“Mặc dù anh hút thuốc nhìn rất đẹp trai nhưng em vẫn muốn anh bỏ thuốc đi. Không chỉ ảnh hưởng đến mình anh mà còn cả người xung quanh nữa.” Nguyễn Văn chân thành nói.

“Khó lắm đồ ngốc! Anh phải về rồi, mai còn đi làm nữa.”

Nguyễn Văn nhìn bóng lưng gầy gầy của anh, nhủ thầm nhất định phải giúp anh cai thuốc.

Lấy chìa khóa ra mở cửa lớn, Nguyễn Văn vui vẻ vào nhà. Hôm nay vừa tan học tiếng Anh, cô liền đi thẳng tới nhà Đỗ Phong. Anh chắc chắn đã đi chợ để chuẩn bị làm cơm ngon cho cô.

Nguyễn Văn cắm bó hoa cúc vào bình, sau đó mở máy tính, tranh thủ lúc Đỗ Phong chưa về chơi mấy ván.

Máy tính không khởi động được, không biết có phải hỏng rồi không. Nguyễn Văn đành chờ Đỗ Phong về. Ngó nghiêng chỗ này chỗ kia, cô chợt bị thu hút bởi một cuốn sổ có bìa khá đẹp. Cô mở ra xem, hóa ra là một cuốn sổ lưu bút. Trang đầu tiên tràn ngập chữ kí rồng bay phượng múa, nhìn màu giấy có thể đoán được là từ thời trung học. Nguyễn Văn lật giở từng trang, quả nhiên tất cả đều là lời chúc của bạn học dành cho Đỗ Phong, còn có những bạn nữ bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với anh.

Đến trang cuối cùng, Nguyễn Văn thấy một mặt giấy dày đặc chữ. Người này với Đỗ Phong chắc chắn có tình cảm sâu đậm, nếu không sẽ không viết lưu bút cho anh nhiều đến vậy. Người viết kí tên là “Trương Đình”, một cô gái.

Từng con chữ đều là hồi ức ngọt ngào giữa hai người họ, khiến Nguyễn Văn không khỏi chạnh lòng và đổ kị. Họ từng nắm tay dưới ánh trăng, từng ôm nhau nói lời thề non hẹn biển, từng có những nụ hôn nồng nàn. Phàm là những chuyện mà Nguyễn Văn và Đỗ Phong trải qua, hai người họ đều đã trải qua.

Nguyễn Văn tức giận ném cuốn sổ xuống đất, không muốn xem nữa. Một lúc sau bình tĩnh trở lại, cô đột nhiên rất tò mò nguyên nhân chia tay giữa Đỗ Phong và Trương Đình, thế là cô nhặt cuốn sổ lên, lấy can đảm giở tới mặt cuối cùng.

Càng đọc, chân tướng càng rõ ràng. Trương Đình là một người không chịu được nỗi cô đơn, cô ta bắt đầu vì Đỗ Phong dồn hết tâm tư vào việc học, vậy nên cô ta vừa lợi dụng Đỗ Phong giúp mình chuyện bài vở, vừa hẹn hò với người con trai khác để thỏa mãn sự thiếu thốn tình cảm của mình.

Những câu cuối cùng, cô ta viết: “Anh biết không? Con gái lúc nào cũng sợ cô đơn. Khi thấy anh dành nhiều thời gian học hơn thời gian ở bên em, em đã quyết định chia tay. Những cô bạn khác đều ngưỡng mộ em vì em có một người bạn trai tài mào song toàn, nhưng họ không hề biết thứ em thật sự muốn là gì. Để thỏa mãn lòng sĩ diện của mình, em cũng phải trả giá rất nhiều. Em quyết định không thể tiếp tục

tặng phí tuổi thanh xuân bên cạnh anh, em muốn hưởng thụ những tháng ngày vui vẻ. Nhưng vì kết quả học tập của em không tốt, cần sự trợ giúp của anh nên em không thể hoàn toàn chấm dứt với anh. Những khi anh đến viện Mỹ thuật học vẽ, em đã gặp gỡ với người con trai khác, vậy mà anh không hề phát hiện ra. Em không biết nên buồn hay nên vui. Người ta vẫn nói mỗi tình đầu khó thành, chúng ta cũng không ngoại lệ. Mặc dù cuối cùng mỗi người mỗi ngã, nhưng em luôn hi vọng anh thành công, tương lai tìm được một người phù hợp với mình. Cảm ơn anh vì ngay cả khi biết em phản bội, anh vẫn bao dung và âm thầm cứu vãn tình cảm của chúng ta. Chỉ có thể trách chúng ta có duyên mà không phận. Quá khứ để nó qua đi thôi, cuộc tình này để nó thành hồi ức thôi. Chúc anh hạnh phúc. ”

Như thế có nghĩa là Trương Đình chủ động chia tay, còn Đỗ Phong, anh đã cố gắng níu giữ mà không được, anh vẫn Còn yêu say đắm.

Nguyễn Văn rầu rĩ đặt cuốn sổ về chỗ cũ, chợt phát hiện ra một thứ khác - cuốn album ảnh, có lẽ cũng là thời trung học. Anh ngày đó so với bây giờ không thay đổi nhiều lắm, chỉ non nớt hơn một chút, thiếu chín chắn đi một chút. Anh từ trước đã hay cười, nụ cười còn mang theo chút gì đó ngây ngô, thuần phác và đáng yêu. Là ai đã cướp đi nụ cười chân thành ấy của anh? Biến anh trở thành một người luôn mang vẻ mặt lạnh lùng, khô khốc?

Trương Đình ư?

Lòng ghen tuông của Nguyễn Văn nổi lên.

Tiếp đó đều là ảnh của bạn học, Nguyễn Văn xem lướt qua. Ảnh của những bạn nữ đều là ảnh nghệ thuật rất đẹp, rất lung linh, chắc hẳn họ đã phải lựa chọn rất kĩ càng trước khi đem tặng Đỗ Phong. Hóa ra từ khi học trung học, anh đã có sức hút lớn đến thế. Em có nên tự hào vì điều đó không?

Nguyễn Văn nghịch ngợm làm một mặt quỷ.

Còn tiếp tục xem, những bức ảnh cuối cùng đều là cùng một người. Sao người này lại tặng anh nhiều ảnh như vậy? Trực giác mách bảo Nguyễn Văn, đó là Trương Đình.

Cô tùy ý lật mặt sau một tấm ảnh lên xem, nét chữ quen thuộc của Đỗ Phong đập vào mắt: Đình, ngày XX tháng XX năm XX, công viên Nhân Dân.

Tất cả những bức ảnh khác của Trương Đình đều có ghi thời gian và địa điểm rõ ràng. Đỗ Phong cất giữ ảnh của cô ta cẩn thận như thế là vì sao? Anh vẫn còn chưa dứt tình xưa ư? Nguyễn Văn thật sự không thể chấp nhận được trong lòng người yêu của mình còn có bóng hình một người con gái khác.

Ấn chuông cửa mãi mà không thấy có ai trả lời, Đỗ Phong đành vừa xách túi đồ ăn, vừa tìm chìa khóa. Hễ Nguyễn Văn ở trong nhà, anh đều thích gõ cửa, chờ cô ra mở. Chẳng hiểu sao anh rất thích cảm giác ấy.

“Văn Văn, mau ra xem anh mua cái gì về này.” Đỗ Phong vừa đi vào bếp vừa nói, “Em bảo mấy ngày tới trường tổ chức hội thi thể thao nên không quay về kí túc nữa, anh mua chỗ này đủ cho chúng ta ăn ba ngày đấy”.

Im lặng.

Đỗ Phong lấy làm lạ, anh đi vào phòng ngủ, không thấy bóng dáng Nguyễn Văn đâu. Cô không tới ư? Anh nhìn quanh tìm kiếm, lọ hoa cúc bên cửa sổ đã cho anh câu trả lời.

Đỗ Phong ngồi xe buýt đến trường cũ. Mấy hôm nay Nguyễn Văn luôn tỏ ra hờ hững với anh, mỗi lần nghe điện thoại thấy giọng anh là cô lại cúp máy. Anh phải đến gặp cô để hỏi rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô không phải người giận dỗi vô cớ, nhất định có nguyên nhân nào đó.

Một tiếng sau, Nguyễn Văn ngoan ngoãn đứng trước mặt Đỗ Phong. Đỗ Phong nói nếu không gặp được cô, anh sẽ đứng đây không về. Cô biết anh là người đã nói thì sẽ làm bằng được, vì thế buộc phải xuống gặp anh.

“Em làm sao thế? Nói anh nghe có chuyện gì xảy ra.”

“Tâm trạng em không tốt, muốn ở một mình.”

“Vì sao tâm trạng không tốt?”

“Em không muốn nói.”

“Vì anh hút thuốc phải không? Anh sẽ bỏ.”

“Còn có nguyên nhân khác.”

“Anh rất muốn biết giữa chúng ta xảy ra vấn đề gì, em nói cho anh biết, được không?” Ánh mắt Đỗ Phong hiện rõ vẻ lo lắng, “Có chuyện gì thì nên cùng nhau giải quyết, chứ không phải giấu trong lòng. Mình đã thống nhất như thế rồi cơ mà”.

Vừa nghĩ tới Trương Đình, Nguyễn Vân lại cảm thấy chua xót.

“Em không thể chấp nhận được trong mắt có bất kì một hạt bụi nào.”

“Nghĩa là sao?”

“Nếu mối tình đầu của anh quay về tìm anh, anh sẽ làm gì?”

“Không có khả năng đó.”

“Nếu có?”

“Đó đã là chuyện quá khứ rồi, em nhắc lại làm gì?”

“Anh thật sự đã coi đó là chuyện quá khứ sao? Nếu thế vì sao còn giữ ảnh của chị ấy?”

“Anh giữ lại ảnh không có nghĩa là anh còn tình cảm với người ta.”

“Nhưng rõ ràng chia tay không phải là kết quả anh muốn, phải không?”

“Lúc đó anh rất ấu trĩ, luống cuống không biết phải làm thế nào. Nhưng giờ anh trưởng thành hơn rồi, sẽ không khiến người yêu phải chịu khổ nữa.”

“Trong lòng chỉ có mình em, anh làm được không?”

“Vốn dĩ không có người khác.”

“Thế em vứt ảnh của chị ấy đi được không?”

” Tùy em.”

“Không cho anh hút thuốc nữa.”

“Anh nhất định sẽ bỏ.”

“Còn nữa...”

“Nghe em là được.”

“Ha ha...” Nguyễn Vân đắc ý cười, “Em chưa nói hết”.

Đỗ Phong đột nhiên kéo cô vào lòng: “Em đúng là biết cách hành hạ người khác. Anh cũng đến bó tay với em”.

Nguyễn Vân cúi đầu làm mặt qui, trầm nghĩ: “Về sau còn có anh chịu đựng được em”.

17. Chương 17: Tình Nhân Kiếp

Cai thuốc quả thực là chuyện khổn khổ, nhưng đã nhận lời với Nguyễn Vân nên Đỗ Phong quyết phải làm bằng được. Đây là nguyên tắc trước giờ anh luôn tuân thủ nghiêm ngặt, vì thế anh rất ít khi hứa hẹn với người khác điều gì, riêng đối với Nguyễn Vân, anh mới có suy nghĩ đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Anh không muốn thấy người mình yêu buồn bã, vậy nên dù có khó khăn đến đâu anh cũng không từ chối.

Nguyễn Văn mua cho Đỗ Phong một túi trà xanh, những người cai thuốc đều bắt đầu bằng thứ này. Nếu không có ý chí kiên cường thì rất khó có thể bỏ được thuốc lá, nhưng Đỗ Phong hoàn toàn làm được. Chỉ trong vòng một tháng anh đã nói lời tạm biệt với thứ đã bầu bạn mình suốt năm năm.

“Em biết không có gì làm khó được anh mà!” Nguyễn Văn vui mừng nói.

“Không cở việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền! Hơn nữa, lúc nào cũng có em ở bên cạnh đốc thúc anh cơ mà!” Đỗ Phong cũng không dám tưởng tượng, bản thân trước kia không gì có thể khống chế được, vậy mà hiện giờ anh lại bị một cô nhóc ràng buộc.

Nói về Lục Hoa, quả nhiên là ác giả ác báo. Cô ta lợi dụng quan hệ mà có được thành tích cao trong học tập, nhưng giấy không thể gói được lửa, hành động ghê tởm của cô ta rốt cuộc cũng bị phát hiện. Mọi người đều dần dần biết được Lục Hoa là một kẻ dối trá, ăn không ngồi rồi, thích cặp kè với những chàng trai giàu có.

Không chỉ bạn học bài xích cô ta mà những người ngưỡng mộ cô ta trước kia cũng tránh xa.

Sự thật về Lục Hoa lan truyền khắp nơi trong trường. Anh bạn trai từng thuê phòng trọ và cung cấp tiền tiêu vặt cho cô ta cũng chửi mắng cô ta một trận rồi đuổi cô ta khỏi nhà trọ. Lục Hoa phải chuyển về kí túc, hàng ngày ngoài lên lớp học ra, cô ta chẳng dám thò mặt đi đâu, rất sợ ánh mắt khinh bỉ và những lời phỉ báng của mọi người dành ỉnh.

Phải ở chung với Lục Hoa, Nguyễn Văn và Trình Ngọc vô cùng khó chịu. Cũng may mà hiện tại Lục Hoa đang bị bài xích, không dám kiêu căng hợm hĩnh như xưa. Nhưng tục ngữ nói không sai, đánh chết cái nết không chữa! Mong muốn một con sói chỉ trong mấy ngày có thể biến thành con cừu ngoan ngoãn là điều không tưởng.

Trình Ngọc và Nguyễn Văn phát hiện gần đây đồ đạc của mình thỉnh thoảng lại không cánh mà bay. Trong lòng hai người biết rõ thủ phạm là ai nhưng kẻ đó mặt dày không chịu nhận. Ngoài việc chằm chọc, khích bác Lục Hoa vài câu ra, Trình Ngọc và Nguyễn Văn cũng chẳng thể làm gì khác, chỉ có thể đề cao cảnh giác, cất đồ cẩn thận, khóa tủ kĩ càng, cài đặt mật khẩu máy vi tính.

“A lô!” Nguyễn Văn vừa ra khỏi wc, vội vàng nhận điện thoại, nhưng không kịp.

“Chuông reo sao cậu không nghe?” Nguyễn Văn tức giận chất vấn Lục Hoa đang ngồi sửa móng tay.

“Cậu đang nói chuyện với tôi à?” Lục Hoa chẳng buồn nhìn Nguyễn Văn, mãi mới đáp lại một câu.

“Ở đây ngoài cậu ra còn ai nữa? Hay cậu là ma chứ không phải người?” Nguyễn Văn thẳm đắc ý.

“Người gọi đâu có tìm tôi.” Lục Hoa vẫn thản nhiên, có vẻ đã luyện tập đến độ “bách độc bất xâm” rồi.

“Được. Coi như cậu lợi hại.”

Nguyễn Văn ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ ra một chuyện có khả năng khiêu khích được Lục Hoa. Cô gọi điện cho Đỗ Phong, cố ý nói những lời ngon ngọt, làm nũng với anh. Kiểu người sĩ diện như Lục Hoa, sau một lần thật lòng nỗ lực mà lại thất bại đương nhiên cô ta không chịu đựng nổi, liền hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Chuông điện thoại reo liên hồi.

“Diên mất, sao chúng nó lắm người gọi thế không biết!” Lục Hoa đang thu dọn hành lí chuẩn bị về nhà. Từ khi bước vào giai đoạn thiết kế trên máy tính, sinh viên trong vùng đều chuyển về nhà để hưởng đãi ngộ đặc biệt cơm bưng nước rót tận miệng.

“A lô.” Lục Hoa bực dọc nghe điện thoại.

“Cho hỏi Nguyễn Văn có ở đấy không?”

“Đỗ Phong?”

“Đúng là tôi, bạn là ai thế?”

“Quên em nhanh như thế sao?”

“Em chuyển điện thoại cho Nguyễn Văn nghe giúp anh được không?”

“Nó không ở trong phòng.” Lục Hoa hậm hực đáp, giờ này cô ta cũng chẳng muốn giả vờ ngoan hiền với Đỗ Phong làm gì.

“Cảm ơn, anh gọi lại sau.”

“Nó không về nhanh như thế đâu, nó có hẹn với Nhạc Quảng Bác. Không tin anh đi mà xem.”

“Tút... tut...” Đỗ Phong cúp máy.

Lục Hoa cảm thấy cực kì hả hê, vừa quay đầu lại, cô liền trông thấy Nguyễn Văn đứng ngoài cửa. Cô làm bộ như không nhìn thấy, xách ba lô ra khỏi phòng.

“Từ từ đã, cậu giải thích rõ cho tôi.” Nguyễn Văn ngăn giữa lối đi.

“Giải thích cái gì?” Lục Hoa vờ ngây ngô.

“Vì sao cậu bịa đặt?”

“Tôi nói hoàn toàn là sự thật. Cho cậu nếm thử một chút cảm giác bị vạch trần.”

“Cậu cho rằng ai cũng xấu xa như cậu chắc?”

Nguyễn Văn hoàn toàn không biết phải làm gì với con người xấu xa này.

“Nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm. Rõ ràng cậu với tên Quảng Bác kia đi đâu cũng dính lấy nhau. Không ngờ Đỗ Phong thông minh như thế cũng vẫn bị cầm sừng!” Lục Hoa không khách khí đẩy Nguyễn Văn ra rồi nghênh ngang đi mất.

“Đúng là cái đồ vừa ăn cướp vừa la làng.” Nguyễn Văn cảm phẫn.

Anh Phong liệu có tin cô ta không? Nếu đổi lại là mình, nghe được chuyện người yêu hẹn hò với người khác, chắc chắn sẽ nghi ngờ lung tung.

Cả đêm đó, Nguyễn Văn liên tục gọi điện cho Đỗ Phong nhưng luôn nghe được câu nói “số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”. Cô lo lắng đến bật khóc, chưa bao giờ sợ mất anh như lúc này.

Sáu giờ sáng, điện thoại rốt cuộc được nối thông. Nước mắt trào ra như lũ vỡ đê.

“Văn Văn, em làm sao thế?”

“Hu hu... Em tưởng anh không quan tâm tới em nữa.” Nguyễn Văn nức nở.

“Anh xin lỗi. Tối qua tắt máy để sạc pin rồi anh ngủ quên mất. Em lo lắng phải không? Anh sai rồi, đừng khóc nữa.”

“Em tưởng anh nghe Lục Hoa nói rồi giận em.”

“Ngốc, anh tin lời cô ta làm gì.”

“Em với Quảng Bác chỉ là bạn bè bình thường thôi. Quen nhau khi học môn tự chọn. Nếu anh không thích, em sẽ không gặp cậu ấy nữa.”

“Em chơi với ai là quyền của em, anh không can thiệp. Đừng nghĩ nhiều. Anh luôn tin em, hơn nữa anh cũng rất có lòng tin vào bản thân.”

“Anh thật là tốt. Em phải cảm ơn anh thế nào đây?”

“Chỉ cần em lúc nào cũng vui vẻ là được. Hơn nữa, em nhất định phải tin tưởng anh, có tin tưởng mới vượt qua được mọi khó khăn.”

“Em biết rồi. Em sẽ nghe lời anh.”

Đỗ Phong, anh biết không? Trong lòng em đã quyết định, dù con đường phía trước có bao nhiêu khó khăn khổ cực, em cũng sẽ

Không chùn bước.

Lại một năm học nữa sắp qua đi.

Đỗ Phong và Nguyễn Văn ngồi trong vườn cây, vui vẻ cười đùa. Nguyễn Văn gối đầu lên chân Đỗ Phong, nằm dài trên ghế đá.

“Em sắp thi rồi, anh không muốn tới quấy rầy em ôn thi, nhưng có việc này quan trọng anh muốn bàn với em.”

“Chuyện gì thế?” Nguyễn Văn thấp thỏm ngồi dậy, “Chỉ cần không phải chia tay là được.”

“Bảo em bao lần rồi, không được nhắc đến hai chữ đó cơ mà! Không nghe lời gì cả.” Đỗ Phong nhéo mũi cô.

Nguyễn Văn lè lưỡi nhận sai,

“Anh thấy ở đây ngành kiến trúc không phát triển lắm, không có nhiều thứ để học hỏi. Anh muốn chuyển tới một thành phố khác.” Đỗ Phong nhìn Nguyễn Văn, không thấy cô có ý kiến gì, anh tiếp tục, “anh nghĩ rồi, kì sau em được đi thực tập, không cần ở lại trong trường. Anh có thể tìm được việc rồi, em tới chỗ anh thực tập, như thế chúng ta không phải cách xa nhau nữa.”

“Nhưng bố đã liên hệ nơi thực tập cho em rồi. Bố bảo em về quê thực tập.”

Đỗ Phong kinh ngạc, nỗi lo lắng hiện lên trong đáy mắt.

“Không chỉ thực tập, còn cả việc làm nữa Bố không muốn em đi làm xa nhà.”

Hàng lông mày của Đỗ Phong nhíu lại. Anh trầm tư.

Quê Nguyễn Văn tuy là nằm ở vùng duyên hải miền nam nhưng không phải là một thành phố có kiến trúc phát triển, ở đó chỉ có thể sống một cuộc sống bình dị, không thể phát huy được hết tài hoa của Đỗ Phong.

“Chúng mình sẽ phải xa nhau ư?” Nguyễn Văn nhìn ra vẻ buồn bã của người yêu.

“Anh sẽ không xa em.” Đáy lòng Đỗ Phong chột đau nhói.

Tình yêu và sự nghiệp không thể cùng vẹn toàn, tạo há thật biết trêu ngươi. Ngay cả Đỗ Phong từng tràn đầy hoài bão mà cũng phải cảm thấy nản lòng.

“Yên tâm, anh đã vì em mà hi sinh một lần rồi. Bây giờ đến lượt em!” Nguyễn Văn vỗ về gương mặt anh, “Vừa nãy em đùa anh đấy. Em biết thừa anh không lỡ rời xa em mà, em cũng không muốn đâu. Em sẽ nói với bố mẹ. Nhất định em sẽ ở bên anh.”

Đỗ Phong ôm cô vào lòng, vùi mặt vào mái tóc thơm mát của cô: “Cảm ơn em! Ngốc!”

Nói chuyện qua điện thoại, Nguyễn Văn ngẫm thăm dò ý bố nhưng bị ông từ chối thẳng thừng. Từ nhỏ được nuông chiều như viên ngọc, lớn lên mới biết được chiều như thế chẳng sung sướng gì. Nguyễn Văn đành về nhà để làm công tác tư tưởng với bố mẹ.

Lại thêm một lần chia tay ở sân ga, Đỗ Phong lưu luyến không nỡ để cô đi, rồi lại tràn ngập chờ mong lần trùng phùng sắp tới.

Đỗ Phong nắm chặt tay Nguyễn Văn, không chịu buông.

“Tin em, em nhất định sẽ tìm được anh. Anh đừng ở đâu thì nhớ cho em số điện thoại.” Nguyễn Văn nói trong làn nước mắt ngân ngấn.

“Không được nuốt lời đâu nhé!” Đỗ Phong đã lạc cả tiếng.

Táo sắp khởi hành, Nguyễn Văn lau nước mắt. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô nhìn thấy một giọt nước mắt lăn trên gò má anh.

Đã sắp đến thời gian thực tập, Nguyễn Văn nói thế nào, bố mẹ cũng không chịu cho cô đi nơi khác.

Đỗ Phong ở một thành phố phía nam cũng đã ổn định công việc, kí hợp đồng với một mức lương khá cao.

Nguyễn Văn thấy không thể thuyết phục được bố mẹ, đành ngả bài.

“Con qua bên kia thực tập sẽ không khổ đâu, ban trai con làm việc ở đó. Anh ấy rất giỏi.”

“Bạn trai?” Mẹ tròn mắt nhìn cô, “Đã bảo con không được yêu đương gì khi chưa học xong cơ mà! Con cứ ra trường đi rồi về đây bố mẹ tìm đối tượng tốt cho con không được sao?”

“Duyên tới thì con ngăn cũng không được.”

“Nó ở đâu?”

Dưới sự hỏi cung của bố mẹ, Nguyễn Vân thành thật khai báo mọi thứ về Đỗ Phong.

“Con điên rồi! có phải bị vẻ ngoài của nó mê hoặc rồi không? Chưa nói đến việc nó có thể làm chỗ dựa được hay không, nhìn vào gia cảnh nhà nó, sau này con kiểu gì cũng chịu khổ.”

“Trời ơi, mẹ! Anh ấy rất tài giỏi, tương lai nhất định sẽ khiến chúng con sống hạnh phúc.”

“Bảo con bao nhiêu lần rồi, đừng giao du với những người ở nông thôn. Nhiều người dân trí thấp hơi tí là động tay động chân đánh người. Bây giờ nó chiều chuộng con nhưng sau này chán, chẳng biết nó làm ra những chuyện gì?”

“Bọn con ở bên nhau cũng không phải ngày một ngày hai, nếu như anh ấy tục tằn như thế thì đã lộ ra lâu rồi. Nông dân thì sao chứ, người ta thật thà chất phác lại chăm chỉ, còn hơn những kẻ ở thành phố chỉ biết ăn chơi trác táng.”

“Con chưa va chạm nhiều, không biết lòng người có bao nhiêu hiểm ác. Không nghe lời bố mẹ sau này nhất định sẽ hối hận. Yêu đương sớm như thế cũng không nói với bố mẹ một tiếng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao hả?”

“Thôi, khỏi cần dài dòng nữa. Tóm lại là không được đi nơi khác thực tập, lập tức chia tay với nó.” Ngay cả bố luôn hiền từ hôm nay cũng đã nổi giận.

Làm thế nào mới được đây? Nguyễn Vân buồn bã.

Chẳng lẽ trốn nhà đi như trong phim? Cô không có cái gan ấy. Từ bỏ Đỗ Phong? Thà chết còn hơn.

Chẳng lẽ mối tình đây chỉ có thể là một sự kiện quan trọng trong đời, không thể trở thành mãi mãi được ư?

Ai có thể cho cô câu trả lời?

18. Chương 18: Nước Mắt Tương Tư

Thu nhập của Đỗ Phong cao gấp mười lần so với trước đây. Từ trước tới giờ, anh chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó mình lại nhận được sự đãi ngộ hậu hĩnh đến như vậy. Tất nhiên, cái gì cũng có giá của nó, cường độ lao động của anh cũng phải tăng lên tương xứng.

Các công trình nối tiếp nhau, hết cái này đến cái khác. Từ thứ Hai đến thứ Sáu, mỗi ngày Đỗ Phong phải làm ít nhất mười bốn tiếng, thứ Bảy cũng không được nghỉ. Anh phải bàn bạc công việc với các bên đối tác, thảo luận dự án với giám đốc, vẽ bản thiết kế sơ bộ, hoàn thành trên máy tính. Được giám đốc tin tưởng và coi trọng nên mọi việc lớn nhỏ Đỗ Phong đều phải đích thân làm. Anh vốn đã gầy nay lại càng gầy hơn. Thế nhưng, giống như anh hùng gặp được thời vận, có thể phát huy được hết tài năng của mình thì dù bận hơn nữa Đỗ Phong cũng thấy xứng đáng.

Hôm nay họp xong, giám đốc mời anh cùng đi ăn tối ở một khách sạn năm sao. Bên trong trang hoàng lộng lẫy sa hoa, tiện nghi đầy đủ, hiện đại và đều là hàng cao cấp, chất lượng phục vụ tốt hàng đầu, Đỗ Phong lần đầu được mở rộng tầm mắt.

“Tiểu Đỗ, nào, cạn ly! Chúc cậu tiền đề xán lạn.”

“Cám ơn giám đốc Bành, xin chúc anh làm ăn càng ngày càng phát đạt.” Đỗ Phong nâng ly và uống cạn một hơi.

“Trước giờ tôi chưa từng gặp ai có tốc độ vẽ nhanh như cậu, hiệu suất làm việc rất cao. Quả nhiên là thiên hạ nhân tài thời nào cũng có. Tầy bói nói năm nay tôi ra ngoài sẽ có quý nhân phù trợ, hóa ra là cậu. Cậu đã giúp công ty đạt được thành quả lớn trước giờ chưa từng có.”

“Cám ơn sự cất nhắc của giám đốc, em nào đã làm được gì nhiều.” Đỗ Phong được khen ngợi, nhiệt huyết lại sục sôi trong lồng ngực.

“Không cần khiêm tốn, các bên đối tác của công ty đều khen ngợi cậu, hứa hẹn sau này vẫn muốn được tiếp tục hợp tác với chúng ta. Họ còn giới thiệu rất nhiều người trong ngành cho chúng ta làm quen. Từ nay về sau, công ty ta không chỉ xếp vị trí dẫn đầu trong thành phố, mà còn đứng trong top đầu trên cả nước nữa.”

Thấy giám đốc tự tin như vậy, Đỗ Phong cũng cảm thấy tràn đầy hi vọng vào tương lai.

“Cậu phải tranh thủ lúc còn trẻ để làm lên nhiều thành công hơn nữa, sau này mới sung sướng. Tiết kiệm cũng tốt, nhưng sức khỏe mới là quý nhất, nên chú ý việc ăn uống. Thu nhập của cậu hơn mười nghìn tệ rồi, đừng có ăn cơm hộp bên đường nữa. Cậu cũng phải sắm thêm vài bộ đồ hàng hiệu, đi gặp đối tác mới tạo được ấn tượng tốt. Tôi đã trọng dụng cậu như vậy, đừng làm tôi thất vọng nhé.”

Đỗ Phong gật đầu lia lịa, tiếp thu ý kiến của giám đốc.

“Ăn nhiều vào, nhìn cậu gầy đến thê thảm. Tôi có thằng con chạc tuổi cậu, giờ nó đang bên Mỹ. Không hiểu sao mỗi lần thấy cậu là tôi lại nhớ đến nó.”

Tình cảm của giám đốc Bành khiến cho Đỗ Phong không khỏi xúc động.

Nguyễn Vân, chắc giờ này em đang thực tập ở quê. Em có nhớ anh như anh nhớ em không? Mấy tháng nay chỉ có vài ba cuộc điện thoại ngắn ngủi khiến anh bắt đầu thấy lo lắng cho tương lai chúng ta. Điều mà anh có thể làm cho em chỉ là cố gắng làm việc để sớm có thành quả, để bố mẹ em thay đổi cách nhìn về anh, chấp nhận việc chúng ta yêu nhau và chúc phúc cho chúng ta. Chỉ xin em đừng bao giờ từ bỏ. Ngoài em ra, anh không muốn yêu ai khác.

“A lô?”

“Cháu chào cô! Cô ơi, Nguyễn Vân có nhà không ạ?”

“Có. Cháu chờ chút.” Hàng ngày, mẹ Nguyễn Vân đều giám sát điện thoại như vậy.

“Nguyễn Vân à, tớ Trình Ngọc đây. Báo cho cậu một tin tốt lành, cậu qua cấp bốn rồi. Học kì sau không cần phải lo nữa nhé.”

Trình Ngọc thực tập ở đơn vị công tác của Nguyễn Quân, khá gần trường nên vừa có kết quả thi cô đã biết đầu tiên.

“Thế à, cảm ơn cậu.”

“Nghe giọng cậu có vẻ không vui.”

“Không có gì.”

Không gặp được Đỗ Phong làm sao có thể vui được.

“Mình trượt mất rồi, lại phải thi lại. Đành đi thực tập hai tháng xong quay về trường ôn tiếng Anh vậy.”

Nguyễn Vân chợt nảy ra một ý định. “Trình Ngọc, mình về trường cùng cậu”.

Bố mẹ tiễn cô ra ga tàu, Nguyễn Vân vội vàng nhảy xuống tàu, ba chân bốn cẳng chạy đến phòng chờ, đợi chuyến tàu đi đến một thành phố khác. Lí do rất đơn giản, cô nói với bố mẹ là vẫn chưa qua cấp bốn tiếng Anh, phải quay về trường để ôn tập, chuẩn bị thi lại. Thế là cô mua hai chiếc vé tàu đi hai nơi khác nhau, thực hiện kế hoạch diệu hồ ly sơn.

Bố mẹ vốn dĩ muốn Nguyễn Vân ôn tập ở nhà, trước hôm thi mới quay lại trường. Thế nhưng cô nói ở nhà không thể tập trung ôn bài được. Không còn cách nào khác, bố mẹ đành phải chiều theo ý cô. Đến trường lại phải nhờ bác hai quản lý cô.

Chen chúc trong phòng chờ đông đúc ồn ào, tâm trạng Nguyễn Vân rối bời đến khó tả. Vừa mới xa bố mẹ chưa đầy một giờ, cô đã bắt đầu thấy nhớ ngôi nhà ấm áp, thoải mái của mình rồi. Thế nhưng, mỗi ngày đều bị nỗi nhớ anh bủa vây, gần như cô cũng nghẹt thở mà chết.

Nguyễn Vân luôn hi vọng một ngày nào đó được cùng với bố mẹ và Đỗ Phong sống hạnh phúc bên nhau. Thế nhưng ngọn núi băng khổng lồ này rất khó để làm tan.

Điều mà Nguyễn Vân sợ nhất đó là ngày cô phải đối mặt với sự lựa chọn. Bố mẹ và Đỗ Phong đều là những người thân yêu nhất của cô, cả hai bên đều không thể từ bỏ. Lúc này cô tạm thời tự lừa dối mình, không nghĩ đến. Có thể như lời Đỗ Phong nói hay không, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng?

Đỗ Phong, em đã giữ lời hứa, em đến tìm anh đây.

Lần này gặp lại, dường như đã xa nhau cả một đời.

Nguyễn Vân và Đỗ Phong thật có duyên với ga tàu. Hơn một năm yêu nhau, biết bao lần họ gặp nhau ở ga tàu, buồn vui có cả. Có lần, Đỗ Phong hỏi cô, địa điểm hẹn hò nào mà cô khó quên nhất. Nguyễn Vân tình nghịch đáp: “Ga tàu”.

Đỗ Phong quả nhiên đã không chọn nhầm nơi. Nguyễn Vân cũng thấy ngành Kiến trúc ở thành phố này phát triển hơn ở quê. Nhờ sự chiếu cố của cấp trên, Nguyễn Vân được Đỗ Phong trực tiếp đưa đi thực tế.

“Đúng là đi cùng anh học được nhiều điều hơn. Lúc em ở nhà thực tập, cả ngày chỉ có chơi game, đến nỗi em cứ ngỡ mình là một kỹ sư chuyên về phần mềm trò chơi điện tử chứ không phải là một kiến trúc sư.”

“Haha... Tiểu Đỗ, bạn gái cậu đúng là ‘hạt nhân hài hước’ của phòng mình, chẳng lúc nào hết chuyện cười. Cậu thật là có phúc.” Đông nghiệp đều bị chọc cười hết thấy.

“Cô ấy không hiểu chuyện nên nói bừa, làm trò cười ọi người.” Đỗ Phong ngoài miệng thì trách nhưng trong lòng thực ra rất thỏa mãn.

Đỗ Phong và Nguyễn Vân được mọi người ở công ty đặt cho biệt danh “thần điều hiệp lữ”, bởi vì hai người họ làm việc rất ăn ý. Tục ngữ có câu: “Làm việc có nam có nữ, hiệu quả gấp bội”, huống hồ họ lại là đôi tình nhân tâm đầu ý hợp.

Có lúc hai người họ có thể vì một chi tiết nhỏ trong bản thiết kế mà tranh cãi kịch liệt. Thế nhưng, không thể phủ nhận rằng nhờ có sự trợ giúp của Nguyễn Vân, Đỗ Phong làm việc gì cũng suôn sẻ, làm ít mà hiệu quả cao.

“Hôm nay lại phải thức cả đêm rồi. Công việc làm mãi không hết.” Nguyễn Vân than vãn.

“Không làm việc thì sao có thể học hỏi được. Em tưởng kiếm tiền dễ vậy à.” Đỗ Phong chăm chú vẽ bản thảo.

“Em phát hiện ra rằng anh cứ khi thiết kế là không biết mệt. Công việc dù có yêu thích đến mấy nhưng làm nhiều rồi cũng sẽ thấy chán, anh thì trước sau như một.”

“Hi... Chứng tỏ anh là người một lòng một dạ.” Đỗ Phong nháy mắt một cái.

Nguyễn Vân đứng hình vì cái nháy mắt ấy, cô ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

“Đồ ngốc này, đây là phòng làm việc.”

Nguyễn Vân mím môi quay đi: “Giả bộ chính trực. Không có ai, sợ gì chứ”.

“Là em nói không có ai đấy nhé, không sợ anh làm chuyện xấu à?” Đỗ Phong đột nhiên kéo Nguyễn Vân lại, bế cô lên và đi về phía phòng họp tối om.

“Anh muốn làm gì?” Nguyễn Vân bị đặt ngồi lên bàn.

Đỗ Phong đứng đối diện cô, hai tay nâng khuôn mặt cô.

Nguyễn Văn cũng chạm vào mặt anh: “Hôm nay anh không cạo râu à?”

Đỗ Phong cố ý cúi thấp xuống, cọ cằm vào mặt cô.

Đôi mắt bị khóa, tiếng cười cũng tắt.

Trong ánh sáng mờ ảo, anh nhẹ nhàng hôn cô.

Nguyễn Văn ôm Đỗ Phong thật chặt. Anh cảm nhận được sự yêu thương ấy, cũng bắt đầu đáp trả nồng nàn, hôn say đắm, lưỡi thăm dò khoang miệng cô...

Sau một hồi triền miên, Đỗ Phong ôm Nguyễn Văn vào lòng, thì thào: “Em tốt nghiệp xong mình kết hôn luôn nhé?”

Nguyễn Văn ngẩng đầu nhìn anh một cách ngạc nhiên, nhịp thở hỗn hển, chưa bình ổn lại.

“Anh muốn được bên em mãi mãi. Em thì sao?” Đỗ Phong nhìn cô với vẻ mặt trìu mến.

Nguyễn Văn hơi mất bình tĩnh, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đỗ Phong dùng chiếc điều khiển từ xa bật đèn lên, sau đó nhìn chằm chằm vào cô: “Anh biết em lo chuyện bố mẹ, anh cũng không muốn làm em khó xử. Em cũng biết anh không phải là người lỗ mãng. Anh sẽ lấy sự chân thành để cảm hóa bố mẹ em, để bố mẹ yên tâm gả em cho anh”.

Nguyễn Văn lại ngả đầu vào lòng anh: “Anh biết em luôn tin anh mà”.

“Vậy thì tốt rồi, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng.” Đỗ Phong âu yếm vuốt tóc cô, “Nếu cứ cái đà này, có thể sang năm, khi em tốt nghiệp, anh sẽ mua được một căn hộ khoảng một trăm mét vuông. Nếu bố mẹ em muốn thì có thể chuyển đến sống cùng với chúng ta”.

“Anh thật tốt.” Nguyễn Văn cảm động, nước mắt ứa ra.

Sau khi gặp được Đỗ Phong, Nguyễn Văn đã gọi điện về nhà báo bình an nhưng bố mẹ cô vẫn rất lo lắng, đứng ngồi không yên.

Nhớ ra Đỗ Phong là bạn học của Nguyễn Quân, bố mẹ cô đã gọi điện cho nhà bác hai để hỏi thăm tình hình.

“A Quân, nhanh lên, chú ba muốn nói chuyện với con.”

“Chú ba ạ!”

“Tiểu Quân, chú hỏi cháu việc này, cháu phải trả lời thật cho chú biết.”

“Chú cứ hỏi ạ!”

“Đỗ Phong là người như thế nào?”

“Cháu cũng không biết nhiều về nó.”

“Cháu thấy Nguyễn Văn kết bạn với một người mà cháu không rõ ràng, sao cháu không khuyên bảo em nó?”

“Chú ba, chú đừng tức giận. Thực ra cháu thấy Đỗ Phong là người đáng tin. Tuy trước đây cháu cũng từng hiểu lầm về nó, cháu thấy nó cũng không đến nỗi.”

“Ý cháu là sao? Thế tính cách nó thế nào?”

“Có thể nói là một người chín chắn, chừng mực, chịu đựng được khó khăn gian khổ. Dựa vào năng lực của nó, tương lai sẽ mang lại một cuộc sống tốt đẹp cho Nguyễn Văn.”

“Kiểu người như vậy thường hay suy tính. Biết đâu đến khi nó kiếm được nhiều tiền rồi, nó sẽ bỏ mặt Văn Văn nhà chúng ta. cho chú nói chuyện với bố cháu.”

Bố của Nguyễn Văn kể lại nỗi lo âu của mình với ác hai, nhờ bác nhất định phải khuyên giải và thuyết phục con gái mình cắt đứt quan hệ với Đỗ Phong.

“Nhanh quá! Ngày mai em phải về nhà đón Tết rồi.” Nguyễn Văn bắt đầu thu xếp hành lý.

“Anh xin lỗi, mấy tháng nay không đưa em đi chơi nhiều được.” Đỗ Phong thấy áy náy nói.

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian mà.” Nguyễn Văn nhìn ngắm căn phòng với vẻ lưu luyến không muốn rời xa, “Căn hộ này có hai phòng ngủ, anh tìm một người thuê cùng đi, như vậy sẽ tiết kiệm hơn”.

“Anh quen sống một mình rồi. Tiền thuê nhà anh vẫn lo được. Đợi em đến, chúng ta sẽ mua nhà rồi kết hôn. Anh sắp không đợi nổi nữa rồi.”

Nguyễn Văn đỏ bừng mặt: “Đợi không nổi làm chuyện xấu chứ gì?”.

“Đầu óc em thật là đen tối.” Đỗ Phong ngượng ngùng đáp.

“Tại sao ngày tháng chúng ta bên nhau lại ngắn ngủi thế!” Nguyễn Văn buồn bã nói, “Lần này xa nhau phải nửa năm nữa mới gặp lại”.

“Anh sẽ dành thời gian về trường thăm em. Anh cũng không chịu nổi những tháng ngày không có em bên cạnh.” Đỗ Phong vỗ về cô.

“Anh không được lừa em đâu đấy!” Nguyễn Văn đỏ hoe mắt.

“Anh đã bao giờ lừa em đâu.” Anh ôm cô vào lòng.

Rốt cuộc thì điều gì đã khiến một cô gái luôn tươi cười như Nguyễn Văn trở thành một người mau nước mắt đến vậy.

19. Chương 19: Chuyện Lớn

Học kỳ cuối cùng ở trường không hề thoải mái. Đề cương và luận văn tốt nghiệp không phải là nhiệm vụ quá nặng nề. Thời gian này, bạn bè đều tỏ ra quý trọng những phút giây bên nhau, thường xuyên tổ chức liên hoan hoặc dã ngoại.

Được bố mẹ Nguyễn Văn ủy thác, bác hai đã vài lần tìm cò nói chuyện, khuyên cô đừng qua lại với Đỗ Phong. Bác hai là một người hiểu lí lẽ, chắc chắn sẽ không áp đặt chuyện cô giao lưu kết bạn. Chẳng qua trước đây nghe tin đồn Đỗ Phong được “bao nuôi” nên bác có ấn tượng không tốt về anh. Nguyễn Văn trước giờ luôn kính trọng bác, nên ngoài vâng vâng dạ dạ, cô cũng không lên tiếng phản đối. Bác hai tưởng cô đã nghĩ thông nên không quản cô nữa.

Nguyễn Văn đón ngày Quốc tế lao động với tâm trạng chán ngán. Lẽ ra cả lớp sẽ đi chơi ở vùng ngoại ô, nhưng về sau năm người mười ý, không thống nhất được ý kiến nên kế hoạch bị hủy bỏ.

Đỗ Phong là đồ nói dối! Còn nói sẽ đến thăm mình. Được nghỉ dài ngày mà vẫn không thấy tăm hơi đâu, nói gì đến ngày bình thường. Không đến thì thôi, lại còn không cho người ta đến thăm, bận gì mà đến nỗi không dứt ra được lấy một ngày như thế? Tìm được việc xong rồi lao đầu vào làm, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất nhàm chán.

Tuy oán trách Đỗ Phong như vậy, nhưng nghĩ đến những điểm tốt của anh, cô lại thấy trái tim đập loạn nhịp.

Nhưng mà có gì đó lạ lắm. Mấy lần gọi điện thoại, giọng anh có vẻ hơi khó chịu, chẳng lẽ anh ấy có người khác rồi?

Nguyễn Văn đang nghĩ ngợi lung tung thì chuông điện vang lên, cô uể oải nghe máy.

“Sao mãi em mới nhận máy thế?”

Là Đỗ Phong?

“Em mới ngủ dậy.”

“Cái gì? Đến giờ ăn trưa rồi đấy!”

“Thì sao chứ? Ngoài ngủ ra, em còn có việc gì làm nữa đâu?”

“Mau đi đánh răng đi! Giờ em có một nhiệm vụ quan trọng.”

“Cái gì thế?”

“Đi ăn trưa với anh.”

Nguyễn Vân có vẻ không tin: “Thôi đi, anh đừng đùa nữa”.

“Đây không phải chuyện đùa, mà là bất ngờ! Anh vừa xuống tàu, giờ đang trên taxi, khoảng mười phút nữa đến trường.”

Nguyễn Vân ngây người ra, một hồi lâu cũng không có phản ứng gì. Đợi đến lúc cô trở về trạng thái bình thường thì đã qua năm phút. Cô vội vàng đánh răng rửa mặt, rồi mở tủ chọn quần áo. Hay là mặc váy đi, anh ấy thích mình mặc váy mà!

May mà kịp giờ. Nguyễn Vân vừa bước ra khỏi kí túc thì trông thấy Đỗ Phong một tay xách hành lí, một tay vẫy cô.

Sau khi đến nhà khách của trường đăng kí phòng nghỉ và ăn trưa, hai người cùng nhau đi dạo phố. Đi qua một công ty du lịch, Đỗ Phong chợt dừng chân.

“Sao thế?” Nguyễn Vân ngạc nhiên hỏi.

“Mình đi du lịch đi. Anh muốn đi cùng em!”

“Được đấy.” Nhắc tới chơi là Nguyễn Vân không từ chối.

Sau đó, hai người đăng kí một tour du lịch đến rừng nguyên sinh.

Xe chạy tới lưng chừng núi thì dừng lại, hướng dẫn viên cầm micro nói: “Mong quý vị thông cảm, vì tuyết rơi quá nhiều, xe không thể lên tới đỉnh núi, cuộc hành trình của chúng ta có lẽ phải đổi sang đường bộ”.

“Không được, tuyết tháng năm hiếm có như thế, nhất định phải ngắm.” Khách du lịch bất bình lên tiếng.

“Mọi người hãy nghe tôi nói, lên núi bây giờ thật sự rất nguy hiểm, chúng tôi phải bảo đảm an toàn cho du khách. Đối với việc hủy lịch trình, chúng tôi xin chịu trách nhiệm bồi thường thiệt hại.”

“Chúng tôi không cần bồi thường, chúng tôi muốn lên núi.”

Nguyễn Vân và Đỗ Phong cũng lên tiếng kháng nghị.

“Vậy thì thế này, trước tiên chúng ta tới các điểm ngắm cảnh gần đây, chờ tuyết ngừng rơi sẽ tiếp tục lên núi.” Hướng dẫn viên buộc lòng phải thỏa hiệp.

Đến trưa, tuyết quả nhiên ngừng rơi, du khách nhón nháo đòi lên núi. Hướng dẫn viên gọi điện về công ty xin chỉ thị, sau đó dưới áp lực của khách hàng, xe của đoàn vẫn phải tiếp tục hành trình.

“Thưa quý vị, hiện tại chúng ta đã ở đỉnh núi. Đường đi rất trơn nên mong quý vị chú ý, không đến gần vách núi để tránh xảy ra tai nạn. Trong rừng có khả năng sẽ xuất hiện thú dữ, mọi người không nên đi quá sâu, tới những nơi hẻo lánh. Hai tiếng sau, xe sẽ khởi hành tới địa điểm khác, xin quý khách về nơi tập trung đúng giờ. Điều cuối cùng, nếu có bất cứ sự cố hoặc cần giúp đỡ gì, quý khách hãy gọi điện cho tôi. Còn bây giờ xin mời mọi người đi thăm quan.”

Đoàn du khách háo hức cầm máy ảnh đi chụp lại cảnh đẹp của núi rừng.

“Em muốn chụp ở đây một kiểu.” Nguyễn Vân phấn khích reo lên.

Chẳng rõ hai người đã tách khỏi đoàn từ khi nào.

“Anh, bên kia có nước, mình qua đó đi.”

“Ừ.” Đỗ Phong nắm tay cô đi trên con đường gồ ghề.

Vùng vẫy thỏa thích ở vùng nước xong, Nguyễn Vân lại phát hiện ra một “tân đại lục”.

“Lạnh quá, nhưng mà rất thích!” Nguyễn Văn co áo khoác mỏng manh lại.

Trong thành phố những ba mươi độ nên mọi người đều không chuẩn bị kỹ trước khi đến đây.

“Nhìn kia, bên kia cây toàn là màu đỏ, đẹp quá!” Lòng hiếu kỳ khiến Nguyễn Văn bị kích thích trước những điều mới lạ.

“Rắc...” Sau những âm thanh lạ, tảng băng dưới chân Nguyễn Văn nứt ra. Trong lúc hoảng loạn, cô tóm được một cành cây. Cơn choáng váng qua đi, Đỗ Phong vội vàng chạy lại cầm lấy tay cô, nhưng không thể kéo cô lên được.

“Vân Vân, cố lên, bám chắc vào anh, đừng buông lỏng.”

Hai người cứ như vậy giằng co. Đỗ Phong loay hoay mãi không có cách nào kéo Nguyễn Văn lên, lát sau nghe thấy tiếng người truyền đến, anh vội lấy lại tinh thần.

“Vân Vân, cố gắng thêm chút nữa, có người tới giúp chúng ta rồi.”

“Nhanh lên, ở đây có người rơi xuống hố băng.” Những du khách khác phát hiện Đỗ Phong và Nguyễn Văn đang gặp nguy hiểm, liên hô hào mọi người tới giúp. Đồng người hợp sức lại, Nguyễn Văn nhanh chóng được cứu lên.

Sau khi xảy ra chuyện này, mọi người đều không có tâm trí đâu mà du ngoại tiếp nữa. Đỗ Phong dìu Nguyễn Văn trở về địa điểm tập trung. Vì quá hoảng sợ mà Nguyễn Văn ngây ra như người mất hồn, cơ thể vẫn còn run rẩy. Đỗ Phong cởi áo khoác lên người cô, ôm cô sát vào mình.

Chợt có một con thỏ nhỏ ở đâu chạy ra, cọ mõm vào chân Nguyễn Văn. Bấy giờ Nguyễn Văn mới lấy lại tinh thần, cô ngồi xổm xuống, vuốt ve con thỏ đáng yêu. Đỗ Phong thấy vậy, vội cầm máy ảnh lên chụp hai kiểu, cảm thấy vô cùng hài lòng. Thời gian vẫn còn sớm, anh để Nguyễn Văn ngồi nghỉ, còn mình đi loanh quanh một lát chụp thêm vài kiểu ảnh phong cảnh.

Đỗ Phong rất có hứng thú với việc chụp ảnh, trước kia ở trường anh từng giành được giải thưởng trong cuộc thi nhiếp ảnh nghiệp dư.

Trong ống kính chợt xuất hiện một thứ gì đó màu đen, Đỗ Phong bỏ máy ảnh xuống, chăm chú nhìn thẳng mục tiêu. Một thợ săn đang chia súng về phía con thỏ.

“Nguy hiểm!”

Trong đầu Đỗ Phong lúc ấy chỉ có duy nhất một ý nghĩ: bảo vệ Nguyễn Văn. Nhanh như chớp, anh lao tới nằm úp sấp trên người cô.

“Đoàng!” Tiếng súng vang lên.

Cảm nhận được cơ thể đè lên người mình rung mạnh, Nguyễn Văn hoảng hốt quay đầu lại nhìn Đỗ Phong.

Sắc mặt anh tái nhợt, giọng nói yếu ớt: “Em có sao không?”.

Nguyễn Văn lắc đầu, chật vật đứng dậy. Đỗ Phong lại không thể

Gượng dậy, anh nghiêng người sang một bên.

Nguyễn Văn vội vàng đỡ anh: “Anh sao thế?”

Cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm trong lòng bàn tay, Nguyễn Văn giật mình. Máu? Rất nhiều máu!

“Đỗ Phong!” Tiếng thét của Nguyễn Văn vang vọng khắp vách núi.

Đỗ Phong tỉnh lại thì đã là chiều tối ngày thứ hai sau phẫu thuật. Vì được tiêm thuốc mê nên thời gian anh ngủ khá dài. Mở mắt, Đỗ Phong lơ mơ nhìn thấy Nguyễn Văn ngồi cạnh giường, anh cố gắng mở to mắt hơn chút nữa, nhìn rõ quang cảnh và những tia máu dày đặc trong mắt cô.

Đỗ Phong nhớ lại lúc ấy, Nguyễn Văn luống cuống chân tay, chỉ biết khóc lóc sợ hãi, anh phải nhắc cô gọi điện thoại cho hướng dẫn viên. Anh sợ cô lo lắng nên vừa gắng chịu đau đớn vừa không ngừng an ủi cô. Mãi đến khi nhìn thấy người cứu viện tới, anh mới nặng nề chìm vào cơn mê. Cũng may khẩu súng kia chỉ

là súng sẵn nên lực sát thương không quá lớn, đạn trúng vào sau vai trái. Thế nhưng mấy ngày qua với Nguyễn Văn thật sự là quãng thời gian đáng sợ, cả đời này cô không thể nào quên.

“Sao anh lại xông ra như thế? Anh không muốn sống nữa sao? Anh làm em sợ muốn chết!” Nguyễn Văn khẽ nhô lại cảnh tượng hãi hùng ấy là lại kích động.

“Anh không sao rồi mà. Anh khỏe lắm, một viên đạn có là gì chứ, không chết được đâu, Nếu đổi lại là em, yếu ớt như em ấy à, có mà đi nhà ma lâu rồi. Ha ha...” Đỗ Phong giơ tay lên, muốn lau nước mắt cho cô, nhưng cơn đau nhức từ sau lưng truyền đến khiến anh khẽ rên rỉ.

“Đừng cử động! Miệng vết thương của anh vẫn chưa khép lại. Lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng mà nói đùa thế hả?” Nguyễn Văn khẽ đặt tay anh về chỗ cũ: “Sau này nhất định không được hành động ngốc nghếch như thế nữa! Em thà chết còn hơn để anh hi sinh thay em.”

“Đàn ông bảo vệ người con gái mình yêu là lẽ bình thường. Trừ khi anh chết đi chứ anh nhất định không để em chịu bất cứ tổn thương nào.”

Nhận ra giọng nói của Đỗ Phong đã dần trở lại bình thường. Nguyễn Văn đoán chừng vết thương của anh không còn đáng ngại, cô nín khóc, mỉm cười nói: “Phủi phui cái mồm anh! Đừng có nhắc tới từ chết nữa. Ông trời phù hộ chúng ra. Mọi người đều nói “đại nạn không chết ắt có phúc”, không biết cái phúc đó của chúng mình là gì nhỉ?”

Vài ngày sau, vết thương của Đỗ Phong đã khá hơn nhiều, anh bèn chuyển tới viện gần trường đại học để tiện Nguyễn Văn qua lại thăm nom.

Nguyễn Quân và Trình Ngọc nhận được tin cũng vội vàng đến.

“Anh Phong khỏe hơn rồi phải không?” Trình Ngọc xách theo một túi đồ bỏ vào viện.

“Cảm ơn hai người đến thăm tôi.” Đỗ Phong ngồi dậy.

Nguyễn Quân tiến lại gần cản: “Thôi cứ nằm đi. Bạn bè với nhau còn khách sáo cái nỗi gì. Cảm ơn cậu đã cứu Nguyễn Văn, nếu không có cậu chẳng biết bây giờ hậu quả thế nào nữa.”

Lần đầu tiên Nguyễn Quân tỏ ra thân thiết như thế khiến Đỗ Phong không khỏi kinh ngạc.

“Có bắt được người bắn không?” Trình Ngọc hỏi Nguyễn Văn.

“Bắt được rồi. Một kẻ săn bắn trái phép. Bên công ty du lịch cũng rất có trách nhiệm, họ chi trả toàn bộ viện phí và thuốc men.”

“Trình Ngọc, em đưa Nguyễn Văn về trường nghỉ đi. Để anh ở lại trông Đỗ Phong cũng được.”

“Không cần đâu, mọi người về cả đi. Tôi không sao rồi, có việc gì đã có bác sĩ.”

“anh đừng có nghĩ đơn giản, anh biết anh mất máu nhiều thế nào không. Lúc ấy mà không đưa đến viện kịp thì không sông nổi đâu.” Nguyễn Văn không yên tâm.

Nguyễn Quân khuyên can mãi. Nguyễn Văn mới chịu về.

“Không ngờ tình cảm giữa cậu với Nguyễn Văn đã sâu đậm đến mức sống chết vì nhau như thế. Nếu là tôi, chưa chắc tôi đã làm được.” Nguyễn Quân than thở.

“Tôi tin cậu cũng sẽ làm thế.” Đỗ Phong chân thành nói.

“Ừm....xin lỗi Trước đây tôi không ưa cậu.”

“Để bụng mấy chuyện đó làm gì. Cậu cũng biết xưa nay tôi chỉ nhớ ưu điểm của người khác thôi mà.”

“Cậu đúng là quân tử. Nguyễn Văn nó không nhìn nhầm người.” Nguyễn Quân vui vẻ nói.

Từ sau hôm ấy, quan hệ giữa Nguyễn Quân và Đỗ Phong tốt lên trông thấy.

Nửa tháng sau, Đỗ Phong ra viện. Vì thể chất anh rất tốt nên không để lại di chứng gì ngoài một vết sẹo làm ‘kỉ niệm’. Anh tiếp tục lao vào làm việc không dừng.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân tuyệt vời của Đỗ Phong nhanh chóng truyền tới tai bố mẹ Nguyễn Văn nhờ người truyền tin Nguyễn Quân. Nguyễn Quân còn phóng đại mức độ nguy hiểm lúc đó và độ nghiêm trọng của vết thương trên vai Đỗ Phong. Mẹ Nguyễn Văn biết con gái thoát nạn, lập tức thấp hươg tạ ơn Trời Phật phù hộ. Cảm tạ Trời Phật bao nhiêu thì biết ơn Đỗ Phong bấy nhiêu, bà vốn là một người nhẹ dạ, sau chuyện này đã hoàn toàn chấp nhận Đỗ Phong. Còn bố Nguyễn, mặc dù đã có cảm tình với Đỗ Phong nhưng vì trọng sĩ diện nên vẫn không chịu đồng ý. Mẹ Nguyễn Văn thấy vậy cũng đứng về phía con gái, nói giúp cho Đỗ Phong.

Bước ngoặt lớn này là do Đỗ Phong phải mạo hiểm cả tính mạng để đổi lấy nhưng anh thì chẳng hay biết gì.

20. Chương 20: Cô Dâu Trong Mơ

“Alo.”

“Vân Vân à.”

“Bố.”

“Đang làm gì thế?”

“Con đang về.”

“Tốt nhất con nên dành thời gian học Tiếng Anh cho tốt vào.”

Làm gì ạ? Con qua cấp bốn rồi mà.”

“Chuẩn bị thi IELTS, bố sẽ cho con đi du học.”

“Sao ạ?” Nguyễn Văn kinh ngạc.

“Chọn trung tâm tiếng Anh tốt nhất ấy. Con còn nhỏ, nhân lúc này mà tranh thủ bổ sung kiến thức, học thêm càng nhiều càng tốt. Có được tấm bằng tốt thì tương lai mới không khổ.”

“Con không muốn du học.”

“Bố đã nhờ người chuẩn bị thủ tục rồi. Con phải nghe lời bố, không phải ai cũng có cơ hội như thế.”

“Bố, bố đừng ép con.”

“Con không hiểu gì cả, bây giờ cử nhân đầy rẫy ra đấy, con tưởng tìm việc dễ dàng lắm hả?”

“Chuyện này bố không cần lo, con có dự định của con.”

“Được, vậy thì bố nói thẳng. Con vì nó nên mới không chịu đi phải không? Bố nhớ rõ hồi con học cấp ba, từng quyết tâm sẽ ra nước ngoài học tiến sĩ, giờ thì sao? Đúng là con gái lớn khó giữ.”

“Chuyện trước đây bố nhắc lại làm gì.”

“Nó gia cảnh như thế, tự lo cho bản thân còn không xong, nói gì đến chăm sóc con? Con cũng không được có cái ý nghĩ sẽ dựa dẫm vào người khác, phải dựa vào chính mình. Cầu người không bằng cầu mình, con hiểu không?”

“Bố, bố đừng làm khó con nữa được không?”

“Nếu nó thật lòng yêu con thì sẽ không ngại chờ con thêm một hai năm. Yêu là phải suy nghĩ cho đôi phương chứ không phải ích kỉ giữ đôi phương bên mình. Nếu nó không phản đối chuyện con đi du học thì bố sẽ chấp nhận chuyện hai đứa, còn không thì miễn bàn.” Nói xong, bố liên cúp máy.

Có nên nói cho Đỗ Phong biết hay không? Thực lòng thì du học cũng là ước mơ của cô, nhưng mới xa anh mấy tháng mà cô đã không chịu nổi, sao cô nỡ đi những hai năm trời? Hơn nữa, bên cạnh Đỗ Phong không

biết có bao nhiêu cô gái xinh đẹp dòm ngó, cô rất sợ mất anh. Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyễn Văn quyết lời kéo Đỗ Phong cũng xuất ngoại với mình.

Đương nhiên ý định này của cô bị anh từ chối. Thứ nhất, điều kiện gia đình anh không cho phép, thứ hai, công việc hiện tại mới vừa khởi sắc, không thể dừng giữa chừng. Nhưng anh rất ủng hộ việc cô đi du học, có tấm bằng tốt càng dễ xin được việc. Hơn nữa, anh cũng muốn tranh thủ thời gian đó để chuyên tâm vào sự nghiệp, đợi đến khi cô về, anh đã có khả năng cho cô một cuộc sống tốt nhất. Anh không muốn để cô phải chịu một chút khó cực nào.

“Vân Vân, con nghĩ kĩ chưa?” Bố lại gọi điện thoại hỏi cô.

“Con chưa quyết.”

“Nó không muốn con đi phải không?”

“Trái lại, anh ấy rất ủng hộ con đi.”

“Coi như nó biết điều, nó mà dám ý kiến thì đừng hòng bố chấp nhận nó.”

“Con vốn dĩ không nói cho anh ấy biết điều kiện bố đặt ra. Hơn nữa, nếu anh ấy là người không biết trái biết phải thì cũng sẽ không quan tâm tới việc bố có chấp nhận anh ấy hay không.”

“Nếu đã thế thì sao con còn lưỡng lự?”

“Con không nỡ rời xa mọi người.”

“Chỉ có hai năm thôi, chớp mắt một cái là hết, chưa biết chừng con còn không muốn về nữa ấy chứ. Nếu trước khi con về nước mà nó vẫn một lòng một dạ, bố mẹ sẽ không càn hai đứa nữa.”

“Bố hứa rồi nhé!”

Thế là sau đó, vì muốn Đỗ Phong tập trung vào sự nghiệp, muốn bản thân có tương lai xán lạn, Nguyễn Văn quyết định xuất ngoại. Đỗ Phong từng nói, chỉ cần hai người tin tưởng nhau thì tình yêu sẽ mãi vững bền. Con người ta sống không chỉ cần tình yêu mà còn cần cả cái ăn.

Tiếng đọc từ vựng đã lâu không xuất hiện trong vườn cây lại tiếp tục vang lên. Nguyễn Văn ngày nào cũng chăm chỉ học tiếng Anh, xem phim bằng tiếng Anh, nghe nhạc tiếng Anh, đọc báo chí tiếng Anh, trò chuyện với bạn bè bằng tiếng Anh.

Trước kia vì yêu cầu chứng chỉ cấp bốn nên cô mới miệt mài cường học, còn hiện giờ, cô càng học càng hào hứng, càng học càng say mê. Thậm chí, gửi thư điện tử cho Đỗ Phong, Nguyễn Văn cũng dùng tiếng Anh, khiến Đỗ Phong vật lộn hỏi lâu mới hiểu hết nội dung.

“Em còn viết mail cho anh bằng tiếng Anh nữa thì anh sẽ từ chối nhận.” Đỗ Phong bất bình gọi điện cho Nguyễn Văn.

“Anh thật là! Em không ép anh viết lại bằng tiếng Anh là tốt lắm rồi.”

“Vâng! Đa tạ đại nhân đã rộng lượng. Tiểu nhân không dám có ý kiến!”

Từ ngày yêu cô gái tinh nghịch này, Đỗ Phong cũng mồm miệng lên không kém. Trước kia, anh lúc nào cũng giữ vẻ mặt lạnh lùng, khó gần, không biết nói đùa là gì. Nguyễn Văn nghĩ tới mình có công lao cảm hóa anh, liền dương dương tự đắc.

“Giảng viên của em nói bản vẽ mặt bằng và phối cảnh của em khá khớp nhau, thế nhưng không mấy hữu dụng, cần phải làm lại sao cho tỉ suất sử dụng được cao nhất. Thầy còn khen em có sáng tạo nữa. Anh nhất định phải ủng hộ nữ kiến trúc tương lai đấy nhé.” Nguyễn Văn nói xong liền bật cười.

“Em gửi mail anh xem rồi anh cho em lời khuyên.”

“Tuân lệnh thầy Đỗ!”

“Da mặt đúng là càng ngày càng dày, mới khen có một câu mà đã bay lên mây rồi.”

Dưới sự hướng dẫn của Đỗ Phong trong việc làm luận văn tốt nghiệp và cuộc chạy nước rút vì giấc mơ du học, Nguyễn Văn hiên ngang chào đón buổi bảo vệ luận văn và kì thi IELTS.

Trong gian phòng sang trọng ở nhà ăn của trường, Đỗ Phong, Nguyễn Văn và bố cô đang ngồi cùng nhau.

Hai người họ đều dành thời gian đến tham dự buổi bảo vệ của cô.

Thấy cô mặc bộ đồ cử nhân, tay cầm bằng, bố xúc động rưng rưng nước mắt.

“Cháu là Đỗ Phong? Nghe về cháu đã lâu mà hôm nay mới được gặp.”

“Cháu chào chú, chú uống trà đi ạ.”

Đỗ Phong là người từng trải, nhưng anh phải thừa nhận, lúc này anh rất căng thẳng, ngay cả Nguyễn Văn cũng không ngoại lệ.

Sắc mặt bố nghiêm túc, lông mày nhíu chặt. Bố không nói gì, chỉ chăm chú thưởng trà.

Nhân viên phục vụ tới phá vỡ sự im lặng: “Quý khách đã muốn gọi món chưa ạ?w.”

Đỗ Phong kính cẩn đưa thực đơn cho bố Nguyễn Văn: “Chú, chú gọi món đi ạ!”.

“Chú già rồi, không biết thanh niên các cháu thích ăn gì?”

Giọng điệu có vẻ không mấy thân thiện.

“Chú cứ gọi những món chú thích đi ạ, chịu không kén ăn.”

“Thế để Vân Vân chọn đi, cháu biết nó thích ăn gì không?”

Hóa ra là thử thách!

Đỗ Phong lấy lại thực đơn, lễ độ nói: “Nếu chú không chê thì để cháu chọn vậy ạ”.

Sau đó, Đỗ Phong gọi vài món hải sản tươi, một bát canh gà và một đĩa kim chi. Tít cả đều là những món Nguyễn Văn thích.

Sự tỉ mỉ của anh đã khiến thái độ của bố Nguyễn hòa hoãn hơn hẳn.

“Chú nghe nói công việc hiện tại của cháu rất bận?”

“Dạ, cũng bình thường thôi ạ.”

“Cái gì mà bình thường? Sếp của anh coi anh là người máy rồi còn gì! Bố nhìn xem, anh ấy gầy thế này cơ mà!” Nguyễn Văn cuối cùng cũng được mở miệng.

“Cháu bận như thế mà còn phải tới đây, đúng là làm khó cho cháu rồi. Cháu định khi nào về?”

Đuổi khách nhanh vậy ư?

“Chú đừng khách sáo với cháu như thế ạ, cháu định hai ngày nữa sẽ đón Vân Vân về chỗ cháu ạ.”

“Vân Vân phải về nhà, mẹ nó nhớ nó rồi.”

“Vậy cháu đợi Vân Vân về rồi quay lại cũng được ạ.”

“Chẳng phải cháu tán thành chuyện Vân Vân du học rồi hay sao? Giờ muốn đổi ý?”

“Dạ không ạ, nhưng cháu không muốn để phí hoài thời gian. Tranh thủ lúc chờ visa, cháu muốn để Vân Vân đi thực tiễn thêm một chút, học hỏi kinh nghiệm, điều này đối với cô ấy rất có ích.”

“Đúng thế, bố!” Nguyễn Văn vội vàng cầu xin. Trước khi xuất ngoại, cô muốn ở bên Đỗ Phong càng nhiều càng tốt.

“Thôi được rồi, vậy con về nhà với bố đã, mẹ mong con đấy.” Bố cô rút cuộc cũng nhượng bộ.

Hôm sau là một ngày bận rộn, Nguyễn Văn phải gói ghém hành lí mang về nhà.

Đỗ Phong nhanh chóng giúp cô thu dọn đồ đạc, cái gì nên giữ, cái gì có thể bỏ, anh đều phân loại rõ ràng. d d L q đ Mặc dù trời nắng nóng oi bức khiến người ta khó chịu vô cùng, nhưng anh không hề oán thán nửa câu.

Nguyễn Văn chỉ việc ngồi im một chỗ, cô biết một mình anh có thể thu xếp ổn thỏa, cô thêm vào chỉ càn vướng tay vướng chân anh.

“Những thứ này đều phải tốn tiền mua, giờ cứ thế bỏ đi à?” Bố lên tiếng.

“Giáo trình này về sau không dùng tới nữa, cháu thu gọn vào đây rồi bán phế phẩm. Chăn chiếu thì đã cũ rồi, đem cho cô quản lí kí túc xem có dùng vào việc gì không. Chậu rửa với những thứ đồ linh tinh này rất khó vận chuyển, tốt hơn là đem cho những người cần đến ạ.”

Bố Nguyễn Văn nghe vậy cũng cảm thấy có lí: “Ừ, vậy cứ làm như cháu nói đi.”

Xong xuôi, Đỗ Phong vào phòng tắm rửa mặt mũi chân tay, sau đó quay ra nói: “Cháu ra ngoài kia gọi xe chuyển đồ”.

“Cháu nghỉ đi đã, bận rộn cả ngày rồi.”

“Không cần đâu ạ. Cháu đi ngay không lát nữa người ta tan ca lại không kịp, đã bàn giao phòng kí túc rồi thì hôm nay nhất định phải đi chứ ạ.”

“Dưới sân kí túc cũng có xe mà, cháu chạy ra tận ngoài kia làm gì ệt.”

“Chú đừng lo, cháu không sao. Ở đây đông người cần xe nên khó bắt xe lắm, cháu ra kia một lát thôi.”

Dứt lời, Đỗ Phong chạy đi như cơn gió.

Các phòng kí túc khác cũng đang bận rộn dọn dẹp, tiếng cãi vã ầm ĩ. Bỗng nhiên, bố quay sang nói với Nguyễn Văn: “Bố thấy con nhìn người cũng khá chuẩn đấy”.

Nguyễn Văn nghe vậy, lòng vui như mở cờ.

Năm nay, tình hình chung của các ngành đều ảm đạm như nhau, sinh viên ra trường chật vật không xin được việc làm vì áp lực cạnh tranh cao. Các viện thiết kế và công ty đều tuyển chọn những người có bằng giỏi và xuất sắc, còn đặc biệt ưu tiên giới tính nam, ngay cả chỗ Đỗ Phong cũng không ngoại lệ, may mà cấp trên né tình anh nên mới dành cho Nguyễn Văn một vị trí.

Nguyễn Văn vừa lo lắng, vừa hồi hộp, cô làm việc không dám lơ là. Dưới cường độ công việc cao như vậy, cơ thể yếu đuối của cô rốt cuộc không chịu nổi mà ngã bệnh.

Không biết đã nằm gục ở bàn ngủ bao lâu, Nguyễn Văn mơ hồ cảm nhận được ai đó bế mình lên. Cô vùi mình vào khuôn ngực ấm áp của đối phương.

Đỗ Phong đặt cô nằm trên giường, đắp chăn cho cô.

Ý thức được công việc chưa hoàn thành, Nguyễn Văn đột nhiên tỉnh dậy: “Thôi chết rồi, em ngủ bao lâu rồi?”.

Đỗ Phong ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc cô: “Em còn phải làm cái gì nữa, để anh giúp em”.

Nguyễn Văn lắc đầu: “Anh bảo giúp em là hại em cơ mà!”.

“Lần này khác, em mệt rồi, nghỉ ngơi đi. Mấy ngày qua em được ngủ ít quá.”

“Anh cũng vậy mà.”

“Anh là đàn ông, em so với anh sao được.”

Nguyễn Văn cảm thấy đầu đau như búa bổ, cơ thể mềm nhũn không còn sức lực. Lần thứ hai tỉnh lại, cô thấy mình không còn ở công ty nữa. Đầu giường có một mảnh giấy của Đỗ Phong: “Văn. Tối qua em bị sốt nên anh đưa em về nhà. Hôm nay em nghỉ ngơi đi, đừng đi làm nữa, anh xin phép giúp em, đừng lo. Phong”.

Bên cạnh bức thư còn có một túi thuốc hạ sốt, mặt trên ghi rõ liều lượng.

Nguyễn Vân sờ trán, vẫn còn hơi nóng, khắp người khó chịu như bị kim đâm. Cô uống thuốc xong, liền nằm liệt giường.

Giữa mơ màng, cô thấy mình mặc một bộ váy cưới trắng muốt, đứng bên cạnh Đỗ Phong tuần tú trong bộ vest sang trọng, lắng nghe những lời chúc phúc của mọi người.

21. Chương 21: Trước Phút Chia Ly

Trận Ốm này của Nguyễn Vân kéo dài rất lâu.

Đỗ Phong lo lắng cuống cả lên. Từ khi hai người quen biết, chưa bao giờ cô ốm nặng như vậy.

“Vân Vân, anh nấu cháo rồi, mau dậy ăn đi em.”

Đỗ Phong ngồi xuống bên giường, xúc cháo lên thổi cho bớt nóng rồi bón cho Nguyễn Vân ăn. Nhưng mới được ba thìa, cô cả nôn mửa.

Đỗ Phong khẽ xoa lưng cô, lo lắng nói: “Anh đưa em đi viện nhé!”

Nguyễn Vân vội vàng xua tay từ chối.

“Không đi bệnh càng nặng đấy! Ngoan, nghe lời anh!”

Nôn sạch sẽ các thứ trong bụng ra, Nguyễn Vân cuối cùng cũng lấy hơi lên tiếng: “Em không thích đến bệnh viện, đến đây ngửi mùi bệnh viện em còn nôn khiếp hơn”.

“Đến viện điều trị mới nhanh khỏi!”

“Lâu rồi em không phải vào viện. Chắc ăn phải cái gì không tốt nên mới thế này. Em nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi thôi. Anh đừng lo, mau đi làm đi. Giờ anh làm phó chủ nhiệm rồi, mọi người đều chờ chỉ đạo của anh.”

Thấy cô đang ốm mà còn nghĩ cho anh, thông cảm cho anh, Đỗ Phong không khỏi xúc động.

“Tại anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc, không chăm sóc em tốt.”

Nguyễn Vân không muốn anh áy náy, bèn nói: “Không phải tại anh, đừng có tự trách mình như dù sao đang ốm cũng nên ăn gì đó vào bụng để lấy sức. Miễn cưỡng ăn nửa bát cháo, Nguyễn Vân nằm xuống nghỉ.”

“Uống thuốc đã rồi ngủ.” Đỗ Phong lại giúp cô uống thuốc.

Dọn dẹp lau chùi sàn nhà sạch sẽ xong, Đỗ Phong đợi Nguyễn Vân ngủ say, rồi đến công ty xin nghỉ phép.

Anh vừa ra đến cửa phòng thì Nguyễn Vân nói mê sảng. Tưởng cô sợ, anh quay lại nói: “Sắp hết thuốc rồi, anh đi mua thêm, thuận đường đến công ty xin nghỉ cho em. Anh về nhanh thôi”.

Anh sờ trán cô, không còn quá nóng.

Nửa đêm, loáng thoáng nghe thấy tiếng Nguyễn Vân rên rỉ, Đỗ Phong lập tức nhào đến bên giường: “Vân Vân, em khó chịu ở đâu? Tỉnh dậy đi”.

Nhưng cô không nghe thấy, vẫn nhắm nghiền hai mắt, trên gương mặt nhăn nhó của cô toàn là mồ hôi lạnh. Anh sờ trán cô, nóng bỏng tay. Không chần chờ một giây, anh lập tức khoác thêm áo cho cô rồi đưa cô đến bệnh viện.

Truyền ba chai nước liên tiếp, Nguyễn Vân mới tỉnh lại.

“Em đang ở đâu?”

Mùi thuốc khử trùng đã cho cô đáp án.

“Ở viện. Em bị viêm dạ dày cấp tính nên không ngừng nôn. Thuốc hạ sốt không đủ tác dụng. Hôm qua em sốt cao quá, anh phải đưa em tới viện ngay. Giờ em đã hết sốt rồi, em tỉnh lại là anh yên tâm rồi!”

“Xin lỗi, khiến anh lo lắng cả đêm.”

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi, em đói rồi phải không? Anh về nấu cháo cho em, tranh thủ rửa mặt mũi.”

Nguyễn Vân chạm tay vào mặt anh: “Em rất thích đáng về anh lúc chưa cạo râu”.

“Xem ra bệnh tình của em thật sự tốt lên. Đêm qua em liên tục nói mê sảng, làm anh sợ hết hồn.”

“Em nói những gì.”

“Chốc gọi mẹ, chốc gọi bố, chỉ không gọi anh.”

Nước mắt trào ra, chảy xuống bờ môi, Nguyễn Vân cảm nhận được vị mặn trên đầu lưỡi.

“Đừng khóc nữa. Anh trêu em thôi, anh biết trong lòng em có anh. Lần này em ốm đều tại anh.” Đỗ Phong lau nước mắt giúp cô.

“Không ... Không phải. Anh rất tốt với em.”

“Nếu tốt thì đâu có nói những lời khiến em khóc chứ! Trước kia em chê anh không biết nói đùa, anh đã cố gắng học, nhưng vẫn vụng về nói sai, khiến em buồn. Anh đúng là không biết dỗ dành phụ nữ.”

“Em không khóc là được chứ gì, anh mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, tối hôm qua anh ngủ rồi.”

“Trên ghế à?”

“Anh thế nào cũng ngủ được mà.”

“Lúc nào em được về nhà?”

“Bác sĩ bảo ít nhất ba ngày mới được.”

“Lâu thế, em không thích đâu.” Nguyễn Vân nhăn nhó.

“Em cố gắng chịu đựng đi.”

Dưới sự chăm sóc của Đỗ Phong, Nguyễn Vân mau chóng bình phục, ba ngày sau quả nhiên được xuất viện.

Nguyễn Vân sau đó không dám ăn đồ ăn nhanh cho qua bữa trưa nữa. Lần nào Đỗ Phong cũng đưa cô đến tiệm cơm sạch sẽ, ăn uống đầy đủ dinh dưỡng.

Cuộc sống bận rộn cứ trôi qua như vậy, Nguyễn Vân thật sự nhớ cái cảm giác được ăn món ăn do chính tay Đỗ Phong nấu.

Anh từng vì em mà từ bỏ cả tôn nghiêm, vì em mà phá vỡ lớp băng lạnh lẽo bao bọc trái tim mình, trao cho em tấm chân tình tha thiết. Còn em lại vì chuyện quá khứ mà giận đối vô cớ với anh, nhưng anh vẫn một mực nhường nhịn em. Em được nuông chiều từ bé, không biết làm việc nhà, anh không một lời oán thán. Hôm nay em lại sắp rời xa nơi này, đến một nơi xa xôi muôn trùng, để anh lại một mình với nỗi cô đơn. Chỉ cần là chuyện tốt cho em, anh đều gạt đầu tán thành. Tình yêu của anh vẫn chưa nhận được đền đáp xứng đáng. Em phải làm sao thổ lộ bù đắp cho anh đây?

“Hôm nay bố gọi điện cho em nói đã hoàn tất thủ tục rồi.”

“Thế à.” Đỗ Phong không ngắt đầu.

“Dự án anh làm đã xong chưa?”

Đỗ Phong gật đầu.

“Vậy anh có thể dành ra một vài ngày được không?” Nguyễn Vân bắt đầu thực thi kế hoạch.

Nguyễn Vân kéo Đỗ Phong đến một hiệu vest: “Em muốn mua tặng anh một bộ”.

“Anh có rồi mà.” Đỗ Phong ngạc nhiên.

“Em muốn tự chọn cho anh một bộ, anh có biết vóc người anh mặc vest đẹp lắm không? Lát nữa đến lượt anh mua cho em!”

Cô cầm hết bộ này đến bộ khác ướm thử lên người anh: “Khó chọn quá, anh mặc bộ nào cũng đẹp”.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng thu hoạch được một chiếc áo vest màu ghi, kiểu dáng trang nhã. Sau đó, Nguyễn Vân lại tìm cho anh một chiếc cà vạt màu xanh lam, vì cô biết, anh thích màu của bầu trời.

Tâm trạng cô rất tốt, còn nhất định chọn thêm một đôi giày.

“Màu nâu được không? Màu đen cứng nhắc quá.” “Được.”

“Tay anh to thật đấy, ngón tay cũng dài nữa.” Nguyễn Vân áp tay mình vào lòng bàn tay Đỗ Phong,

“Đàn ông có bàn tay to sẽ kiếm được nhiều tiền.”

Chẳng biết anh học được cái kiểu tự tăng bốc mình từ bao giờ nữa.

Đến lượt Đỗ Phong mua quần áo cho Nguyễn Vân, quả thực là nhiệm vụ gian nan.

“Em tự chọn được không, lát anh thanh toán. Anh không biết chọn đâu.”

“Như thế là không có thành ý. Anh thấy em mặc cái gì đẹp thì mua cho em là được mà.”

“Được rồi được rồi, anh xem.” Đi rất nhiều cửa hàng nhưng Đỗ Phong đều không chọn được bộ nào đủ yêu cầu.

“Tác phong quả quyết của anh đâu rồi?” Nguyễn Vân ngồi bên vệ đường, vừa xoa bóp chân vừa oán thán.

“Anh thấy mấy bộ đó quá tầm thường, không tôn lên được vẻ đẹp của em.”

“Thật sao? Trong mắt anh, em hoàn mỹ như vậy sao?”

Đỗ Phong gật đầu.

“Nhiều lúc em lại nghĩ em không xứng với anh. Em đầy khuyết điểm, trong khi anh thì toàn là ưu điểm.” Nguyễn Vân cúi đầu xấu hổ.

Đỗ Phong ôm lấy vai cô: “Không. Gặp được em là may mắn của anh. Em là cô gái trong sáng, thiện lương, hoạt bát. Ở cạnh em, anh mới trở nên vui vẻ như vậy. Em không phát hiện ra ư?”

Nguyễn Vân ngẩng đầu, tinh nghịch nháy mắt: “Sao lại không chứ! Ngay cả mấy động tác quen thuộc của em cũng bị anh ăn trộm rồi kìa. Anh không hay cau mày nữa, đã biết nói đùa, biết tự tăng bốc bản thân. Em thì lại nhớ cái vẻ mặt lạnh lùng của anh ngày xưa lắm”.

Đỗ Phong đang định lên tiếng thì chợt nhìn thấy một chiếc áo gió màu trắng ở cửa hàng đối diện, kiểu dáng đơn giản mà thanh lịch, rất hợp với Nguyễn Vân.

Anh không do dự, đi vào cửa hàng mua nó. Chiếc áo được tặng kèm một tím khăn lụa hồng, mặc lên người của Nguyễn Vân thật sự rất đẹp.

“Mắt của anh quả là tinh tường. Không hổ danh là tài từ hội họa.” Nguyễn Vân vô cùng thỏa mãn.

“Đợi anh đã, anh còn mua một thứ nữa.”

Hiếm khi Đỗ Phong chủ động chọn địa điểm, Nguyễn Vân vui vẻ đi theo anh.

“Trước tiên anh tặng em nhẫn bạch kim làm vật đính ước, đợi khi em về, anh nhất định sẽ thay bằng kim cương.”

Nguyễn Vân thấy xúc động không nói lên lời, sống mũi cay cay.

Hai người thân giao cách cảm, cùng chọn một kiểu nhẫn. Thanh toán xong, họ đeo vào tay nhau tín vật tình cảm vô giá.

“Anh đợi em!” Mấy chữ đơn giản đã khắc sâu câu chuyện của hai người.

Trên đường về nhà, Nguyễn Văn ghé chợ mua rất nhiều thức ăn. Cô không có kinh nghiệm bếp núc nên phải cần sự hướng dẫn của Đỗ Phong, cô mới hoàn thành nhiệm vụ.

“Lâu lắm rồi anh không nấu ăn, chắc không ngon đâu.” Đỗ Phong mang thức ăn vào bếp.

“Ai bảo là anh nấu?” Nguyễn Văn đeo tạp dề, hùng hổ nói.

“Em làm?”

“Thì sao? Xem thường em à!”

“Em học từ bao giờ?”

“Em chỉ mới học lí thuyết chứ chưa thực hành. Hôm nay là lần đầu tiên.” Nguyễn Văn lôi một cuốn sách hướng dẫn nấu ăn ra.

“Rất đáng khen. Có cần anh giúp không?”

“Không cần, anh nghỉ một lát đi, làm xong em gọi.”

Đỗ Phong ra phòng khách ngồi chờ cơm, lát sau, anh lo lắng không yên, lại vào bếp.

Không ngoài dự liệu, Nguyễn Văn không biết dùng dao, run đến mức trán đầy mồ hôi.

“Thôi để anh làm cho.” Đỗ Phong nhanh nhẹn cầm dao, vài nhát đã xử lí xong đồng rau. “Còn gì cần làm nữa?”

Nguyễn Văn ngẫm nghĩ một lát: “Cũng được, anh làm các bước sơ chế vậy nhé, còn lại để em”.

“Được.” Chút việc vặt này làm khó sao được anh. “Nấu được rồi đây”.

“Vâng.” Nguyễn Văn mở bếp, bỏ dầu vào nồi, sau đó cò đứng rít xa ném rau vào.

Đỗ Phong bật cười: “Em đứng xa thế làm sao xào được rau”.

“Em sợ dầu bắn vào người.”

“Đồ nhát gan!” Đỗ Phong cầm lấy cái xẻng đảo thức ăn, “Em thấy không, có bị bắn đâu. Nếu sợ thì lần sau cứ đổ ráo nước đã”.

Nguyễn Văn đứng một chỗ nhìn Đỗ Phong thành thạo xào rau.

Không được! Cứ thế này thì sao cô hoàn thành được kế hoạch đây.

Nguyễn Văn hạ quyết tâm: “Món sau để em.”

Nhưng sau đó vẫn là Đỗ Phong dạy cô, món thứ ba mới là tác phẩm tâm huyết của cô.

“Xem ra nấu ăn cũng không quá phức tạp.” Nguyễn Văn đắc ý nhìn tác phẩm của mình.

Chỉ còn một việc cuối cùng nữa cần phải đợi đến đêm khuya mới có thể tiến hành. Nguyễn Văn vừa nghĩ vừa đỏ bừng mặt.

“Em làm sao thế?” Đỗ Phong nhìn cô dò xét.

“Sao là sao?”

“Hôm nay em lạ lắm.”

“Chúng ta sắp phải xa nhau rồi, anh không buồn ư?” Nguyễn Văn ử rử nói.

“Chỉ là tạm thời thôi, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời cơ mà!” Đỗ Phong ôm cô vào lòng.

Nguyễn Văn quỵn luyến: “Một ngày em cũng không muốn xa anh”.

Đỗ Phong cầm tay cô đặt lên môi mình. Sự yêu chiều của anh dành cho cô đã từ lâu không thể dùng từ ngữ nào để hình dung.

Đêm đã khuya, Đỗ Phong đi từ phòng tắm ra, vặn người một cái, đang định nhào vào giường thì đã thấy Nguyễn Vân nằm đó từ bao giờ.

Chẳng lẽ mình buồn ngủ quá mà đi nhầm phòng ư?

Đỗ Phong cố gắng mở mắt thật to, rõ ràng đây là phòng anh. Hóa ra cô nhóc này vào nhầm.

“Vân Vân, dậy về phòng em đi!”

Cổ có vẻ ngủ rất say.

“Đồ lười này, lại phải để anh ra tay.” Đỗ Phong không gọi nữa, bế cô về phòng. Nhưng anh vừa lật chăn lên thì thấy Nguyễn Vân chỉ mặc một chiếc váy ngủ lụa mỏng tang, những đường cong thấp thoáng dưới lớp vải khiến người ta khó mà tự chủ được bản thân.

Đỗ Phong nhìn đi chỗ khác, chuẩn bị bế cô lên.

Nào ngờ, Nguyễn Vân mở mắt, ôm lấy cổ anh, nhất thời, hai người họ ngã nhào xuống giường.

“Đỗ Phong, em là của anh, anh cũng là của em.” Nguyễn Vân ghé vào tai anh, thì thầm.

Đỗ Phong cảm nhận rõ sự dịu dàng của cô, lúc này dù nàng lực kiểm chế có tốt đến mấy, anh cũng vẫn sa vào trầm mê.

22. Chương 22: Mãi Mãi Bên Nhau

Đỗ Phong nhìn theo chiếc máy bay cao tí tắp trên bầu trời, lòng nặng trĩu.

“Tiểu Đỗ, cô chú về đây, cháu giữ gìn sức khỏe.” Bố mẹ Nguyễn Vân tạm biệt anh.

Vừa nãy, Nguyễn Vân khóc lên khóc xuống, bố mẹ phải dắt cô vào cửa soát vé.

“Vân Vân nó còn trẻ con như thế, chúng ta đỡ nó ra nước ngoài sống một mình, có phải không ổn lắm không?” Mẹ cô vừa khóc vừa nói.

“Nó dù sao vẫn phải tự lập, để nó ra nước ngoài rèn luyện cho trưởng thành. Bên đó người Hoa cũng đông, bà yên tâm đi.” Bố Nguyễn vừa an ủi vợ, vừa động viên Đỗ Phong.

Vừa nãy, ông nhìn thấy Đỗ Phong lén lút đưa tay áo lên quệt mắt. Trước lúc làm thủ tục, Nguyễn Vân còn khẳng khái tóm lấy tay Đỗ Phong không chịu buông.

Sinh ly tử biệt khiến người ta đột nhiên già đi. Khoảnh khắc ấy, ông phát hiện ra trên mặt Đỗ Phong tăng thêm nét tang thương, thần sắc anh ngầy dại, trái tim dường như đã đi theo Nguyễn Vân, chỉ còn lại cái xác ở đây.

Trở về từ sân bay, Đỗ Phong thần thờ đi vào phòng. Mùi hương của Nguyễn Vân vẫn còn đọng lại trong không khí khiến anh nhớ lại đêm ấy. Cô rất chủ động, giao toàn bộ tinh thần lẫn thể xác cho anh. Anh không thể kiềm chế nổi bản thân, đắm chìm trong sự mê hoặc của cô. Những nụ hôn cuồng nhiệt rơi trên da thịt Nguyễn Vân, những cái ôm thật chặt như muốn mang cơ thể đối phương hòa làm một với mình. Cuối cùng, cả hai chìm vào giấc ngủ trong vòng tay nhau.

Lí trí của Đỗ Phong đã chiến thắng, cho dù hai người đã có những tiếp xúc cơ thể thân mật nhất nhưng anh vẫn kiên quyết giữ gìn sự trong trắng cho cô.

“Anh muốn dành khoảnh khắc đẹp nhất đó cho đêm tân hôn của chúng ta. ”

“Em nhất định sẽ là cô dâu của. anh. Em đảm bảo!”

Xốc lại tinh thần, Đỗ Phong lao vào công việc để gạt bỏ đi cảm giác cô đơn.

Gió cuốn cát rơi vào đôi mắt bị thương, ai cũng biết em đang chờ đợi anh.

Gió cuốn cát phủ kín cõi lòng em, ai cũng không xóa nổi bóng hình anh.

Gió cuốn cát bay qua miền kí ức, ai cũng biết em đang nhớ nhung anh.

Giỗ cuốn cát khóc thương, lẽ nào đã định sẵn phải lìa xa...

Giai điệu quen thuộc của ca khúc Cát khóc vang lên trong radio, hài hát mà Nguyễn Vân đã ngâm nga vô số lần.

Đỗ Phong lái xe tới sân bay. Hai năm không gặp, không biết cô có thay đổi gì nhiều không, trái tim cô còn như xưa không, trong lòng cô còn anh không? Cho dù thời gian qua hai người không ngừng nói chuyện qua mạng, điện thoại, thế nhưng ánh mắt mới là thức biểu đạt suy nghĩ chân thực nhất.

Hai năm qua, cuộc sống của Đỗ Phong thay đổi rất nhiều. Anh đã là kiến trúc sư hạng nhất cấp quốc gia, cùng chung vốn thành lập một công ty thiết kế cỡ vừa, có có nhà riêng, có xe riêng.

Tất cả đều là thành quả lao động cực nhọc của anh. Hai năm qua, ngoài học tập và làm việc, anh không hề dính dáng vào bất cứ sự kiện gì không đứng đắn. Giải trí với anh mà nổi là thứ vô hồ, trong mắt mọi người, anh là một người ít cười, ít nói và biết giữ khoảng cách với phụ nữ, đến nỗi những đồng nghiệp nữ còn trêu đùa gọi anh là “người tuyết”.

Không ai biết trong lòng anh đã chôn giấu một mối lửa, chỉ cần nữ thần kia trở về, cầm cây đuốc châm nó bùng cháy.

Máy bay buổi chiều mới hạ cánh nhưng Đỗ Phong đã tới từ sáng. Anh mặc bộ vest màu ghi, ngồi trong quán cà phê nhâm nhi tách Blue Mountain.

Nguyễn Vân từng nói với anh, đây là loại cà phê cô thích nhất ở Melbourne, mới vào miệng thì cảm thấy đắng, nhưng khi uống hết một tách, vị ngọt còn đọng rất lâu. Cuộc sống cũng vậy, phải trải qua khổ cực mới được hưởng hạnh phúc.

Từ sau khi Nguyễn Vân ra nước ngoài, đây là ngày mà Đỗ Phong có nhã hứng nhất. Trên loa đang thông báo chuyến bay đến chậm một tiếng. Một tiếng, hai tiếng có là gì? Anh đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh ngoài sân bay.

Thời gian máy bay hạ cánh càng đến gần, số lần anh nhìn đồng hồ càng nhiều. Anh có thể cảm nhận rõ nhịp đập trái tim đang gia tăng tốc độ.

Rốt cuộc cũng đến giờ, Đỗ Phong chờ ngoài cửa đón, căng thẳng đến mức sắp ngạt thở mà vẫn không thấy bóng dáng Nguyễn Vân đâu. Anh nói lỏng cà vạt, đám đông dần thưa thớt, nhân viên đã chuẩn bị ra đóng cửa.

Đỗ Phong càng thêm lo lắng, anh chắc chắn không nhớ nhầm chuyến bay, anh đi tra danh sách hành khách, rõ ràng có Nguyễn Vân. Chẳng lẽ cô nhớ chuyến bay? Xem ra cái tính đàng trí của cô vẫn chưa sửa được, bao giờ cô mới lớn lên đây?

Anh ủ rũ. Ngày mai lại chờ, mỗi ngày anh đều đến đây chờ, anh không tin không tìm thấy người.

Đỗ Phong thần thờ rời khỏi sân bay, vô tình va phải người khác.

“Xin lỗi!” Anh cúi xuống nhặt ba lô của đối phương.

“Cảm ơn anh.”

Giọng nói ngọt ngào này...

Đỗ Phong ngẩng đầu lên, cô gái đeo kính râm nhận lấy ba lô từ tay anh rồi quay đi.

“Xin hỏi...”

Cô gái quay đầu lại. Đỗ Phong không chút kiêng dè mà quan sát cô.

Mai tóc xoắn dài buông sau lưng, vừa dịu dàng, vừa lãng mạn, cô mặc chiếc váy ngắn và dây lưng màu xanh lam, đi một đôi guốc gỗ vừa thoải mái, vừa thanh lịch.

“Anh nhìn gì thế? Mất lịch sự, chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à?”

“Phiền cô có thể bỏ kính mắt xuống được không?”

Cô gái vừa bỏ kính xuống, Đỗ Phong liền nhắc bổng cô lên, xoay tròn một vòng.

“Em là Vân Vân của anh. Suýt nữa không nhận ra em!”

Cổ đã mằn mà và quẩn rũ hơn trước rất nhiều, khiến Đỗ Phong vừa nhìn đã rơi vào vực sâu.

“Đồ hư đốn này, em nhìn thấy anh lâu rồi phải không? Sao còn giả vờ không nhận ra?” Đỗ Phong nâng mặt cô lên, mắt nhìn chăm chăm cô.

“Chẳng phải anh cũng không nhận ra em ư?”

“Anh không ngờ em thay đổi nhiều đến thế.”

“Vì thế phải chịu nghiêm phạt.”

“Em muốn phạt anh thế nào?”

“Em còn chưa kịp thích ứng múi giờ, chuyện này nói sau đi.”

“Phạt thế này được không?” Nhân lúc cô không phòng bị, anh đột ngột hôn cô.

Nụ hôn lần này nồng nàn và kéo dài, tựa như anh muốn hôn bù cho hai năm qua. Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

Nguyễn Vân cố sức đẩy anh ra: “Anh muốn ám sát em đấy à? Sắp ngạt thở rồi đây này!”.

“Em sang bên đó học được cái thói chua ngoa đấy à?”

“Không thích?” Nguyễn Vân đeo kính lên.

“Thích, thích chết đi được.” Đỗ Phong ôm chặt cô.

“Dẻo mép.”

“Chỉ dẻo mép với mỗi em thôi.”

“Bố mẹ em sao không đến? Em nhớ bố mẹ lắm.”

“Bố mẹ chờ ở nhà chúng ta, giao màn gấp lại cảm động này cho anh!”

“Nhà chúng ta?”

“Ừ, anh mua được nhà, được xe rồi. Từ giờ trở đi em có thể sống an nhàn rồi.”

Nguyễn Vân nhào vào lòng anh, bật khóc: “Anh vĩnh viễn là Đỗ Phong của em”.

“Ngốc! Đừng khóc, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa!”

Đỗ Phong lái xe tới cửa sân bay, Nguyễn Vân kinh ngạc thốt lên: “Oa, BMW! Để em lái!”.

“Em cũng biết lái à?”

“Tất nhiên!”

“Kể anh nghe cuộc sống của em ở nước ngoài đi.”

“Được, em dùng cả đời để kể cho anh nghe! Nhưng giờ anh nói em biết chúng ta đi đâu?”

“Cục Dân chính!”

Nguyễn Vân tròn mắt nhìn anh.

“Không muốn sao?”

“Không nhớ đường!”

Chiếc xe màu đen lao đi vun vút giữa dòng xe cộ tấp nập.

Bạn bè người thân biết tin, đều gọi điện đến chúc mừng hai người.

Hôm nay, Đỗ Phong đưa Nguyễn Vân đến công ty phát thiệp cưới. Mới bước vào cửa, Nguyễn Vân chợt muốn bỏ chạy.

“Em không kết hôn nữa.”

Đỗ Phong sợ ngây người: “Em đừng mơ! Chúng ta đã đăng kí rồi”.

“Em quên không nói cho anh biết, em mắc chứng sợ hôn nhân.”

“Anh sẽ chữa cho em.” Đỗ Phong ôm cô lại, mở cửa lớn.

“Chúc mừng giám đốc!” Mọi người trong công ty đã đợi sẵn để chúc mừng. Một bó hoa bách hợp thật lớn được trao đến tay Nguyễn Vân.

“Chúc vợ chồng giám đốc trăm năm hạnh phúc!”

Đỗ Phong vui vẻ đáp: “Cảm ơn mọi người”.

Nguyễn Vân cúi đầu, mắt ngấn ngấn nước.

“Giám đốc định tổ chức hôn lễ thế nào?”

“Đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

“Nhất định phải là một hôn lễ long trọng rồi!”

“Giám đốc, việc này cứ giao cho em. Em nhất định sẽ làm anh chị hài lòng.”

”Đồng nghiệp hết người này đến người khác lên tiếng, Nguyễn Vân tròn mắt nhìn Đỗ Phong.

Anh đặt tay lên vai cô, gạt đầu với mọi người: “Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình, nhưng tôi và Vân Vân đã bàn bạc rồi, sẽ không làm quá ôn ào!”. Anh tròng trành nhìn cô: “Bình yên ở bên nhau là ước nguyện duy nhất của chúng tôi”.

Tiếng vỗ tay, lời chúc mừng, hoa tươi bữa tiệc lấy hai người. Từ nay về sau, mãi mãi hạnh phúc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-mua-ha-nam-ay>